பூவை.எஸ்.ஆறுமுகம்

நீ சிரித்த வேளை

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

✱✱✱

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (https://ta.wikisource.org), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (http://tamilvu.org) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, https://ta.wikisource.org/s/4kx என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

✱✱✱

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (https://ta.wikisource.org) and Tamil Virtual Academy (http://tamilvu.org). More details about this collaboration can be found at https://ta.wikisource.org/s/4kx.

நீ சிரித்த வேளை...

பூவை எஸ். ஆறுமுகம்

மகாகவி
பதிப்பகம்

2, ஜயசங்கர் தெரு, மேற்கு மாம்பலம்,
சென்னை-600 033

முதற்பதிப்பு: 1996
உரிமை: ஆசிரியருக்கு

❒

தயாரிப்பு:
'கலைமாமணி' விக்கிரமன்

❒

விலை ரூ. 25-00

❒

மேலட்டை ஓவியம்:

❒

ஒளி அச்சுக்கோப்பு:
ஜெயலக்ஷ்மி கம்ப்யூட்டர் கிராபிக்ஸ்
சென்னை: 600 093.

❒

அச்சு:
மணி ஆப்செட்
சென்னை: 600 005.

அணிந்துரை

நாவல் இலக்கியம் இன்றைய தினம் நல்ல வளர்ச்சியைப் பெற்றுத் திகழ்கிறது. புதுமைப் படைப்புகளால் தமிழை அணி செய்யும் நல்ல நாவலாசிரியர்களுள் 'பூவை'க்குத் தனித்த இடமுண்டு. 'வட்டார மணம்' கமழும் அவரது நாவல்களில் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்த நான் அவரைத் 'தமிழ்நாட்டு வில்லியம் ஃபாக்னர்' என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். பண்பட்ட அவரது பேனாவின் மற்றொரு 'பிரசவம்' தான் இந்த நாவல்.

'நீ சிரித்த வேளை' - பிரச்சனைக்குரிய கதை. இக்கதையில் பூவை படைத்திருக்கும் ஊர்வசி ஓர் அற்புதமான பாத்திரம். "பிரச்னைகளுக்கு முன்னேதானே மனிதன் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது! அப்போதுதானே வாழ்க்கை எனும் வேள்வித் தீக்கும் மகிமை இருக்க முடியும்!" என்று கூறும் ஆசிரியர் தனது ஊர்வசியின் வாழ்க்கையை ஓர் அக்கினிப் பிரவேசமாக சித்திரித்திருக்கிறார். வாழ்வில் ஒருவனால் கெடுக்கப்பட்டுவிட்ட அவள், தனக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட களங்கத்தைக் கருதி மனம் குமுறினாலும், சாக விரும்பாமல், வாழவே துணிக்கிறாள். ஊர்வசியை நினைத்தபோது, பாலும் பாவையும் என்ற நாவலில் விந்தன் படைத்திருக்கும் 'அகல்யா' எனது நினைவுக்கு வந்தாள். விந்தன் தன்னுடைய அகல்யாவை நிர்க்கதியாக விட்டுவிட்டதுமன்றி, அவளைப் போன்ற அபலைகள் விடிவு கண்டு வாழ வழி பெறுவார்கள் என்ற ஊகத்திற்குரிய தார்மீக அடிப்படையையும் சுட்டிக்காட்டாமலே முடித்துவிட்டார். பூவையோ, ஊர்வசியின் பிரச்னைக்கு வழியும் காட்டியிருக்கிறார். "விதிவசத்தால் கற்பு நிலை கெட்ட பெண்களுக்கு இந்த உலகத்தில் வாழ வழி இருக்க வேண்டும்; அவர்களை ஏற்று ஆதரிக்கும் மனபலம் கொண்டவர்களும் நம் நாட்டில் இருக்க வேண்டும். அதுதான் மனித தர்மம்" என்று அவர்களுக்காகக் குரல் எழுப்புகின்றார்.

ஊர்வசி மட்டுமின்றி, மனிதாபிமானத்தின் உருவமாகத் திகழும் அம்பலத்தரசன், தீக்குணம் கொண்ட பூமிநாதன் முதலியோரும் பூவையின் கைவண்ணத்தால் மின்னிப் பொலிகின்றனர். கதையைப்

படிக்கும்போது, அவர்கள் வெறும் கதை மாந்தர்கள் என்ற நினைவே யற்று, அவர்களை உண்மை மனிதர்கள் என்றே கருதி உறவாடத் தொடங்கிவிடுகிறோம் நாம்.

'விதியின் ஆணை'யை பூவை உணர்ந்து போற்றுவதாகத் தெரிகிறது; வாழ்க்கை என்னும் சதுரங்க விளையாட்டில், விதி மனிதர்களைப் பகடைக் காய்களாக மாற்றிவிடுகிறது என்ற கருத்து அவரது கதைகளில் தொனிப்பொருளாக ஒலிக்கிறது. 'அறம் வெல்லும்; பாவம் தோற்கும்' என்ற உண்மை இக்கதையின் தத்துவமாக ஓங்கித் திகழ்கிறது.

கதை சொல்லும் கலை பூவைக்குக் கைவந்த ஒன்று. ஏறத்தாழ நூற்று இருபது பக்கங்கள் கொண்ட இக்கதையை ஒரே மூச்சில் படித்துவிடுகிற வகையில், விறுவிறுப்பாகக் கொண்டு செல்கிறார். இக்கதையின் உருவும் உத்தியும் போற்றத் தக்கன.

பூவையின் உயிர்த்துடிப்பான மொழி நடையால் இந்நாவல் மேலும் சிறக்கின்றது. தனித்த வேகமும் புனைவியற் பாங்கும் கொண்ட அவரது நடையின் மாயக் கவர்ச்சியில் யாரும் மயங்காமல் இருக்க முடியாது. பொருளையும் மறக்கச் செய்து, நம்மை அப்பாலுக்கப்பால் இழுத்துச் சென்றுவிடுகிறது அவரது மொழி நடை. பூவையிடத்தில் காணப்படும் இந்நிறைவே, சில சமயங்களில், அவருடைய குறையாகவும் அமைந்துவிடுகிறது என்பது என் எண்ணம்.

மொத்தத்தில், 'நீ சிரித்த வேளை' என்ற இந்நாவலைப் படித்து முடித்ததும் எனக்குத் தோன்றுகிற எண்ணம் இதுதான்: 'நீ சிரித்த வேளை' தமிழுக்குக் கிடைத்த ஒரு புதுப்புதையல். தமிழ்ச் சமூகத்தின் சிந்தனையைத் தூண்டிவிடும் ஒரு புரட்சிப்புயல். தமிழுலகம் இதைப் பெரிதும் வரவேற்றுப் போற்றும் என்பது உறுதி. இதைப் படைத்துக் கொடுத்ததற்காகப் பூவைக்குத் தமிழுலகம் பெரிதும் கடன்பட்டிருக்கிறது.

அன்புடன்
எழில்முதல்வன்

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,
திருச்சி 4.

வாழ்த்துகிறேன் வாழ்த்துங்கள்...!

படைப்பின் தவமே ஒரு தத்துவம் ஆகிறது; அதுவே, படைப்பிற்கு ஒரு விதியாகவும் அமைகிறது - அமைக்கப்படுகிறது. ஆகவேதான், படைக்கின்ற ஆண்டவன் சூத்திரதாரியாகவும், படைக்கப்படுகின்ற ஜீவன்கள் 'அலகிலா விளையாட்டுடைய' அந்தச் சூத்திரதாரியின் விளையாட்டுப் பொம்மைகளாகவும் ஆகின்றன; ஆக்கப்படுகின்றன. இதுவே, உலகத் தருமத்திற்குப்பொதுவிதியாகவும் அமையும். உலக வாழ்க்கையின் பொதுவான நியதியும் இதுவே அல்லவா!

வாழ்க்கை ஒரு சத்தியச் சோதனை! - சத்தியம் சோதிக்கும் போதும், அந்தச் சத்தியம் சோதிக்கப் படும்போதும் தான், வாழ்க்கை, வாங்கு வாழுகின்ற வாழ்க்கையாகச் சமூகப்பிரக்ஞையுடன் அமையும்; அமைய முடியும்; அமையவும் வேண்டும்.

உயிர் வாழ்வதற்காகவே விதிக்கப்பட்ட அதிகாரபூர்வமானதும், ஆத்மார்த்தமானதுமான மண்வாழ்க்கை, பொய்யான இம்மண்ணிலே நடக்கும் அல்லது, நடத்தப்படும் மெய்யான வாழ்க்கையின் பொன்விடியல் பூபாளமாக இனிக்கும்போதுதான், வாழ்க்கையே ஒரு கதையாகவும் ஆகிவிடுகிறது!

ஆடி அடங்கும் இந்த வாழ்க்கைக் கதையின் - ஆடி அடங்காத இந்தக் கதை வாழ்க்கையின் சித்திர விசித்திரங்கள், அந்த முதல் பிரம்மாவுக்குத்தான் வெளிச்சம் என்பதல்ல! இரண்டாம் பிரம்மாவான எனக்கும் வெளிச்சம்தான்!

அன்று நான் சொன்னதை, இன்று நான் மறுபடி சொல்லிப் பார்க்கிறேன்:

"பெண் ஒரு புதிரல்லள்; அவள் ஒரு
புரட்சிப் பொன்விடியல்!
தெய்வம் ஒரு விதியல்ல; அது ஒரு
சத்தியத் தருமம்!
குழந்தை ஒரு கனவல்ல; அது ஓர்

ஆனந்த மெய்ப்பாடு!
காதல் ஒரு விளையாட்டல்ல; அது
ஓர் உண்மைத் தவம்!
வாழ்க்கை ஒரு சோதனையல்ல;
அது ஒரு சாதனை! . ”

ஊர்வசி!

அதிசயமான இந்தப் பெயரிலே தேவலோகப் பாரிஜாதம் மணக்கும்! உண்மைதான்! - அவள் மண்ணில் பூத்த அழகுப் பாரிஜாதப்பூ! - புதிய பூயாளத்தின் புதிதான புரட்சிப் பொன்விடியல் ஆயிற்றே!.... அவள் தமிழ்ச் சாதித் தமிழச்சி! பண் பாடுகின்ற தமிழ்ப் பண்பாடு அவளை வாழ்த்தட்டும்!

ஆணிப் பொன்முத்தாக ஒளிசிந்தும் அழகி ஊர்வசியின் கதை புதிது; புதுமையானதும் கூட! - 'நீ சிரித்த வேளை!'என்கிற என்னுடைய இந்நவீனத்திலே, அந்த நாடகக்காரி காலத்தை வென்று வாழ்ந்தாள்; திரிகரண சுத்தியுடன் வாழ்ந்தும் காட்டினாள்! - தமிழ்ப் படைப்பு இலக்கியத்தின் மெய்ப்படும் வரலாறு, அபலை ஊர்வசியை நிச்சயம் மறக்காது; மறக்க முடியாது; மறக்கவும் கூடாது!

இயேசு கிறிஸ்துவின் அமரவாக்கு பலித்தது! - தட்டினேன்; திறக்கப்பட்டது.

என்னுடைய இலக்கியப் பணிக்கு இது பொன்விழா ஆண்டு! கலைமாமணி டாக்டர் விக்கிரமன் அவர்களுக்கும் எனக்கும் இடையில் பூத்த அன்பிற்கும் பாசத்திற்கும் கூட, இது பொன்விழா ஆண்டுதான்!

பிரச்சனைகளின் திருச்சந்நிதியிலேதான் மனிதன் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது! இதற்கு உதாரணம் சொல்ல நான் போதும்.

உங்கள் அருமைப் பூவையின் இறுதி நாட்கள் இவை! இவ்வுண்மை, எனக்குக் கசக்காதுதான்! . . .

வெண்ணெய் திரண்டுவரும் போது, தாழி மட்டிலுந்தான் உடையுமா, என்ன? - என் மணிவிழாவின் கதையும் அதுவேதான்!

என்னுடைய எழுபத்தோராவது பிறந்தநாள் விழாவுக்குப் பேர் சொல்லி அடையாளம் காட்டுகின்ற என்னுடைய இந்நவீனத்தை அழகுக்கு அழகு சேர்க்கும் நெறிமுறையிலே சிறப்பாகவே வெளிப்படுத்தும் 'மகாகவி பதிப்பக'த்தினருக்கு நான் மட்டுமல்லாமல், என் குடும்பத்தினரும் நாளும் பொழுதும் கடமைப்பட்டிருப்போம்! கடன்பட்டும் இருப்போம்!

திருச்சி, பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் டாக்டர் எழில் முதல்வன் அவர்களின் அன்பான அணிந்துரை என்னை மெய்சிலிர்க்க வைக்கிறது!

என் எழுத்துகளை வாழ்த்தி வரவேற்று வளர்த்து வருகின்ற என்னுடைய இனிமையான இலக்கிய ஆர்வலர்களை நான் மறப்பேனா, என்ன?

தாயினும் சாலப்பரிந்து, அமிழ்தினும் இனிதாகப் பழகும் கலைமாமணி விக்கிரமன் அவர்களுக்கு, புதுப்புனலாய்ப் பெருகும் ஆனந்தக் கண்ணீருடன் என்னுடைய நன்றியைப் பெருமையோடும் பெருமிதத்தோடும் படைக்கின்றேன்.

அனைவருக்கும் வணக்கம்.

பூவை எஸ். ஆறுமுகம்

சென்னை - 600 045
9, அக்டோபர் 1996

முகவரி:
32ஏ, நான்காவது தெரு,
ரங்கநாதபுரம்,
தாம்பரம்,
சென்னை - 600 045.

பதிப்புரை

திரு பூவை எஸ். ஆறுமுகம் சிறந்த எழுத்தாளர். ஏறத்தாழ 45 ஆண்டுகளாக எழுதிவருபவர். சிறுகதை, புதினம், நாடகம், இசைப்பாடல்கள் எழுதுவதில் தனக்கெனத் தனி முத்திரை பதித்தவர்.

அவர் பத்திரிகையாளராகவும், ஆசிரியராகவும் திகழ்ந்தவர். 'பொன்னி' இதழில் அவர் ஆற்றிய பணியை இன்றளவும் அனைவரும் நினைவில் கொண்டு பாராட்டி வருகிறார்கள்.

எழுபது ஆண்டுகள் நிறைவெய்திய, எழுத்துச் செம்மலின் சிறந்த புதினம் 'நீ வந்த வேளை'. பிரச்னைக்குரிய புதினம் இது.

இந்தப் புதினத்தை, மகாகவி பதிபகத்தின் நூலாக வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

எழுபது நிறைந்த எழுத்தாளர் அன்பர் பூவை எஸ். ஆறுமுகம் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து தமிழ் மொழிக்குப் பல படைப்புகளை வழங்க வாழ்த்துகிறோம்.

சென்னை - 33 **விக்கிரமன்**
20.12.96 (மகாகவி பதிப்பகம்)

நீ சிரித்த வேளை....

1

அழகு, தவக்கோலம் பூண்டிருந்த வேளை அது!

தன்னை மறந்த லயத்தின் கட்டுப்பாட்டுணர்வுடன், நாடக விமரிசனத்தின் எழுத்துகளை உருவாக்கிக் கொண்டேயிருந்தான் அம்பலத்தரசன்,

எழுதி முடித்த தாள்களின் வரிசையில் மேலும் ஒருதாளை எழுதி முடித்து இணைத்துவிட்டுத் தலையை நிமிர்த்தியபோது, அவனிடமிருந்த ஆழ்ந்த பெருமூச்சொன்று வெளிப்பட்டது. நெஞ்சில் எழுந்த சலனத்தைச் செம்மைப்படுத்த முடியாமல் தவித்த அப்பெருமூச்சுக்கு இதம் அளிக்கும் வகையில், அவன் புதிய உணர்வின் தெம்போடு அடுத்த சிகரெட்டைப் பற்றவைத்துப் புகையை இனம்புரியாத வெறியுடன் ஒரே மூச்சாக இழுத்துக் கக்கினான். உள்ளடங்கிப்போன புகைச்சலின் விளைவாக, புகைச்சல் இருமல் வெளிப்பட்டது. இரண்டு மூன்று தரம் இருமினான். ஏற்கனவே கலங்கிவிட்டிருந்த கண்கள் இப்போது இருமலின் காரணமாக மேலும் கலங்கின. விழி முனைகளில் முத்துக் கோத்திருந்தது. உள்ளத்தின் படபடப்பும், உடலின் ஆற்றாமையும் இன்னமும் அப்படியேதான் இருந்தன. மேஜை மீது அவன் பார்வை ஊர்ந்தது. எழுதப்பட்டிருந்த தாள்களின் அருகில் லோட்டா இருந்தது. லோட்டாவில் தண்ணீர் மிச்சம் இருந்தது. பத்துப் பதினைந்து நிமிஷங்களுக்குள்ளாக, எத்தனை மிடறு தண்ணீர் குடித்துவிட்டான் அவன்! இப்போதும் ஒருவாய் பருகினான். இடது கை விரலிடுக்கில் புகைந்து கொண்டிருந்த சிகரெட்டின் நெடி அல்லது வாடை அவனுக்கு உணக்கையாகவே இருந்தது.

மீண்டும் நெட்டுயிர்ப்பு.

உருவான உருக்கொண்ட எழுத்துக்களை மறுபடி அவன் படித்துப் பார்க்க ஆசைப்பட்டான். வழக்கமாகத் தோன்றும் ஆசைதான் இது. எழுதிய விமரிசனத்தை ஒன்றிய இலக்கிய மனத்துடன் படித்து ரசிப்பதென்பது அவனுக்கு நிரம்பவும் பிடித்தமான செயல்; ஆகவே, சிகரெட்டின் புகையை இழுத்துத் துப்பினான்; எரிந்த சிகரெட்டுத் துண்டத்தை வீசினான்; 'க்ளிப்' போட்டிருந்த தாள்களை எடுத்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டான்; மேஜைவிளக்கின் வெளிச்சம் அதன் பாதத்தில் துல்லியமாகப் படர்ந்தது. அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைவரை ருஷ்யப் பிரதமர் இன்முகம் காட்டி வரவேற்ற காட்சியில் வெளிச்சம் விழத் தப்பவில்லை!.....

வெண்ணிறச் சுவரில், மகாத்மா கொலுவீற்றிருந்தார்!...

தான் விமரிசகனாக அமைந்து எழுதிய அந்த நாடக விமர்சனத்தை இப்போது ரசிகனாக அமர்ந்து படிக்கத் தொடங்கினான் அம்பலத்தரசன். மேடையில் அழகின் நிலவாகத் தோன்றிய கதாநாயகி குமாரி ஊர்வசி சிரித்த சிரிப்பும், அழுத அழுகையும் அவனுள் திரும்பவும் சலனத்தை உண்டாக்கிவிட்டன. விமரிசனத் தாள்களை அப்படியே மேஜையில் போட்டுவிட்டு, அறையிலிருந்து வெளிப்புறம் வந்தான்.

வான் பிறை, நிலவையும் அழகையும் இயற்கையின் சீதனமாக உலகத்துக்கு வாரி வழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

காற்று சுகமாகத் தவழ்ந்தது.

சென்னைப்பட்டணம் அதற்குள் அடங்கிவிட்டதே!.....

அமைதி படிந்து, படர்ந்திருந்த நேரம்.

ஆம்; அழகு தவக்கோலம் பூண்டிருந்த வேளை அல்லவா?

தறிகெட்டுச் சுழன்ற அவனது உள்ளம், இயற்கையின் மோகனக் கவர்ச்சியில் முழுமையாக ஒட்ட மறுத்தது. திரும்பத் திரும்ப, நாடக நாயகிதான் அவன் இதய அரங்கத்தில் தோன்றிச் சுழன்று கொண்டிருந்தாள். 'ஊர்வசி எத்துணை இயற்கையாக நடித்தாள்! கதைத் தலைவி சுந்தரியாகவே மாறிவிட்டாளே?.....

பரிதாபத்துக்குரிய பெண் அவள், கதையில்! அனுதாபத்துக்குரிய பெண் அவள், நாடகத்தில்!, அவன் மனம் தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டது.

பேச்சின் ஒலியும் எதிரொலியும் தடம் தேய்வதற்குள், அவனுக்கு அன்று காலை வந்த தன் அன்னையின் கடிதம் நினைவுக்கு வந்து விட்டது. ஏதேதோ சிந்தனை விரிசலுடன் ஓர் அரைக்கணம் அவன் தவயோகியின் நிலையில் கண்மூடி நின்றான். நிலவின் சீதனத்தை அவனால் நன்கு உணர முடிந்தது. நிலவின் சீதளத்தையும்தான்!

டெலிஃபோன் மணி 'கண கண வென்று சத்தமிட்டது. தவம் கலையப் பெற்றுப் பரிதவிப்புடன், கண்களைத் திறந்தான், அம்பலத்தரசன். இமைகள் படபடத்தன.

'மணி பத்து இருபது, என்று சொன்ன கைக் கடிகாரத்துக்கு மானசீகமாக நன்றி சொல்லிவிட்டு, அழைத்த தொலைபேசியை நாடி விரைந்தான் அம்பலத்தரசன். "அம்பலத்தரசன் ஸ்பீக்கிங் ஹியர்.....ஓ....! 'பூ' காரியாலயங்களா? சந்தோஷம்.....ட்ராமா ரெவ்யூதானே?....எழுதி முடிச்சிட்டேனே! ஒரு க்ளான்ஸ் பார்த்திட்டுக் கொண்டு வரலாம்னு இருந்தேன். இதோ, இப்போதே புறப்பட்டு வர்றேன் ஸார்.... ஆமாம், விமர்சனத்தோட தான்!.... ஓ.கே! ..." பேசி முடித்தான். செய்தி வாங்கியை அதற்குகந்த இருப்பிடத்தில் பொருத்திய சத்தத்தை அவன் காதுகள் ஏற்றுக்கொண்ட அதே நேரத்திலே, மாடிக் கதவுகள் 'படபட' வென்று தட்டப்படும் அரவத்தையும் அவன் காதுகள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய ஓர் இக்கட்டு உருப்பெற்றது. சலனம் அரவமாய் நெளிந்தது.

'நேரம் கெட்ட நேரத்திலே யார் வந்து இப்படி அவதியோடு கதவைத் தட்டுகிறார்களோ, தெரியவில்லையே!....'பூ' விலிருந்து ஆபீஸ் பையன் வருவதற்கும் மார்க்கம் இல்லை! பின் யாராக இருக்கக்கூடும்?...சீமான் மகன் பூமிநாதனாக இருக்கலாமோ? அவர் வில்லனாக நடித்த நாடகத்தைப் பற்றி என்ன விமர்சனம் எழுதியிருக்கிறேன் என்று கேட்டறிய வந்திருப்பாரோ? அவர் ரொம்பவும் மென்மையாக அல்லவா கதவைத் தட்டுவார்?..

மென்மையை உணர்ந்த நல்லவராயிற்றே அவர்?...யாருக்கோ, என்னவோ துன்பம் நேர்ந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் இவ்வளவு அவசரமாகக் கதவை இடிக்கிறார்கள்!.....இப்படிக் கதவை உடைப்பதை வீட்டுக்காரர் கேட்டால், உயிரையே விட்டு விடுவாரே? அவர் உயிரைக் கொடுத்து இக் கட்டடத்தைக் கட்டிய அருமை அவருக்குத்தான் தெரியும்!....' என்று ஒரே வினாடியில் ஒருசில நினைவுகளைப் பின்னிய வண்ணம், மாடிப்படிகளின் வழியை அடைந்தான் அவன்; தாழ் விலக்கினான்.

என்ன விந்தை இது!

நாடகக்காரி ஊர்வசி தலைவிரி கோலமாக நின்று கொண்டிருந்தாள்! நாடகத்தில் வில்லனால் கற்பழிக்கப்பட்ட கட்டத்திலே தோற்றம் தந்த அதே கோலத்துடன் காட்சி தந்தாள்! நாடகம் முடிந்து நெடுநேரம் ஆகிவிட்டதே? பின், ஏன் இந்த நிலை அவளுக்கு ஏற்பட்டது? வேடத்தை புனை வடிவத்தை மாற்றிக்கொள்ள மறந்துவிட்டாளா, என்ன?

"ஐயா!...."

அம்பலத்தரசன் அவளை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

குமாரி ஊர்வசி ஆத்திரம் பொங்கிப் புரள நின்றாள். பட்டுக் கன்னங்கள் கன்றியிருந்தன. அங்கங்கே நகக்கீறல்கள் சில தட்டுப்பட்டன. வேடம் புனைய உதவிய அரிதாரத் தூள் காதோரங்களில் இன்னமும் திட்டுத் திட்டாகத் தெரிந்தது.

"என்னம்மா?" என்று பரிவுடன் விசாரித்தான் அவன்.

"ஐயா!... நாடகக் கதையிலே, பொய்யாக ஒருவன் ஒரு வில்லன் என்னைக் கற்பழிச்சான்! இப்போது நிஜமாகவே ஒருவன் என்னைக் கெடுத்திட்டானுங்க ஐயா!...."

அவள் கையிலிருந்து அழகான டைரி ஒன்று கை நழுவியது.

அம்பலத்தரசன் மெய் விதிர்த்து நின்றான். "ஐயையோ! அப்படியா!..." என்று பதட்டத்தோடு கேட்டான். அவன் குரலில் கட்டுக் கடங்காத கவலையும், ஆத்திரமும் இருந்தன. கேட்டுவிட்டு, மீண்டும் அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்தான் அவன். இமைகள் 'டித்தன.

பால் வழிந்த நிலவில் குளித்த அந்தப் பால் வழியும் வதனத்தில் இப்போது வைராக்கியத்தின் சுடர் ஒளிகாட்டித் திகழ்ந்தது. அடிபட்ட பெண்மானின் வேதனையையும் அவள் முகம் மறைத்துவிட முடியவில்லை. எழில் செழித்த அவளது மார்பகம் எம்பி எம்பித் தாழ்ந்தது.

"உங்கள் அறை யென்று தெரிந்துதான் தப்பியோடி வந்தேன்... ஆமாம், என்னுடைய மானத்தைப் பறிகொடுத்திட்டு, உயிருக்குப் பயந்துதான் இப்போது ஓடோடி வந்திருக்கேன்!..." என்று செருமினாள் ஊர்வசி. இமைவரம்புகளில் ஈரம் தட்டியது; கசிந்தது; வழிந்தது.

அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க, அம்பலத்தரசனுக்கு வியப்பு ஒரு பக்கம் ஏற்பட்டது: வேதனை மறுபுறம் உண்டானது. "இப்போது நான் உங்களுக்காக என்ன செய்யவேணும், ஊர்வசி?" என்று பாசத்தோடு வினவினான். அவள் தன்னிடம் எதிர்பார்த்து வந்த உரிமையின் இனம் விளங்காத உரிமையின் உறவு பிரதி பலிக்கும் வகையில் அவன் பேச்சு அனுசரணை காட்டத் தவற வில்லை.

ஊர்வசி நளினமாகச் சிரித்த வண்ணம் அவனை ஆழ்ந்து நோக்கினாள்.

அந்தச் சரிப்பின் நளினம் அவனுக்கு மேடை நாயகி ஊர்வசியின் ஒயில் நகையை நினைவூட்டியது. ஓர் அரைக்கணம் அவன் தன்னை மறக்க வேண்டியவன் ஆனான்.

சிரிப்பு அலையலையாக விரியத் தொடங்கியது.

அவன் தன்னுணர்வு எய்தினான்.

"மிஸ்டர் அம்பலத்தரசன்!.... நீங்க இன்னைக்கி ராத்திரி நடந்த நாடகத்துக்கு வந்திருந்தீங்க!... மேடை நாடகத்தில் நான் கற்பழிக்கப்பட்டபோது, அந்தத் துன்பம் தாளாமல், அம்பிகையைச் சரண் புகுந்தேன். பிற்பாடு, நான் தற்கொலை செஞ்சுக்கிட எண்ணி கடலைத் தஞ்சம் அடைஞ்சேன்!....ஆனால், இப்போது கற்பழிக்கப்பட அப்பாக்கியவதியாக நான் உங்க முன்னே நிற்கிறேன்! எனக்குத் தஞ்சம் தர அலையெறிகடல் இப்போதும் ரெடியாகக்

காத்துக்கிட்டு இருக்குது!... ஆனா, எனக்கு ஆபத்துக்குக் கைகொடுக்க அப்போது முன்வராத அதே தெய்வம், இப்போதும் முன் வர வில்லை! இப்போதுள்ள நிலையிலே, எனக்கு நானேதான் நிழலாக ஆகவேணும்! எனக்கு நானே காப்பாக ஆக வேண்டுமென்ற என் கனவை விதி அழித்துவிட்ட நிலையிலே, இந்த ஒரு முடிவுக்கு நான் வருவதைத் தவிர, வேறு மார்க்கம் ஒண்ணுமே என்க்கு மட்டுப்படலே!.... 'வாழ்ந்து காட்டுவதற்குத்தான் வாழ்க்கை!' அப்படின்னு அழகான, உண்மையான, இயல்பான ஒரு வசனத்தை எனக்கு நாடகத்தின் தொடக்கத்திலே நிழல் தந்த நல்லவர் ஒருவர் பேசினாருங்களே, உங்களுக்கு நினைப்பிருக்குமே! அந்த மாதிரியேதான், இப்போது என்மனசும் முடிவு செஞ்சிருக்குது. வாழ்க்கை என்கிறது வாழ்ந்து காட்டக்கூடிய ஒரு கடமை, ஒரு சந்தர்ப்பம், ஒரு பயன் என்கிறதை எனக்கு நானே செய்து காட்ட செய்து பார்க்கப் போகிறேன்! இந்த ஒரு சோதனைக்கு நீங்கதான் புகல் தரவேணும். உங்களால்தான் எனக்கு அடைக்கலம் தரவும் இயலும். அம்மாதிரியான ஒரு பக்குவமும் பரிவும் பாசமும் கடமையும் உங்களுடைய மனத்துக்குத்தான் உண்டு!.... உங்களுடைய மனிதாபிமானத்துக்குத்தான் உண்டு!..... உங்களுடைய மனிதத்தன்மைக்குத்தான் உண்டு!..."

உணர்வுகளின் செறிவு துலங்க, உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசினாள் ஊர்வசி. மூச்சு வாங்கியது.

அப்போதைக்கு அவள் பேச்சு முடியட்டுமென்று காத்திருந்தாற் போல, டெலிஃபோன், மறுமுறையும் கூப்பாடு போட்டது.

சலனத்தின் உச்சத்திற்குக் கொணர்ந்து நிறுத்தப்பட்ட அம்பலத்தரசன், புதிய சிகரெட் பெட்டியைப் பிரித்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துக் கொண்டு, எடுத்த சிகரெட்டைப் பற்றவைக்க வேண்டுமென்னும் நினைவற்று, தொலைபேசியை நெருங்கினான்.

'பூ' அலுவலகத்தினின்றும் வந்த நினைவூட்டல் குரல் அது.

அவன் திரும்பினான். "என்னைத் தயவு செய்து மன்னிச்சிடுங்க, வந்த உங்களை உட்காரச் சொல்லக்கூட ஞாபகமின்றி, பேசிக்கிட்டிருந்திட்டேன். உட்காருங்க. இதோ, ஒரு நொடியிலே

பாரிஸ் கார்னர் வரை போய்த் திரும்பிடுறேன், மிஸ். ஊர்வசி!"...

ஊர்வசி சலனத்தின் பிசிறு எதுவும் தடம் காட்டாத ஒரு பார்வையை நம்பிக்கையோடு அவன் பேரில் வீசிவிட்டுப் புத்துணர்வுடன் மூரல் சிந்தினாள். "ஆல் ரைட்! யூ மே டேக் யுவர் ஓன் டைம்!" என்று விடை அளித்துவிட்டு, கூடை நாற்காலியில் வெகுசுவாதீனத்தோடு குந்தினாள் ஊர்வசி. பூக்கள் மலர்ந்து சிரித்த மாம்பழ வர்ண நைலக்ஸ் புடைவையைச் சீர்ப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அவளை நோக்கி, அதிசயப்பட்ட நிலையில் மீளவும் பார்த்துவிட்டு, விமரிசனத்தாள்களோடு அங்கிருந்து கிளம்பினான் அம்பலத்தரசன். "ஊர்வசி, கதவை நன்றாகத் தாளிட்டுக்கங்க!" என்று எச்சரித்தான் அவன். சுருட்டை மயிர்கள் சில நெற்றித் திட்டில் தட்டின்றிப் புரண்டன.

"கதவு திறந்தே கிடக்கட்டுங்க. நீங்க நிம்மதியாய்ப் போய்த் திரும்புங்க. நான் உங்க ரூமுக்குக் காவல் இருப்பேன், நாணயத்தோடு," என்றாள் அவள். ஓர் உறுதிப்பாடு மிளிர்ந்தது பேச்சில். கழுத்துச் சங்கிலி மார்பிடைப் பதிந்திருந்தது.தீப்பெட்டி கிடைத்துவிட்டது.

இதழ்க்கங்கில் நகை மிளிர, அந்நகை இணைப்பில் சிகரெட்டுப் புகை இழைய, அங்கிருந்து புறப்பட்டான் அம்பலத்தரசன்.

முத்துமாரிச் செட்டித் தெரு வழிவிட்டது!

2

'பூ' என்னும் நாள் இதழின் அலுவலகம்.

அங்கே அடியெடுத்து வைத்த அம்பலத்தரசனை வெகு ஆவலோடு வரவேற்றவர்கள் இருவர். அவர்களில் முதல் நபர், 'பூ' ஆசிரியர் பூவேந்திரன். இரண்டாம் ஆள், பூமிநாதன்.

இருவருக்கும் ஒருசேர 'வணக்கம்' செலுத்தியபின் ஆசனத்தில் அமர்ந்தான் அம்பல்த்தரசன்.

விடிந்ததும் வெளிப்படுத்த வேண்டிய 'பூ' வின் கலைப்பகுதியில் 'வாழ்வதற்கே! என்ற நாடகத்தின் விமரிசனத்தையும் சூடுமாறாமல் சேர்த்துவிட விரும்பினார் ஆசிரியர். அவர் வசம், தான் எழுதிக்கொணர்ந்திருந்த நாடகக் கருத்துத் தாள்களைச் சேர்ப்பித்தான் அம்பலத்தரசன்.

தன் பக்கம் திரும்பிய அம்பலத்தரசனை ஆர்வத்தோடு நோக்கிய பூமிநாதன், தன் முகத்தை மஸ்லின் வேஷ்டி முனை கொண்டு துடைத்துக் கொண்டு, "உங்களுக்காக நான் ரொம்ப நேரம் காத்துக்கிணு இருக்கேன், மிஸ்டர் அம்பலத்தரசன்" என்று தெரிவித்தான். தொடர்ந்து, "ஆமா, உங்கள் முகம் என்னவோ போலக் களைத்துச் சளைத்து இருக்கே, என்ன விசேஷம்?" என்றும் கேட்டான்.

அம்பலத்தரசன் மெல்லிய சிரிப்பின் இழையை இழைய விட்டவனாக, "ஒன்றுமில்லையே! நாடகம் பார்த்த அசதியாக இருக்கலாம். வேறு விசேஷம் எதுவும் இல்லை", என்று சொன்னான். வேட்டியின் கீழ்க்கரையை எடுத்து ஒரு முறை தன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான். "உங்கள் போர்ஷன் குறைவாக இருந்தாலும், ரொம்பவும் கச்சிதமாகச் செய்துவிட்டீங்க, பூமிநாதன்" என்று தன் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்தான் அம்பலத்தரசன்.

"ரொம்ப தாங்க்ஸ், ஸார். உங்க பாராட்டும் தூண்டுதலும் தான் எனக்கு எப்போதுமே உற்சாகம் கொடுத்து வருது. நீங்க ரெண்டு வரி எழுதிட்டா, அதோட பலனே பிரமாதமாய் அமைஞ்சிடும். இந்த மட்டுக்கும் எனக்கு நிம்மதிதான்!"

"நீங்க கற்பழிச்ச அந்தக்கட்டத்திலே ரொம்பவும் தத்ரூபமாய் நடிச்சிட்டீங்க. உங்க நடிப்பு ரொம்பவும் ரியலிஸ்டிக்காக இருந்துச்சு. ரெண்டுவரி என்ன, நாலு வரி உங்களைப் பத்தி எழுதியிருக்கேன். காலம்பற பேப்பரிலே படியுங்க. நீங்க இன்னும் சந்தோஷப்படுவீங்க!"

"அப்படியா? ரொம்ப நன்றிங்க, அம்பலத்தரசன்!" பூமிநாதன்.

"நாடகத்திலே கதையம்சம் அழுத்தம் குறைஞ்சிருத்திச்சு. ஆனாலும், தொன்று தொட்டு வளர்ந்துக்கிட்டு வருகிற நாடகக் கலைக்கு உயிரும் ஊட்டமும் கொடுப்பதில் உங்க பங்கை நீங்களும் செய்திருக்கிறதுக்காக நானும் உங்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கத்தான் வேணும். நாடகக் கலை வளரவில்லைன்னு வழக்கமாய்க் குறை சொல்லும் ஒரு கோஷ்டிக்கு இந்த நாடகமும் கட்டாயம் ஒரு நல்ல தெளிவையும் ஒரு பயனுள்ள பலனையும் உண்டாக்குமென்கிறது என்னோட சொந்த அபிப்பிராயம்!" அம்பலத்தரசன்.

"அப்படியா?" மைனர் செயினை நெருடி விட்டுக் கொண்டான் பூமிநாதன்.

"ஆமாம், நிச்சயமாகத்தான்!"

"பிறரைக் குறை சொல்லித் தாங்கள் உயர நினைப்பவர்கள் போலிருக்கு அவர்கள்!"

"ஆமாம்."

"அப்படியானால், இவங்களையும் குற்றப்பரம்பரை லிஸ்டில் சேர்க்க வேண்டியதுதான் என்று சொல்லுங்க!" என்று ஒரு போடு போட்டான் பூமிநாதன்.

இதற்குப் பதில் எதுவும் சொல்லாமல், பூமிநாதனின் அபிப்பிராயத்தை ஏற்பவன் போன்று, விநயமாகச் சிரித்து வைத்தான் அம்பலத்தரசன். அவன் பூமிநாதனைத் தலை உயர்த்திப்

பார்த்தபோது, பூமிநாதனின் முகம் இருந்திருந்தாற் போல சிந்தனையின் பிடியில் சிக்கியிருக்கக் கண்டான். "என்ன மிஸ்டர் பூமிநாதன்,! பலத்த சிந்தனையில் அமிழ்ந்திட்டீங்க?" என்று கேட்டான்.

சிந்தனையின் கலவரம் மாறினாலும் அவனது கண்களின் கலக்கம் மாறவில்லை என்பதை அம்பலத்தரசனால் கணிக்கக் கூடாமல் இல்லை.

"மறந்துவிட்டேனே! மிஸ் ஊர்வசியின் நடிப்பு எப்படி இருந்துச்சுங்க, ஸார்?"

"பாவம், பரிதாபத்துக்குரிய பெண் அவள்!" என்றான் அம்பலத்தரசன்.

பூமிநாதன் ஏனோ பதட்டம் அடைந்தான். பதட்டத்தின் சூடு மாறாமல், அம்பலத்தரசனை ஊடுருவி நோக்கினான்.

"நீங்க என்ன சொல்றீங்க?" என்று கேள்வியைச் சொடுக்கினான் அவன். 'டெர்லின் சட்டையின் வெள்ளை நிறம் குழல் விளக்கில் மேலும் மின்னியது.

அம்பலத்தரசனுக்கு அப்பொழுதுதான் தன் நா தடுமாறி விட்ட தவறு புரிந்தது. தவற்றை உணர்ந்த சிந்தையோடு, "ஆமாங்க. நாடகத்திலே ஊர்வசியின் நிலை அப்படித்தானே ஆகிவிட்டது!..."என்று சமாளித்துக் கொண்டான். பிறகு, "ஊர்வசியின் நடிப்பைப் பத்திச் சொல்லணும் இல்லீங்களா? ரொம்பவும் அற்புதமாய் நடிச்சாங்க. நீங்க ஊர்வசியைக் கெடுக்க எத்தனம் செய்த போது, அந்தக் கண்டத்திலிருந்து தப்பிக்க அவங்க பட்டபாடும், பின்னாலே அந்தப் பழியிலிருந்து தப்ப வழியில்லாமல் கெடுக்கப்பட்டதை அறிஞ்சதும், அவங்க தன்னோட நிலைமையை எண்ணி மூச்சுவிடாமல் கண்ணீர் வடிச்சதும் ரொம்பவும் இயல்பாய் இருந்திச்சு!.... அந்தப் பயங்கரக் காட்சிகளைக் கண்டதும், எனக்கு உங்களைக் கொன்று போட்டுப்பிட வேணும்னு ஒரு கொடுமையான ஆத்திரம் கூட வந்திச்சு! அவ்வளவு தொலைவுக்கு என் மனசு சலனம் அடைஞ்சிடுச்சு!... ஒரு பெண்ணைக் கற்பழிக்கிறதும், ஒரு பெண்

கற்பழிக்கப்படுகிறதும் எத்துணை பெரிய கொடுமை என்கிறதை நிதர்சனமாய் என்னாலே காணமுடிஞ்சது!...."

"நல்ல வேளை; நான் பயந்துவிட்டேன், சற்று நேரத்துக்குள்ளே!... வாஸ்தவமாகவே, எனக்கு அந்தக் கட்டத்தில் நடிக்கவே மனசில்லே! கலையார்வத்தினாலேதான், ஊர்வசியைக் கற்பழிக்கும் பாகத்தை ஏற்க வேண்டியிருந்துச்சு!" பூமிநாதனின் கண்கடையில் ஈரம் இருந்தது.

"நல்ல உள்ளம் படைச்ச உங்களுக்கு ஒரு சோதனை போலத்தான் அந்த நிகழ்ச்சி அந்த நடிப்பு அமைந்திருந்துச்சு!.... கலையம்சத்தைப் பொறுத்த மட்டிலே, உங்களுக்கு அந்நடிப்பு ஒரு வெற்றியாகவே அமைந்திடுச்சுங்க. மிஸ்டர் பூமிநாதன்!" என்று நிறுத்தினான் அம்பலத்தரசன். பூமிநாதன் பேசிய பேச்சுக்கு இயந்திர ரீதியாகப் பதில் சொன்னானே தவிர, அவன் மனத்தில் சற்று முன்னம் தன் அறையில் நிகழ்ந்த அந்த 'அடைக்கலக்காதை'யின் நினைவும் நிழலும் தான் பிரதானமாக இருந்து வந்தன. ஏதேதோ சிந்தனையின் சிதறல்கள் அவனது உள் மனத்தை ஆட்டிப் படைக்கத் தொடங்கி நிமிஷங்கள் பல கடந்துவிட்ட உண்மையை அவன் அறிந்திராதவனா, என்ன?

அந்தக் கட்டத்தில், உலக உருண்டை எவ்வளவு அந்தரங்கமாகச் சுழல்கிறது....!

மேல்விட்டத்தில் சுழன்றுகொண்டிருந்த மின்விசிறியின் சன்னமான ஒரு வகைச் சத்தத்தைக் கடந்து, "மிஸ்டர் அம்பலத்தரசன்!" என்ற குரல் கேட்கவே, அம்பலத்தரசன் திரும்பினான்; அழைத்த ஆசிரியரின் பக்கமாக நிமிர்ந்தான்.

"உங்க ரெவ்யூ ரொம்பவும் க்ளாஸாக இருக்குதுங்க!"

"ரொம்ப நன்றிங்க எடிட்டர் ஸார்!....நாடகமும் க்ளாஸாக இருந்திச்சு... என் விமர்சனமும் அதை யொட்டி அமைந்திடுச்சுங்க!" என்று வழக்கம்போலவே தன்னடக்கமாகக் கூறினான் அம்பலத்தரசன்.

"மிஸ்டர் அம்பலத்தரசனுக்கு இயல்பாகவே இளகிய மனசு;கல் மனத்தையும் கரைக்கச் செய்யக்கூடிய நாடகக் கதை

அம்பலத்தரசனின் இரக்க நெஞ்சை மேலும் உருக்கியிருக்க வேணும்!" என்று குறுக்கிட்டான் பூமிநாதன் 'இரட்டைக் குரல்' மாறிவிட்டது.

அப்பேச்சு அம்பலத்தரசனுக்குப் புல்லரிப்பை உண்டு பண்ணியது. அவன் கண்கள் கலங்கின; இதயம் மேலும் நெகிழ்ந்தது.'இரக்கம் என்பதே ஒரு பெருஞ் சோதனைதான். அதனால்தான் எனக்கென்று இந்தச் சோதனையை விதி ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கின்றதா? தெய்வமே, அந்த அபலை ஊர்வசியைக் காப்பாற்று!''

'ரோட்டரி' இயங்கிய சத்தம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

இனியும் அவனால் காலந்தாழ்த்த இயலாது. ஆகவே, புறப்பட்டான்.

"இருங்க; நம்ம டாட்ஜிலேயே போகலாம். வழியில் உங்களை ட்ராப் செய்கிறேனுங்க!" என்று மொழிந்தான் பூமிநாதன். பவ்யமாக வேண்டினான் அவன்.

பூமிநாதனின் உபசாரம் அவனுக்குத் தலைக் கிறுகிறுப்பை உண்டாக்கியது. 'தலைவலிபோய் திருகுவலி வந்த கதையாக ஆகிவிடுமே, பூமிநாதனோடு புறப்பட்டால்? அறையின் வாசலில் இறக்கி விட்டுவிட்டு, அத்துடன் போக மாட்டாரே பூமிநாதன்! அறைக்கும் வந்துவிடுவாரே! வந்தால், அங்கு அடைக்கலப் பொருளாக இருக்கும் குமாரி ஊர்வசியையும் அல்லவா அவர் பார்க்க நேரிடும்? ஊஹூம், வேண்டாம் இந்தத் தலைவேதனை! என்னைப் பற்றி அவர் ஐயப்படுவது இருக்கட்டும்! ஆனால், ஊர்வசியின் நிலைமையும் அல்லவா தர்மசங்கடமாகிவிடும்!.... ஊஹூம், வேண்டாம் இந்த விஷப்பரீட்சை!"

பூமிநாதன் பற்றவைத்த சிகரெட்டுடன் கிளம்பத் தயாராக எழுந்து காரின் அருகே வந்து, "புறப்படலாமா ஸார்?" என்று கேட்டான். சட்டையைத் தூக்கிவிட்டபோது, அவனது மார்புப் பகுதியில் பெரிய ரத்தத் தழும்பொன்று தெரிந்தது.

"காலம் கடந்திட்டுது. நீங்க புறப்படுங்க. நான் 'காலி'யை ஒரு க்ளான்ஸ் பார்த்திட்டுத்தான் வர வேணும்," என்று சொன்னான் அம்பலத்தரசன். பொய்.

"அப்படியானால், நானும் வெயிட் பண்ணுறேனே! உங்க விமர்சனத்தை நானும் சூட்டோடு சூடாகப் பார்த்த மாதிரியும் ஆகிடுமே!" என்று தெரிவித்தான் பூமிநாதன். கழன்று விட்டிருந்த பொத்தானைப் போட்டுக் கொண்டான் அவன்.

மீள முடியாத் தவிப்பில் சிக்கிக் கொண்டான் அம்பலத்தரசன். மெல்லவும் முடியாமல், விழுங்கவும் முடியாமல் ஒரு கணம் திண்டாடிப் போனான் அவன்.

அவனுடைய தவிப்பைக் கண்டு மனம் இளகிய ஆண்டவன் அந்நேரத்தில் அங்கு பூமிநாதனின் தந்தை ஸ்ரீமான் சாந்த மூர்த்தியை அனுப்பி வைத்து, அம்பலத்தரசனுக்கு விடுதலை அளித்தான்!

"ட்ராமா முடிஞ்சு ரொம்ப நேரமாகிட்டுதே! உன்னை எங்கெல்லாம் தேடுகிறது, தம்பி?" என்று வருந்தினார் சாந்தமூர்த்தி.

விடைபெற்றான் பூமிநாதன்.

சாந்தமூர்த்தியின் 'பாண்டியாக்' முன்னே செல்ல, பூமிநாதனின் 'டாட்ஜ்' பின்னே சென்றது.

'கடவுளே!' என்று கிளம்பினான் அம்பலத்தரசன். வேர்வை ஆறாகப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது!

சீதளத் தென்றல் வீசியது.

நிலவு சிரித்துக் கொண்டே இருந்தது.

3

இந்தச் சோதனைகள் விதிக்குச் சொந்தமா?- இல்லை, தெய்வத்திற்குத்தான் உரிமையா?

தவிர்க்கமுடியாத ஒரு விபத்து மாதிரி அமைந்துவிட்ட அந்தச் சோதனையைச் சமாளித்தாக வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தத்தோடு, அம்பலத்தரசன் மாடியிலிருந்த தன் இருப்பிடத்தை அடைந்தான். திறந்திருந்த மாடியின் வழியை அடைத்து வரத் திரும்பி மீண்டான்.

அறைக்கதவுகள் திறந்தபடியே இருந்தன.

"மிஸ் ஊர்வசி!" என்று கூப்பிட்டான் அவன். எடுத்த எடுப்பில் அவனது பார்வைக்கு இலக்கானது அவளுடைய ஒயில்மண்டிய முதுகுப் புறம்தான். இடைவெளி விட்டிருந்த முதுகுப் பகுதியின் மேல் வசமாக ஒரு பெரிய நகக்கோடும் தென்பட்டது. நிலாக்கோடு அந்த நகக்கோட்டில் அழகாக விழுந்திருந்தது. கழுத்துச் சங்கிலியின் தங்கச்சரம் வரம்பு கட்டியிருந்தது.

அவன் தொடுத்த குரல் அவளுக்குக் கேட்கவில்லை போலும்!

அவள் தன்பாட்டில் என்னவோ எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவன் மூச்சுவிடாமல் அறைக்குள் நுழைந்து, அங்கு கிடந்த ஒரு பிரம்புச் சோபாவில் உட்கார்ந்து கொண்டான். காலடியில் விழுந்து கிடந்த அன்றையச் செய்தித்தாளை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு அதை மேஜையின் மறு ஓரத்தில் பதமாக வைத்துவிட்டு, ஊர்வசியைப் பார்த்தான். இன்னும் கூட, அவன் வந்ததையோ, அல்லது வந்து அமர்ந்ததையோ அவள் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவள் சிந்தை பூராவும் அவள் செயலிலேயே கட்டுண்டிருந்திருக்க வேண்டும்!

எழுதிய தாளின் அடியில் 'எஸ். ஊர்வசி' என்று கையெழுத்துச் செய்ததை அவன் கண்டான். "குமாரி ஊர்வசி!..." என்று மெல்லிய குரலெடுத்துக் கூப்பிட்டான் அம்பலத்தரசன்.

அவள் தலையை உயர்த்தி நோக்கினாள். 'குமாரி ஊர்வசி!..." என்று வேதனையின் விரக்தியுடன் தனக்குத் தானே

ஆற்றாமையோடு சொல்லிக்கொண்டாள். பிறகு, குரலில் சற்றே அழுத்தத்தைக் கூட்டி, "நீங்க வந்து நேரமாச்சோ?" என்று கேட்டாள் அவள்.

தான் வந்து சில வினாடிகள்தாம் ஆகியிருக்குமென்று மறுமொழி உதிர்த்தான் அவன். சொல்லிவிட்டு அவன் அவளைப் பார்த்தபோது, சரிந்து விழுந்த மார்பகச் சேலையை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் அவள். சோளி மினுமினுத்தது. அவன் கண்கள் தாழ்ந்தன. அதே நேரத்தில், அவள் நயனங்களும் கீழே இறங்கி மேலே உயர்ந்தன.

"மிஸ்டர் அம்பலத்தரசன்!"

"சொல்லுங்கள் குமாரி ஊர்வசி!"

"ஐயா, தயவு செஞ்சு என்னை ஊர்வசியென்றே அழைங்க இனி!"

சற்றுமுன் அழைத்த அழைப்பில் இருந்த சத்து, இப்போதைய வேண்டுதலையில் வடிந்திருந்தது. அவன் பெருமூச்சோடு 'ஆகட்டும்' எனச் சொல்லி, அவளை நன்றாகப் பார்வையிட்டான். அவள் அங்கு வந்தபோது, அவள் முகம் காட்டிய அந்தச் சலனம் இப்போது மறைந்து விட்டிருக்கக் கண்டான் அவன். அந்நிலை அவனுக்கு ஓரளவு ஆறுதலாகவும் இருந்தது. அமைதியையும் ஓரளவுக்கு அக்காட்சி கொடுத்திருக்கவும் கூடுமே!

"நீங்க சாப்பிட்டீங்களா, என்ன?" என்று விசாரித்தாள் ஊர்வசி. பசுங்கிளியின் செங்கனி வாய்ச் சிவப்பு அவளுக்குச் சொந்தமான இதழ்களில் ஒட்டியிருந்தது. அச் சிவப்பில், மதுரமான முறுவல் கீற்றொன்று கோடுகிறுக்கிக் கிடந்தது.

'அவளுக்கே உரித்தான மோகனச் சிரிப்பாயிற்றே இது!' அவளைப் போல அவனுக்கு அத்துணை லாகவமாகப் புன்னகை செய்யத் தெரியாது. ஆனாலும் அவன் முறுவல் கோலம் ஏந்தினான். இயல்பாகவே அழகு பூத்திருந்த அவனது உதடுகளுக்கு அந்தப் புன்னகை மேலும் ஓர் அழகுக் கோலமாகவே அமைந்தது. "நான் உங்ககிட்டே கேட்க வேண்டிய கேள்வியை இப்போது நீங்க என்கிட்டே கேட்கிறீங்க!... நான் நாடகம் முடிஞ்சு

வருறப்பவே பாலும் பழமும் பிராட்வேயில் சாப்பிட்டிட்டேன். உங்களுக்கு இப்போது தேவை எதுவென்று சொல்லுங்க", என்று கேட்டான். விருந்தோம்பல் பண்பு ஓங்கியது.

"எனக்கு இப்போ தேவையானது உங்க அன்புதான்."

"அந்த அன்பு உங்களைப் பொறுத்தமட்டிலே எப்போதுமே உங்களுக்குக் கிடைக்கும்."

"ரொம்ப நன்றிங்க. உங்க அன்பை இப்போதுதானா நான் அறிஞ்சிருக்கேன்?...."

"சரி. இப்போ உங்களுக்குப் பாலும் பழமும் வாங்கி வருகிறேன்", என்று சொல்லி, ஃபிளாஸ்கை எடுத்தான் அம்பலத்தரசன்.

"நீங்க வீணாச் சிரமப்படாதீங்க. இப்போது நான் உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிற சிரமமே போதுமுங்க. எனக்குப் பசியில்லை. பசியை உணரத் தக்க நிலையிலேயும் நான் இல்லேங்க. என்னை மன்னிச்சிடுங்க; உங்க அன்புக் கையாலே ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் கொடுங்க, போதும்!"

அவன் கொடுத்தான்.

அவள் குடித்தாள்.

கூப்பிடு தூரத்திலிருந்தது 'டக்கர்' மாதாகோயில். அங்கிருந்து ஒலித்த மணிச்சத்தம் பன்னிரண்டு தவணை ஒரே சீராகக் கேட்டது.

கடற்காற்றின் வாடை நயமாக இருந்தது.

சிகரெட்டையும் தீப்பெட்டியையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, "சிகரெட்...." என்று இழுத்தான் அம்பலத்தரசன்.

அவனைத் தலை நிமிர்ந்து பார்த்த ஊர்வசி ஒயிலான சிலிர்ப்புச் சிரிப்புடன், "எனக்குச் சிகரெட் வேண்டுமான்னு மரியாதைக்காகக் கேட்கறீங்களா?... நாடகத்திலே அந்த வில்லன் செங்கோடனை ஏய்ப்பதற்காக சிகரெட் பற்றவைத்து நடிச்சேன். சிகரெட் என்றால் அவனுக்குப் பிடிக்காது என்று அறிந்த நான் அந்த உபாயத்தைக் கையாள வேண்டி வந்திச்சு. ஆனா, எனக்குச் சிகரெட் பிடிக்கும் பழக்கமோ நாகரிமோ இன்னும் ஒட்டல்லேங்க. நீங்க பிடியுங்க!" என்றாள்.

"நான் 'சிகரெட்' என்று தானே சொன்னேன்? அதாகப்பட்டது, நான் சிகரெட் பிடிக்கிறதிலே உங்களுக்கு யாதொரு ஆட்சேபனையும் இல்லையே என்கிறதைத் தெரிஞ்சுக்கத்தான் அப்படிக் கேட்டேன்".

"பேஷாகப் பிடியுங்க."

புகை சூழத் தொடங்கியது.

"ஸார்!"

"சொல்லுங்க!"

"நான் இப்போது உங்ககிட்டே அடைக்கலப் பொருளாக வந்திருக்கேன்!..."

"அதைத்தான் சொன்னீங்களே முன்னமே?"

"அப்படியானால், அந்த நிலையை நீங்க உணரலையா?" என்று குரலை உயர்த்திக் கேட்டாள் ஊர்வசி.

"ஏன் அப்படிக் கேட்கறீங்க? உணர்கிறேனே, அந்த நெருக்கடி நிலைமையை!" என்று விடை அளித்தான் அம்பலத்தரசன்.

அவன் பேச்சு நின்றதும், அவனை உற்றுப் பார்த்தாள் அவள்.

அவனுடைய கண் விளிம்புகளிலே கண்ணீர் கரை கட்டி நின்றது.

"ஐயா" என்னோட நிலைமையை நீங்க உணர்ந்துகிட்டதற்காகவா இந்தக் கண்ணீர்?"

கைந்நொடிப் பொழுது அவன் மௌனம் சாதித்தான். "அன்புக்கு ஓர் அடையாளம் வேணுமில்லே!" என்றான் அவன்.

"அந்த அன்பை நம்பித்தான் நான் உங்க சந்நிதானத்தைத் தேடி வந்திருக்கேன்!..." அவள் நா தழுதழுத்தது.

"சரி. நேரமாகுது. உங்களுக்கு அசதியும் களைப்பும் மிஞ்சியிருக்கும். இப்போது என் கடமை என்னான்னு சொல்லிடுங்க, ஊர்வசி!...." முடிவுச் சொல் கோரும் பாவனை அப்பேச்சில் இருந்தது.

ஊர்வசி விழிகளை நிமிர்த்தி அவனை ஊடுருவிப் பார்த்தாள். அவன் கண்களில் என்ன மாயத்தைத் தரிசித்தாளோ? அவளுடைய

கண்கள் புதிய ஒளி கூட்டித் திகழ்ந்தன. நீலப்பாதரஸ விளக்கில் அவளுடைய அழகு முகம் மேலும் அழகுடன் விளங்கியது. "நான் உங்ககிட்டே அடைக்கலப் பொருளாய் வந்திருக்கேன். இந்த உண்மையை நீங்க உணர்ந்திருக்கீங்க. உணர்ந்திருக்கிறதாவும் உங்க வாயாலே சொல்லவும் சொன்னீங்க. பின்னே, நீங்க என்னை எதிர்க் கேள்வி கேட்கிறீங்க! அதான் எனக்கு மலைப்பைத் தருதுங்க!" என்று தாழ்குரலில் செப்பினாள்.

"உங்க பேச்சையும் உங்க நிலைமையையும் என்னாலே புரிஞ்சுக்க முடியுது; உணர்ந்துக்கவும் செய்கிறேன். ஆனா, உங்க முடிவைக் கொஞ்சம் வெளிப்படையாகவே சொல்லிடுங்க. அதுதான் நம் இருவருக்குமே நல்லது!"

"இன்றிரவு நடந்த 'வாழ்வதற்கே! என்ற நாடகத்தில் நான் கற்பழிக்கப்பட்டதாக ஒரு பொய்யான கட்டம் கதைக்கென உருவான சமயத்திலே, நான் எனக்குரிய முடிவை நானே தேடிக்க கொள்ள, கத்தும் கடலைச் சரணாகதி அடைஞ்சேன்!... அதுவும் கதைக்கான ஒரு பொய் முடிவு அது; கதாசிரியர் மன்மதனின் முடிவு! ஆனால், இப்போது நான் மெய்யாகவே கற்பழிக்கப்பட்டவள். எனக்கு மெய்யாகவே சாவதற்கு வழி தெரியும்.ஆனால், சாக விரும்பல்லே! வாழ்வதற்கு ஆசைப்படுகிறேன்!... ஆனதாலே வாழத்தான் வழி கேட்கிறேன் உங்ககிட்டே! என் தோல்விக்குப் பின்னாலேயும் ஒரு வாழ்க்கை இருக்குது; எனக்கேற்பட்ட களங்கத்துக்கு அப்பாலேயும் ஒரு கதை இருக்குது என்கிறது என்னோட சித்தாந்தம்!... வாழவேணும், வாழ்ந்தாக வேணும் என்கிற ஒரு திடமான வைராக்கியத்தோடே நான் வந்திருக்கேன், உங்க நிழலை நாடி உங்க அன்பைத் தேடி!.... என்னுடைய முதல் நாடகமான "காதலே, வா!" விலே இப்படித்தான் ஒரு கட்டம் உருவாச்சு. எழுத்தாளர் ஒருவர் தன்னோட புரட்சிக் கருத்துக்களாலே பிரபலமானவர், எனக்கு அதாவது நாடகத்திலே 'வழுக்கி விழுந்தவளாக வந்த எனக்கு அன்பு தந்து, நிழல் தந்து என்னைத் தன்னோட இனிய பாதியாகவும் ஆக்கிக்கிட்டார். இந்த ஒரு நல்ல முடிவை வரவேற்பதாகவும், இம்மாதிரியான சூழ்நிலை பிரத்யட்ச வாழ்க்கையிலே உருவாகும் போது,

நெஞ்சுள்ளவங்க தங்கள் தங்கள் கடமையைச் செய்து காட்ட முன் வரவேணுமென்றும் அந்த நாடகத்துக்குத் தலைமை தாங்கிய நீங்க சொன்னீங்க. அந்த ஒரு பேச்சுத்தான் இப்போது என்னை உங்க நிழலுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்குது!...."

யாரோ எழுதிக் கொடுத்த வசனங்களை மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிப்பது போல, அவள் பேசினாள்; உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசினாள். அவளுக்கு யார் எழுதிக் கொடுப்பார்கள்? அவளது நெஞ்சுரம் எழுதிக் கொடுத்த வசனங்களை அவனிடம் அவள் ஒப்புவித்தாள். அல்ல, ஒப்படைத்தாள்! அவ்வளவு தான்!

சிலையாக மலைத்துப் போயிருந்தான் அம்பலத்தரசன். அவன் கண்களில் தீவிரமான சிந்தனை இருந்தது. நெற்றியில் பச்சை நரம்புகள் புடைத்திருந்தன. ஜிப்பாவைக் கழற்றி வீசினான். மேஜை மீதிருந்த சாம்பல் படிகத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த சிகரெட்டை மறந்து விட்டான். புதிய சிகரெட் ஒன்றைக் கொளுத்தினான். புகையும் புகைச்சல் இருமலும் ஒன்றாக வெளிப்படலாயின. வலது கை விரல்களும் ஆபத்துக்கு ஒத்தாசை செய்யத் தவறிவிடவில்லை!

ஊர்வசி இருக்கையை விட்டு எழுந்தாள். சேலையைச் சீர் செய்துகொண்டாள். கழுத்தில் விளையாடிய தங்கச் சங்கிலியோடு ஒளிப் புள்ளிகள் விளையாடின. அவனை அண்டினாள். அமிர்தாஞ்சனத்தை வலதுகைப் பெருவிரல் கொண்டு எடுத்தாள். "இருங்க. நான் தடவித் தேய்த்து விடுகிறேன், என்னால் உண்டான தலைவலியை நான்தானுங்க தீர்க்க முடியும்! இந்தப் பாவியாலேதான் உங்களுக்கு எத்தனை பெரிய சோதனை முளைச்சிருக்குது!...." என்றாள்.

அன்பின் நெருக்கத்தோடு அவளைப் பார்த்த அவன் கண்கள் கண்ணீரில் மிதந்தன.

தலைவலிக் களிம்பைத் தடவினாள் அவள். "அழறீங்களா நீங்களும்? நான் அழுதது போதாதுங்களா?" என்று கேட்டு விட்டு, அவளும் அழுதாள்.

அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டான் அவன்.

அவனுடைய கைகள் நிதானமாகச் செயற்பட்டன.

அந்தக் கைகளை எடுத்துத் தன் கண்களில் பக்தியோடு ஒற்றிக் கொண்டாள் ஊர்வசி. வளைகள் குலுங்கின.

"நீ பாவியல்ல இனிமேல்!..... இனிமேல் நீ பாக்கியவதி, ஊர்வசி!..." உத்தாரணம் ஆனது அவன் வாய்மொழிவாய்மை மொழி!

அவள் மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் வடித்தாள். ''ஆஹா!...

"நேரம் ஆகிடுச்சு. விடிஞ்சதும், மிச்சப் பேச்சை வச்சுக்கலாம். நீ இங்கே தூங்கு. நான் வெளியிலே படுத்துக்கிறேன்!" என்று அறிவித்தான் அம்பலத்தரசன்.

"உங்களை நம்பியிருக்கிறவள் நான், நீங்களும் இங்கேயே படுத்துக் கொள்ளுங்கள்!.... நம் இருவர் மனமும் நமக்குக் காவல் புரியட்டும்!...."

அண்ணல் மகாத்மா அருட் புன்னகை சிந்திக்கொண்டிருந்தார்....

ஒளி அணைந்தது.

அறையின் கதவுகள் திறந்தே கிடந்தன!....

4

காந்தி அடிகளின் 'சத்தியச் சோதனை' அம்பலத்தரசனின் நெஞ்சில் கோயில் கொண்டிருந்தது.

நினைவின் ஓர் ஏட்டைப் புரட்டிப் பார்த்தான் அவன்.

இடம்: மண்ணடியிலிருந்த தாஜ் ஹோட்டல்.

காலம்: விடிகாலை, மணி நாலு, நிமிஷம் ஏழு, வினாடி இரண்டு.

வாசகம் இது:

"கடத்திச் செல்லப்பட்ட பெண்கள் மூர்க்க மனிதர்களின் மிருகத்தனமான காமப்பேய்க்கு இரையானார்களென்று அவர்களை இழிவு படுத்துவது மனிதத்தன்மையல்ல. தங்களை அறியாமல் கற்பழிக்கப்பட்டது அவர்களின் குற்றமல்ல!...."

அது சத்தியச் சோதனை!

உருவாகி விட்டிருந்த சத்திய சோதனையில் தான் வெற்றி கொண்டு விட்டதாகவே அவன் உள்ளூற எண்ணினான். அவ்வெண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பாக அவனுள் முகிழ்த்த மகிழ்ச்சியின் சிலிர்ப்பு அவன் மேனியை ஆட்கொண்டிருந்தது. அவன் மனச்சான்று ஆறுதல் பேணி முறுவல் பூத்தது.

சூடான சாயா மேஜையில் காத்திருந்தது. ஆவி பறந்தது. வாசம் பிரிந்தது.

அதில் ஒரு வாய் சப்பிப் பருகினான் அம்பலத்தரசன். அந்தத் தேநீரின் சூடும் சுவையும் அவனது அடி மனத்தைத் தொட்டிருக்க வேண்டும்.

சிகரெட் பற்றி எரிந்தது.

அவன் மனமோ மிகவும் குளிர்ச்சியாக இருந்தது. 'என்னுடைய நல்ல முடிவைக் கேட்டதும், இப்படித்தான் ஊர்வசியின் உள்ளமும்

அமைதியுடன் குளிர்ந்திருக்க வேண்டும். அனுதாபத்துக்குரிய பெண் அல்லள் அவள்; அதிசயத்துக்குரிய பெண் அவள்! என்வரை ஏன், அவள் வரையும்கூட, என்னுடைய மனிதத்தன்மையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவிட்டேன். மெய்யாகவே, ஊர்வசி ஒரு புரட்சிப் பெண்ணே தான்!" பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் தொடர்ந்த இத்தகைய சிந்தனைகள், புதுப்புது உருவத்தோடும் புதுப்புது உள்ளத்தோடும் அவன் மனத்தில் ஒளி வீசி, ஒளிகாட்டிக் கொண்டேயிருந்தன. அவளை என்னென்னவோ கேட்க வேண்டுமென்று 'பூ' அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பி, தம்புச் செட்டித் தெருவில் நடந்து, அங்கிருந்து மறுகி, அரண்மனைக்காரத் தெருவில் அடிவைத்து, மீண்டும் மடங்கி, அந்தப் பிள்ளையாரப்பனுக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு, முத்துமாரிச் செட்டித் தெருவில் வந்த சமயம் நினைத்திருந்தானே? ஒரு கேள்வியையாவது அவனால் கேட்க முடிந்ததா? இல்லை! அதற்குகந்த சந்தர்ப்பத்தை அவள் கொடுத்தால்தானே?

ஊர்வசியைப் பற்றி எண்ணமிட்டான். அவ்வெண்ணத்தை நினைப்பதற்கு மீண்டும் சக்தி தேவைப்பட்டதை உணர்ந்திருந்தவன்போல, அடுத்த தடவையாகச் சாயாவைக் குடித்தான். ஒரே மூச்சாகக் குடித்தான். இப்போது அவன் சிந்தனைக்குப் புகைச் சூடும் தேவைப்பட்டது. ஊதினான். அவன் ஊதவில்லை சிகரெட்டைத்தான் ஊதினான். நெஞ்சின் வலது விலாப்புறத்தில் லேசாக வலிப்பதாகவும் அவனால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. வழக்கமாக விழுங்கும் 'பீப்ளெக்ஸ்ஃபார்ட்' டில் இரண்டைப் போட்டுக் கொண்டு ஒரு குவளை தண்ணீர் ஊற்றினால் வலி தீர்ந்துவிடும் என்ற உபாயமும் அவனுக்கு அத்துபடிதான்!

ஊர்வசியைப் பற்றிய அழகிய நினைவை நெஞ்சக்கிழியில் பதித்துச் சிந்தித்தபோது, தன்னையும் அறியாதபான்மையில் ஒரு புது உரிமையும் ஒரு புது உறவும் தோன்றிச் செழித்ததையும் அவன் நன்கு அறிந்தான். கடந்த சில மணிநேரத்தில் அவன் தனக்குத்தானே பக்குவப்படுத்திக் கொண்டிருந்த புதுத் தெம்புக்கு, அந்தப் புது உறவும் புது உரிமையும் நளினம் மிகுந்ததொரு சூழலை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்ததையும் அவன் நறுவிசாக அறிந்திருந்தான்.

தேடி வந்தாள் ஊர்வசி.

தேடிவந்த தெய்வமா அவள்?

விட்டகுறை தொட்டகுறை என்பார்களே, அந்தப் பந்தத்தின் விளைவா அது?

அதன் விளைவாகத்தான் ஊர்வசி அவனைத் தேடி வந்தாளோ?

ஒரு நினைவு மலர்ந்தது.

ஊர்வசியை அவன் முதன் முதலாகச் சந்தித்தது. பொங்கல் திருநாளில்.

பாரதப் பிரதமர் லால்பகதூர் அவர்கள் அமரத்வம் பெற தாஷ்கண்ட் நாட்டைத் தெரிந்தெடுத்த அந்த விதிச் செயலையொட்டி, சென்னை மாநகரத்தின் பொங்கல் கோலாகலங்கள் அனைத்தும் ரத்துச் செய்யப்பட்டிருந்தன. என்றாலும் விளம்பரப்படுத்தப்பட்ட 'காதலே வா!' என்ற நாடகம் மாத்திரம் அமரர் லால்பகதூருக்கு அஞ்சலி செலுத்திய நிறைவுடன் நடந்தது. அந்நாடகம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னம், அம்பலத்தரசனை 'க்ரீன்ரூமு க்கு அழைத்துச் சென்று அவனை அந்நாடக உறுப்பினர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார் நாடகப் பொறுப்பாளர் பூபதி.

பெண்களும் ஆண்களும் ஏழெட்டுப் பேர்கள் பழக்கப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

ஆனால், ஊர்வசி தான் அவன் நெஞ்சில் நின்றாள் நினைவில் நின்றாள்.

உலகாளும் மாதாவாக அன்பின் அருள் பாலிக்கும் தெய்வமாக 'வேஷம்' புனைந்திருந்தாள் ஊர்வசி. கதாநாயகனின் தந்தை பூஜை செய்வதற்காக, அவள் இவ்வாறு லோகத்தாயாகத் தோன்றினாள். மூன்று 'சீன்' கழித்து, இவளே கதைக்கு நாயகி. ஆனால் அந்தத் தெய்வவடிவம் அவனுள் ஒரு பக்தியுணர்வையே உண்டுபண்ணியது. பிறந்த பச்சைக் குழந்தையின் கள்ளமில்லாத்தனத்தை அவள் முகம் காட்டியது. கயல் விழிகளிலே ஒரு கனிவு. கனி இதழ்களிலே ஒரு பரிவு. செழித்த மார்பகத்தில் கச்சை. அவள் பாங்கு சேரச் சிரித்து வணங்கினாள். அவளுக்கென்று அப்படி ஒரு சிரிப்பா? அந்தச் சீரார் சிரிப்பை நெஞ்சில் வாங்கிக்

கொண்ட அம்பலத்தரசன், இமைப் பொழுதிற்குத் தன்னையே மறந்துவிட்டான். 'வணக்கம்' தெரிவிக்க சில வினாடிப்போது கழித்துத்தான் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

"உங்களைச் சந்தித்ததிலே எனக்கு ரொம்பவும் சந்தோஷம் ஐயா!" என்றாள் அவள். "உங்க விமர்சனங்களை நான் தவறாது படிப்பேனாக்கும்!" என்றாள்.

அவள் குறித்த பாராட்டுரை எதுவும் அவன் இதயத்தில் பதியவில்லை. ஆனால் அவளது தூய எழில் வடிவம் ஆதி பராசக்தியின் தெய்வக்கோலம் மட்டுமே அவனுள் பதிந்திருந்தது. உள்ளத்தெழுந்த தெய்வ ஒளி அவனுடைய கைகளுக்குப் பாய்ந்தது. அந்தக்கைகள் குவிந்தன. குவிந்த வண்ணமே இருந்தன. விழிமலர்களில் நீர் முத்துகள் தத்தளித்தன.

சூழ இருந்தவர்கள் அதிசயித்தார்கள்.

சூழல் உணரப்பட்ட தருணத்தில், அம்பலத்தரசன் தன்னை உணர்ந்தான். ஊர்வசியைப் பார்த்தான். மறுதரமும் அவள் சிரித்தாள். எந்நேரத்தில் சிரித்தாளோ? அந்தச் சிரிப்பு அவனுள் பதிவாகிவிட்டது. அவள் சிரித்த வேளை அது! மானுடத்துக்குரிய சிரிப்பா அது!....

அவள் தெய்வமாகி நின்றாள், அன்று.

இன்று, அவளே தெய்வமாகி வந்தாளோ?

தெய்வம் தேடிவரக்கூடாதா, என்ன?

தெய்வம் பேஷாகத் தேடிவரலாம்! இதோ, தேடி வந்து விட்டதே!

எரிந்த சிகரெட் அவன் விரல் நுனியைச் சுட்டதும்தான், அவனுக்கு தான் இருந்த ஹோட்டலின் ஞாபகம் சுட்டது. எழுந்தான். வாசலுக்கு விரைந்தான். இடது பக்கம் திரும்புவதற்குப் பதிலாக, வலப்புறம் மடங்கினான்.

பிராட்வே வந்தது.

முச்சந்தியில் வந்து நின்றான் அவன்.

மம்மல் பொழுது சிறுகச் சிறுக வடியத் தலைப்பட்டது. குளிர்காற்றின் வாடை லேசாக உறவாடியிருந்தது.

தேடி வந்த ஊர்வசியைப்பற்றின ஞாபகம்தான் அவனுக்கு இப்போதும் கிளர்ந்தெழுந்தது.

'யாருமே வேடதாரியாகவோ, கோழையாகவோ ஆகிவிடக் கூடாது!' என்று சுவாமி விவேகானந்தர் மொழிந்த அருள் வாசகத்தை எண்ணிச் சிந்திக்கச் செய்தவள் ஊர்வசியே அன்றோ?

தான் கற்பழிக்கப்பட்டவள் எனத் தன்னைத்தானே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட அவளது வெகுளித்தன்மையும் துணிச்சலும் சேர்ந்து ஓர் அதிசயமான உருவத்தை அவன் முன் சமைத்துக் காண்பித்தது. அந்த உருவத்துக்குச் சொந்தக்காரி ஊர்வசி என்பதும் அவனுக்குப் புரியாத உண்மையல்லவே!

'அவள் தன் நிலைமையை எவ்வளவு அப்பட்டமாகத் தெளிவுபடுத்திக் காட்டிவிட்டாள்! ஆனால், நான்? தன்னைப் பற்றிய கேள்வியை, தன்னுணர்வை மீறிய ரீதியில் தன் மனச்சாட்சி கேட்டு நிறுத்தியதை, அவன் நுணுக்கமாகத்தான் உணர முடிந்தது. தன்னைப் பற்றிய ஆய்வில் அவன் ஈடுபட வேண்டுமென்று அவனது சுயப் பிரக்ஞை கட்டளை பிறப்பித்தது. ஆனால் அக்கட்டளையை அவன் செயற்படுத்த முனைந்தபோதோ, அவனது உள்மனம் ஏனோ பின்வாங்கியது.

அதற்குள், அவனுடைய மனப்புள் வேறொரு கிளைக்குப் பறந்து விட்டது. 'பாவம், ஊர்வசி!.... அவளைக் கெடுத்த அந்தப்பாவி யார்? அதைப் பற்றி அவள் எதுவுமே சொல்லவில்லையே? ஏன்?... தன்னை தன் விலை மதிப்பற்ற பெண்மையை சேம நிதியான கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள அவள் தன் சக்திகொண்ட மட்டும் பாடுபட்டுத் தான் இருப்பாள்! அதற்குச் சந்தேகமேயில்லை!.... பாவம், விதி! அவளைச் சோதித்து விட்டது...'

அவளைக் குறித்த அனுதாபமே அவனது இதயமாகப் பரிமளித்தது. கண்கள் கலக்கம் கண்டன.

சமுதாயத்தின் கண்களை அவன் அறியானா?

'சமுதாயப் பிரக்ஞை' அவன் கண்களிலே ஆலவட்டம் சுற்றியிருக்கவேண்டும்.

குறுக்கு மறித்துப் பறந்த சைக்கிள் ஒன்று அவன் பேரில் மோதியது. அவனுக்குச் சுய நினைவை ஊட்டத் தான் அப்படி மோதியதோ? அவன் சுயஞாபகம் பெற்ற உண்மையை அறிந்ததும், சைக்கிள்காரன் 'கடலே கதி' என்று மீண்டும் பறந்து விட்டான்.

வேஷ்டியைத் தட்டிவிட்டவனாக அங்கிருந்து புறப்படத் தயாரானான் அம்பலத்தரசன். பட்டணம் விழித்துக் கொண்ட பின், அவன் தூங்கிக்கொண்டு இனிமேலும் அங்கே நின்று கொண்டிருக்க முடியுமா?

அவன் புறப்பட்டான்.

புறப்பட்டவனின் முன்னே 'டாட்ஜ்' எதிர்ப்பட்டது. பூமிநாதன் உள்ளே இருந்தான். கார் ஆடி அசைந்து நிற்க முனைந்தது. "ஸார், ஊர்வசியை ராத்திரியிலேயிருந்து காணலையாம்; அவங்க அம்மா சொன்னாங்க!... பாவம்!" என்று தெரிவித்தான் பூமிநாதன்.

அவனது குரலின் துயரம் அம்பலத்தரசனின் நெஞ்சத்தைத் தொட்டது. "அட, பாவமே!" என்று வருத்தத்தைத் தெரிவித்தான்.

'ஒரு ஹோட்டல் பாக்கியில்லை. தேடிப் பார்த்திட்டேன். விவரமும் கிடைக்கலே.... அவங்க மதர் என் வீட்டுக்கு ஃபோன் செஞ்சாங்க ராத்திரி!" என்று மேலும் விளக்கம் கொடுத்தான் சீமான் பெற்ற செல்வம்.

நண்பனிடம் நடப்பைச் சொல்லிவிட்டால் என்னவென்று துடித்தான் அம்பலத்தரசன். ஆனால், அச்செயல் அவ்வளவு விவேகமாகப்படவில்லை. ஆகவே, கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியவன் ஆனான் அவன்.

பூமிநாதனின் கார் சீனத்துக் கடை வீதியை இலக்கு வைத்தது.

அம்பலத்தரசன் மருள் கொண்டவனாக அப்படியே நின்றான். அதுவரை தோன்றாத புதிய புதிய பயங்கள் அவனை ஆட்கொள்ளத் தலைப்பட்டன. இரவு ஊர்வசி நடத்திய சோதனையில் வென்றவன், ஏன் இப்போது இப்படி வெலவெலத்துப் போய் நிற்கிறான்?....

'தெய்வமே! என் ஊர்வசியைக் காப்பாற்று! நெஞ்சமே! உன் ஊர்வசிக்கு விடிவு காட்டு!.... மனச்சாட்சியே! என் மனிதாபிமானத்தை ரட்சித்தருள்!.... விடிகின்ற பொழுதுகள் நல்ல பொழுதுகளாகவே விடியட்டும்!'.....

விடிந்தது.

5

"குட்மார்னிங், அத்தான்!" என்று காலை நல் வணக்கம் சொல்லி, ஒயில் காத்துச் சிரித்தாள், ஊர்வசி.

'குட்மார்னிங், குட்மார்னிங்' என்று பதில் வணக்கம் சொல்லி, அழகு காட்டிச் சிரித்தான் அம்பலத்தரசன்.

அவள் முகம் அழகு கனிந்த நிம்மதியோடு விளங்கியது. புட்டாமாவுத் துகள்கள் அவளது கன்னக் கதுப்புகளில் கொஞ்சம் கூடுதலாகவே காணப்பட்டன. அவளது நளினம் மிகுந்த நேத்திரங்களில் புதிய அமைதி இழைந்தது. அக்கண்களிலேதான் எத்துணை கவர்ச்சி!

"ராத்திரி நீங்க நிம்மதியாய்த் தூங்கலே போலே!" என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள் ஊர்வசி.

இரவு பூராவும் நிம்மதி இழந்து தவித்துப் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்ததை அவன் எண்ணிப்பார்த்தான். இரவு பன்னிரண்டரை மணியிலிருந்து விடிகாலை நான்கு மணிமட்டும் அவன் தூக்கம் பிடிக்காமல் தவித்த தவிப்பை அவன்தான் அறிவான். இப்போது அத் தவிப்பை அவளும் அறிந்திருந்தாளோ?

"நான் நிம்மதியாய்த்தான் தூங்கினேன். நீங்க... நீ நல்லாத் தூங்கினே, இல்லையா?"

"நான் நல்லாத் தூங்கினேன்னுதான் முன்னமேயே சொல்லிட்டேனுங்களே!"

அன்றையப் புதுப் பத்திரிகையைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான் அம்பலத்தரசன்.

ரேடியோவை 'ட்யூன்' பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள் ஊர்வசி. பூங்கரங்களில் இழைந்த தங்க வளையல்கள் நயம் சேர்த்துக் குலுங்கின.

அம்மையப்பனான ஒப்பிலா மணியைத் துதித்துக் கொண்டிருந்தது, 'மர்ஃபி'

"அப்புறம் உன் திட்டம் என்ன, ஊர்வசி?" மேஜையின் அடித்தளத்தில் தன்னுடைய எழிலார்ந்த நெஞ்சைப் பதித்து ரேடியோவைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள், எழுந்து அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே, "என்னையே உங்ககிட்ட நான் ஒப்படைச்சிட்ட பிற்பாடு, தனியே பிரிச்சு என்கிட்ட என்னோட திட்டத்தைப் பத்திக் கேட்கிறீங்களே?" என்று சொன்னாள்.

"நீ சொல்றது மெய்தான். அதற்காகச் சொல்லலே. மேற்கொண்டு என்ன நடக்க வேணுமிங்கிறதைப் பற்றி நான் தெரிஞ்சுக்க வேணுமில்லையா, அதுக்காகவே கேட்டேன்", என்று தன் கேள்விக்கு விளக்கத்தை எடுத்துக் காட்டினான் அம்பலத்தரசன்.

அவள் என்னவோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். அந்நேரத்தில், கீழ்த்தளத்தில் இருந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் மாடிக்கு வந்து சேர்ந்தார். அன்றாடப் பத்திரிகைச் செய்திகளை இனாமாகப் படித்துச் செல்லும் மாமூல்படி அன்றும் வந்தார் அவர். அவருக்கும் பெயர் உண்டு. அது, குஞ்சிதபாதம் என்பதாகும். வந்த மனிதர் தம்முடைய பன்றி முடியை நரை திரண்டிருந்த அம்முடியை இடது கை விரல் கொண்டு கோதிவிட்டவராக, ஊர்வசியை 'ஒரு மாதிரி யாக'ப் பார்த்தார்.

'இந்த நாடகக்காரி எங்கே இங்கு வந்தது?' என்ற ஐயப்பாட்டோடு அவர் பார்வை இருந்ததை அம்பலத்தரசன் ஊகம் செய்துகொள்ளத் தவறவில்லை.

"ராத்திரி நாடகத்திலே நடிச்ச பெண்தானே இது?" என்று கேட்டார் குஞ்சிதபாதம்.

"ஆமாங்க, அந்தப் பெண்ணேதான். எனக்குச் சொந்தம். முறைமைக்காரப் பெண்ணுங்கூட," என்றான் அம்பலத்தரசன். வீட்டுக்காரர் உண்டாக்கிய அதிர்ச்சி இன்னமும் அப்படியே இருந்தது.

"ஓஹோ, உங்க அம்மா ஊரிலேயிருந்து லெட்டர் போட்டிருந்ததாகச் சொன்னீங்களே, அது இந்தப் பொண்ணைப் பத்தித்தானா ஸார்?"

"ஆமாங்க!"

கேள்வி கேட்ட புண்ணியவானே, ஒரு பதிலுக்கும் 'கோடி' காட்டிவிடவே, அம்பலத்தரசன் மேற்கொண்டு விடை சொல்லச் சிரமப்படவில்லை.

"இதுக்குப் பேர்?"

"இருக்குங்க, ஊர்வசின்னு பேர்!"

"சுந்தரியின்னு சொன்னாங்களே!"

"அது நாடகத்திலே வச்ச பேர்."

"பாவம், இத்தனை நல்ல பெண்ணைக் கெடுக்கவும் ஒரு பாவிக்கு மனசு வந்திச்சே?" என்று வருந்தினார் குஞ்சிதபாதம்.

அவர் வருத்தம் அவனுக்குத் திகிலை ஊட்டியது. ஓர் அரைக் கணத்தில் அத்திகில் மறைந்தது. நாடகக்கதையிலேயே இன்னமும் அவர் நின்று கொண்டிருந்ததை அவன் அனுமானம் செய்துகொண்டான்.

"ஆமாங்க. பாவி ஆனபடியாலேதானுங்க, அவனுக்கு அத்தனை பெரிய பாவத்தைச் செய்யத் துணிச்சல் வந்திச்சு; மனமும் வந்திருக்கு!"

பெரியவர் ஏனோ ஊர்வசியை விழுங்கிவிட எண்ணினார்.

அப் பார்வையை அவள் தாங்க வலி விழந்தாள். அப் பார்வை அவளுக்கு வலியைத் தோற்றுவித்தது! "ஐயா, பேப்பரிலே பெரிய அதிசயமெல்லாம் இருக்குதுங்களே!" என்று அவரைத் திருப்பி விட்டாள் ஊர்வசி.

கஞ்சப் பிரபுவானாலும், சிரிக்க மறக்க வில்லை வீட்டுக்காரர். பத்திரிகையைப் புரட்டினார்.

"ஐயா, வீட்டுக்கு எடுத்திட்டுப் போய்ப் பார்க்கலாமே! ஆபிஸ் விட்டு வந்ததும் நானே வந்து வாங்கிக்கிறேனே! கடையிலேயிருந்து, மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வரப்போ, வீட்டிலே கொண்டு வந்து பேப்பரைப் போட்டிடுங்க!" என்று அடைத்த பொறுப்பாகச் சொன்னான் அம்பலத்தரசன்!

குஞ்சிதபாதத்தோடு அன்றையச் செய்தித்தாளும் சென்றது.

தான் சொன்ன தமாஷை எண்ணி அவள் சிரிக்க, அவள் சொன்ன நகைச்சுவையை அவன் ரசித்துச் சிரித்தான்.

போன மனிதர் திரும்பி வந்து, "இதுக்கும் உங்க தஞ்சாவூர் தானோ?" என்று கேட்டுவைத்தார்.

இப்போதும் அவர் தம் கேள்விக்குறியின் விடையையும் சொல்லாமல் சொல்லிவிடவே, இப்போதும் அவனுக்கு விடையிறுப்பதில் லவலேசமுமம் கஷ்டம் உண்டாகவில்லை. "ஆமாங்க!" என்றான்.

'நாங்க ஆவணியிலே தஞ்சாவூர் போவோம். அப்போது மறந்துவிடாமல் உங்களுக்குக் குடமிளகாய் ஒரு மூட்டை வாங்கி அனுப்பி வைச்சிடுறோமுங்க, ஐயா!" என்று சிரிக்காமல் கொள்ளாமல் செப்பினாள் ஊர்வசி.

"தங்கச்சிக்கு ஜோஸ்யம் கூடத்தெரியும் போல இருக்குது!... நான் மனசிலே நெனைச்சதைக் கனகச்சிதமாச் சொல்லிட்டுது!.... மறந்திடப்பிடாது!..." என்று தேன் குடித்த நரியாக நின்றார் குஞ்சிதபாதம். ஒரு மூட்டை குடமிளகாய் 'ஓசி யில் கிட்டிவிடுமென்று மனப்பால் குடித்தாரோ, என்னவோ?

"மறந்திட மாட்டோம்!" என்று. இருவரும் ஒரே குரலில் அவருக்கு 'அபயம்' அளிக்கவே, பல்லெல்லாம் தெரியக் காட்டி, அதாவது, விழுந்து தொலைத்த மூன்று பற்கள் போக, மிகுந்திருந்த பற்களையெல்லாம் காட்டிச் சிரித்துவிட்டுத் தான் அவர் தமது குஞ்சர மேனியைக் கீழே இறக்கிக் கொண்டு மறையலானர்!

அவள் கண்கள் சிரித்துப் பழகியவை.

அவன் உதடுகள் சிரித்துப் பழகியவை.

பாலசூரியன் ஏறுமுகம் காட்டினான்.

மாடிக் கைப்பிடிச்சுவரருகே இருந்த தொட்டித் துளசியின் தளிர்களுக்கு இளம் கிரணங்கள் முத்தம் கொடுத்துப் பழகிக் கொண்டிருந்தன.

ரேடியோவின் வாயை அடைத்தாள் ஊர்வசி.

"நம் திட்டத்தைப் பத்தி நீங்க சொல்லலே. ஆகையாலே நானே சொல்லிடுறேன். இப்போ நான் என்னோட ஜாகைக்குப் போகவேணும். என்னை ராத்திரி பூராவும் காணாமல், என்னைப்

பெற்ற தாய் தவிச்சுகிட்டிருப்பாங்க!..." என்றாள் அவள். அவள் பேச்சில் கலவரம் இருந்தது.

"உன்னை உங்க அம்மா காணாமல் தவிச்சுக்கிட்டிருக்கிறதாக பூமிநாதன் கொஞ்ச முந்தி வழியிலே கண்டு சொன்னார்!" என்றான் அம்பலத்தரசன். சொல்லிக் கொண்டே ஊர்வசியை நோக்கினான் அவன்.

அவளுடைய முகம் கணப்பொழுது துணுக்குற்றது. பின், தன் திகிலை மாற்றிய வண்ணம், "அப்படியா?" என்றாள். அவள் குரல் சகஜமாகப் படவில்லை அவனுக்கு.

'ஊம்' கொட்டினான் அவன். 'பாவம், தன்னைக் காணாமல் வேதனைப்பட்ட அன்னைக்காக அவள் இவ்வாறு திகிலடைந்திருக்க வேண்டும்!

"அப்படியென்றால் நீ நேரத்தோடே புறப்படு, ஊர்வசி!"

அவள் விநயமாகப் புன்னகை செய்துவிட்டு, "நான் மட்டும் புறப்படவா? என்னோடே நீங்களும் வந்தாக வேணுமுங்க!" என்றும் அறிவித்தாள்.

சற்றேனும் சிந்திக்கவில்லை அவன். இந்த முடிவை அவன் அவளிடமிருந்து எதிர்நோக்கியிருந்தவன் போன்று, "ஆகட்டும். நாம் இருவருமே புறப்படலாம். இதோ, ஒரு நிமிஷத்தில் குளித்துவிட்டு வந்து விடுகிறேன்," என்றான் அவன், முகத்தைத் தடவிய படி. மயிர்க்கால்கள் கால்பாவத் தலைப்பட்டிருந்தன.

"பத்து நிமிஷங்களுக்குள் நீங்க குளிச்சிட்டு வந்தால் யதேஷ்டம்!" என்றாள் அவள்.

நல்ல மனத்தில் நகைச்சுவை தோன்றுவது இயல்பு என்ற உண்மையை, அறிந்தவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருந்தான் அவன். 'ஊர்வசி வாஸ்தவமாகவே நல்லவள்தான்! ஆனால் பாவம்...?'

அவன் அவள் பேச்சை அனுபவித்தவாறு குளிப்பதற்குப் புறப்பட்டான்.

டவல், சோப்புப்பெட்டி ஆகியவற்றை எடுத்து நீட்டினாள் ஊர்வசி.

"என் அம்மாதான் இங்கு இருக்கும் வரை இம்மாதிரி டவலையும், சோப்புப் பெட்டியையும் எடுத்துத் தருவாங்க!"

"இப்போது அந்தப் பாக்கியம் எனக்கு விதிச்சிருக்குது இல்லீங்களா?"

"ஊம்!"

அவன் குளியலறைக்குப் போய்விட்டான்.

அவள் இரவு எழுதி முடித்திருந்த அந்தக் கடிதத்தை மீண்டும் உறையினின்றும் எடுத்து, மீண்டும் படித்துவிட்டு, உறைக்குள் திணித்து ஒட்டினாள். "அன்பர் திரு அம்பலத்தரசன் அவர்களுக்கு" என்று எழுதினாள். பெருமூச்சு வந்தது. அத்துடன் கண்ணீரும் வந்தது. ஒரு துளி உதிர்ந்து, அவள் எழுதிய உறையின் மீது எழுதிய எழுத்துக்களில் தெறித்தது. 'அன்பர்' என்ற எழுத்துகள் மட்டும் லேசாகக் கலைந்தன. அவ்வெழுத்துக்களில் மறுபடி விளம்பினாள். டைரியை மேஜையின் மையத்தில் வைத்தாள். அம்பலத்தரசனின் பார்வைக்குப் பளிச்சென்று படும் விதத்தில், எடுப்பாக வைத்தாள். மேஜை மீதிருந்த ஆடியைப்பார்த்தாள். கன்னங்களில் பதிந்திருந்த நகக்கீறல்கள் அவள் நெஞ்சில் விழுந்தன. பற்களை'நறநற' வென்று கடித்துக் கொண்டாள். அவள் நயனங்களில் ரத்தம் சுட்டி நின்றதைக் கண்ணாடி காட்டியது. காலடியோசை கேட்கவே, திரும்பினாள்.

தூய்மை மிளிர வந்தான் அம்பலத்தரசன்.

"இருங்க, துணிகளை எடுத்துத் தாரேன்," என்று சொல்லி அறையின் வட மூலையில் காணப்பட்ட திறந்திருந்த தோல் பெட்டியைத் தடவினாள். மேலாக இருந்த ஃபின்ட்லே வேஷ்டியையும் ஸில்க் ஜிப்பாவையும் எடுத்து நீட்டினாள். "இருங்க, இருங்க...!" என்று சொல்லிக் கொண்டே, அடியில் கையைத் திணித்து எதையோ தேடினாள். புகைப்படமொன்று சிதறி வந்து தரையில் நழுவியது. பார்த்தாள். அது ஓர் அழகியின் படம்! பார்த்துவிட்டு, அதைப் பெட்டியில் வைத்தாள். பின்னர் அவள் மறுபடியும் துழாவினாள்.

"ஊர்வசி, நீ தேடுறது அங்கே இல்லை. பனியனும் அண்டர்வேரும் அடுத்த அறையில் இருக்கு!" என்று சொல்லிக்

கொண்டே அவன் நகர்ந்து திரும்பினான். அவனோடு சலவை வேட்டியும் சென்றது. மீண்டான். தும்பைப் பூவாகப் பளிச்சிட்டது வேஷ்டி.

"தலைவாரிக்கங்க!" என்று கூறி 'காந்தரால் ஹேர் ஆயில்' புட்டியைக் கழற்றி வைத்தாள்.

"ஒரு நிமிஷம்," என்று சொல்லிவிட்டு, அறைக்கு வெளியே வந்தான். உதயசூரியனின் திசைநோக்கிக் கரங்கூப்பிக் கைதொழுதான். ஒரு நிமிஷம் அல்ல, ஒன்பது நிமிஷங்கள் வரை அவன் பிரார்த்தனை செய்தான். பிறகு திரும்பி வந்தான். தலை வாரிக் கொண்டான். ஆமாம், தலை முடியைத் தான் வாரிக் கொண்டான். சுருட்டை முடிகளில் அற்புதமான வாசம் கமழ்ந்தது.

"நான்கூட இந்த ஆயில்தான் உபயோகிப்பேன்."

"ஓஹோ!" என்று சொல்லி, விபூதி மடலிலிருந்து ஒரு துளியை நகக் கண்கொண்டு எடுத்துப் பூசிக் கொண்டான்.

"நீ விபூதி பூசிக் கொள்றதுதானே?"

"ஆஹா!..."

திருநீறு ஏந்தப் பூங்கரம் நீட்டினாள் ஏந்திழை.

ஆனால் அதற்கு வேலையின்றி, அவனே அவளுக்குப் பூசி விட்டான். "நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் இந்தத் திருநீறும் தெய்வமும் தான் இனிக் காப்பு!" என்று உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் உரைத்தான் அவன்.

சிவந்த நெற்றியில் வெண்ணீறு துலாம்பரமாக விளங்கிற்று.

"இனிமேலாச்சும் இந்தத் திருநீறும் தெய்வமும் என்னைக் காக்கட்டும்!"என்றாள் ஊர்வசி, வேதனையின் நெட்டுயிர்ப்புடன்.

"கடந்தது கனவாகவே தொலையட்டும்! இனி நல்லதே நடக்கும்னு நம்பு!" என்று தேற்றினான் அவன்.

அவள் தன்னை மறந்து கை கூப்பினாள், அவளுக்கு நேரே நின்றவன் அம்பலத்தரசனே! அவன் சற்று தள்ளி நிற்க முனைந்தான். தெய்வத்துக்குக் குறுக்கே நிற்க ஒப்பவில்லை அவன்!

"உங்களைக் கும்பிடத்தான் கைகுவிச்சேன். அப்படியே நில்லுங்க, நகராமல்!" பாங்குடன் அஞ்சலி செலுத்தினாள் பாவை.

அவன் மனம் உருகியது.

"புறப்படலாமா?"

"ஓ!"

ஜிப்பாவைப் போட்டுக் கொண்டான் அவன்.

"டாக்ஸி பிடிச்சிட்டுப் போயிடலாம்!"

"ஆகட்டும்."

"போர்ச்சுகீஸ் சர்ச் தெருதானே? பழைய வீடுதானே?"

"ஆமாம்."

"நான் எப்போது திரும்பலாம்?"

"ஏன் என் உத்தரவைக் கேட்கிறீங்க? உங்க இஷ்டப்பிரகாரம் திரும்பிடலாம். ஆமா, உங்களுக்கு ஆபீஸ் பத்து மணிக்குத்தானே?"

"ஆமாம்."

"ஆபீசுக்குப் புறப்பட்டுப் போறதுக்குத் தோதாய் உங்களை அனுப்பி வைச்சிடுவேன். அந்தக் கடமையிலே எனக்கும் இனிமே பங்கு உண்டில்லையா?"

"ஓ... கே!"

"ஒரு விஷயம். இந்த லெட்டர் உங்களுக்கு. நான் எழுதினது. ஆபீஸிலே ஓய்வு கிடைக்கையில் அதாகப்பட்டது, ஆபிஸ் வேலைக்குக் குந்தகம் ஏற்படாத வகையிலே ஓய்வு கிடைக்கையிலே இதைப் படிச்சுப்பாருங்க!... இதோ, பாருங்க, என் டைரி இது!... நானே வேண்டுமென்றேதான் இதை விட்டுட்டுப் போகப் போறேன்!... இதை உங்க விருப்பப்படி பார்க்கலாம்!..."

டைரியை ஏதோ ஞாபகத்தோடு எடுத்துப் புரட்டினாள். பத்து ரூபாய்த் தாள்களைக் கொத்தாக எடுத்துக் கொண்டாள், "நாடகக் கூலி இது!" என்று சொல்லி நாட்குறிப்பை முன் வைத்த இடத்தில் வைத்தாள். தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே எழுந்தாள் ஊர்வசி. "இந்தாங்க உங்க ரிஸ்ட் வாட்ச்!"

மணி ஆறு நாற்பது!

"நல்லதுங்க!"

அறைக்கதவுகளையும் மாடிவழிக் கதவையும் பூட்டிக் கொண்டு அவன் இறங்கினான்.

அதற்குள் படிதாண்டிக் கீழ்த்தள முகப்பை அடைந்து விட்டாள் ஊர்வசி.

பொருட்காட்சிசாலைப் பொருளைப் பார்ப்பது போல, பலப்பல கண்கள் ஊர்வசியை மொய்த்திருந்தன.

அம்பலத்தரசன் படிகளைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில், அவன் அறையிலிருந்த டெலிஃபோன் 'கண கண'வென்று ஒலிக்கத் தலைப்பட்டது!

அவ்வுண்மையை அவன் அறியான்!

"வா, போகலாம். அதோ, டாக்ஸி!..."

6

டாக்ஸிக்குச் சிறகுகள் இல்லை அல்லவா? பின், எப்படிப் பறந்தது அது?

போர்த்துக்கீசிய மாதா கோவில் தெருவின் மையத்தில், வீதியின் மேலோரத்தில் நின்ற பண்டைய வேப்பமரத்து நிழலிலே கொலு வீற்றிருந்தாள் ஸ்ரீ தண்டு மாரியம்மன். மிகவும் சக்தி படைத்த தாய் அவள். ஊராளும் உலகாளும் அன்னையின் சக்திக்குக் கேட்கவா வேண்டும்?

அவள் சந்நிதியில் நின்றாள் ஊர்வசி. நின்றவள், கைகளைக் குவித்துக் கும்பிட்டாள். மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் தொடுத்தாள். தன்னை மறந்த நிலையில் அவள் இருந்தாள்.

வினாடிகள் ஒன்று, இரண்டு என்று எண்களை உயர்த்திக் கொண்டிருந்தன.

அவளது அக்கோலத்தைக் கண்ட அம்பலத்தரசன் ஒரு கணம் மனம் அதிர்ந்தான்.

"தாயே! ஏன் என்னை இப்படிச் சோதித்துவிட்டாய்? இப்போது என் தாய்க்கு நான் என்ன பதில் சொல்வேன்? எப்படிப் பதில் சொல்லப் போகிறேன்?"

ஊர்வசி கண் மலர்ந்து, வாய்விட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அபயக்கரம் ஏந்தி, அருட்சிரிப்பும் ஏந்தி, கூர்மிகு சூலாயுதமும் ஏந்திக் கல்லாய் நின்றாள் அம்மன். ஊர்வசியின் கேள்விக்குப் பதில் ஏதும் சொல்லக் காணோம்! கல் பேசாதா? தெய்வத்திற்குப் பேச வாய் இல்லையோ?

அவனுக்கு மேனி புல்லரித்தது; கண்கள் குளமாயின.

செருமினாள் அவள். செக்கச்சிவந்திருந்த அதரங்கள் துடிதுடிக்கச் செருமினாள் அவள். காதளவோடிய கயல் விழிகள் துவளத் துவளச் செருமினாள்.

அவள் அழுதாள்.

களங்கப்பட்டு நின்ற பெண் [illegible] து.

கறைப்படுத்தப்பட்ட கற்பு [illegible]

ஊர்வசி அழுதாள்!.... [illegible]

சுடுநீர், மாலை மாலைய [illegible] து.

அன்னைக்கு மாலை சூட்ட [illegible] ந்தச் சுடுநீர்மாலை?

"ஊர்வசி, உன் வீடு வந்திட்டுது [illegible]. போகலாம்," என்று அவளை அழைத்தான் அம்பலத்தரசன்.

ஆஸ்பத்திரியை நோக்கிச் சீசாவும் கையுமாக, நோயும் உடம்புமாகப் போய்க்கொண்டிருந்த கிழவர் ஒருவர் அம்பலத்தரசனையும் ஊர்வசியையும் மாறி மாறி மாற்றி மாற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே சென்றார்.

அவன் கொடுத்த அழைப்பை அவள் செவிமடுத்ததாகத் தோன்றவில்லை.

அவள் தோளைத் தொட்டு, "ஊர்வசி," என்று கொஞ்சம் அழுத்தம் பதித்துக் கூப்பிட்டான் அவன்.

அவளுக்குத் தன்னுணர்வு சிலிர்த்தது. அவள் ஏறிட்டு விழித்தாள். கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். சுற்றுமுற்றும் நோக்கினாள். "வீடு வந்திட்டுதே! வாங்க, போவோம்" என்றாள். குரலில் இருந்த அவசரம் அவளது பாதங்களில் இருக்கவில்லை என்றாலும், ஜனநடமாட்டம் கூடுதல்படவே, அவள் சூழலை அனுசரித்து, 'சடக்'கென்று திரும்பி நடந்தாள்.

எதிர்த் திசையில் அவள் குடியிருந்த வீடு இருந்தது.

இருவரும் வீதியைத் தாண்டி நடந்தார்கள்.

காலை இளங்காற்றில் சாய்ந்தாடிய சிவப்புச் சீமைக் கொன்றைகள் அவர்கள் இருவரையும் வரவேற்றன.

தவறு இழைத்த குழந்தை, தாய் முகம் காண அஞ்சுமே, அந்தப் பாவனையில் அஞ்சிச் செத்தாள் ஊர்வசி. ஆனால், அவளுக்கு உயிர் கெட்டி!

'நான் இருக்கேன்; பயப்படாதே நீ!'

அவளை அவன் ‌‌ ‌‌உ'மைழத்துச் சென்றான்.

நீதியின் வாசலைக் கடக்கத் தனக்கு அருகதை இல்லை என்பதுபோல, அவள் தன் வீட்டின் வாசலில் எள்ளத்தனை பொழுது அப்படியே சிலையாகி நின்றாள். அவளைக் கைப்பிடித்து இட்டுச் சென்றான் அவன்.

வாசல் வழிவிட்டது.

குடியிருப்பு மனையின் முதற்பகுதி நிலைப்படியில் காத்துத் தவம் கிடந்த முதியவள் ஒருத்தி ஊர்வசியைக் கண்டவுடன் ஆனந்தக் கடலாடி, "ஊர்வசி!... வந்திட்டியாடி அம்மா? ராத்திரி முச்சூடும் என் வயித்திலே நெருப்பைக் கட்டிக்கிட்டு இருந்தேனே அம்மா?.... நல்லவேளை, என் வயித்திலே பாலை வார்த்தியே!" என்று ஆனந்தப் பெருமூச்செறிந்து, மகளை வரவேற்றாள்; கண்கள் கசிந்தன. வெள்ளைப் புடைவையின் நுனியைக் கொய்து மூக்கைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

"அம்மா!" என்று சொல்லிய ஊர்வசி தன் தாயின் மார்பில் சாய்ந்தாள். பிறகு, அம்பலத்தரசனைச் சுட்டிக்காட்டி "இவங்களைத் தெரியுமில்ல, அம்மா?" என்றாள்.

அப்பொழுதுதான் அம்பலத்தரசனைக் கவனித்தாள் இந்த அம்மாள்; "வாங்கய்யா. இவங்களையா தெரியாது?......நீ நடிச்ச மொதல் நாடகத்தைச் சிலாகிச்சு எழுதியவங்களாச்சே?" என்றாள்.

"ஒரு வாட்டி நான் இங்கே வந்தப்ப என்னை உங்க பொண்ணு அழைச்சிட்டு வந்தப்ப தஞ்சாவூர் டிக்ரி காப்பியாட்டமே காப்பி போட்டுக் குடுத்த மீனாட்சி அம்மாளை நான் மறக்கவே மாட்டேனுங்க!" என்று நன்றியறிவு மாறாமல் வெளியிட்டான் அம்பலத்தரசன்.

"வாம்மா, உள்ளே. நீங்களும் வாங்கய்யா!" என்று கூறிக்கொண்டு, அவள் முன்னே நடந்தாள்.

கூடம் வந்தது.

உள்ளே இருந்த தண்ணீர்க் குடத்தை எடுத்து வெளிப்பக்கம் வைத்தாள். பாயை உதறிப் போட்டாள்.

"உட்காருங்க," என்று உபசரித்தாள் மீனாட்சி அம்மாள்.

அம்பலத்தரசன் சம்மணம் கோலிக் குந்தினான். சட்டைப்பையிலிருந்த ஊர்வசியின் உறைக் கடிதம் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதை மடிப்பு நீக்கி வைத்துக்கொண்டான். அவன் ஊர்வசியைத் தேடியபோது, அவள் கண்கள் அவனைத் தேடின.

"வாம்மா, உள்ளாற!" என்று மகளை அழைத்துச் சென்றாள் பெற்றவள். சமையல் கட்டுக்குச் சென்றாள் ஊர்வசி. கீழ்த் தொங்கலில் சீமை ஓடு உடைந்து இருந்தது. அவ்வழியே கதிரொளி பாய்ந்த வண்ணம் இருந்தது. சிட்டுக்குருவிகள் பறந்தன.

"ராத்திரி நாடகம் முடிஞ்சதும் எங்கேம்மா போனே?"... கன்னிகழியாப் பொண்ணு அந்நியம் அசலிலே ராத்தங்கலாமா?... பாதிச்சாமத்துக்கு மேலே, ஒரு யோசனை ஓடுச்சு. பக்கத்துப் பங்களாவுக்கு ஓடிப்போய், பூமிநாதனுக்குப் போன் பேசினேன். தங்கப் பிள்ளை அது. உடனே தூக்கத்திலேயிருந்து எழும்பி வந்து பேசிச்சு. நாடகம் முடிஞ்சதும் நீ வீட்டுக்குப் புறப்பட்டிட்டதாகச் சொல்லிச்சு. சொன்னதோடே நிற்கலை, இங்கே வேறே வந்திச்சு. விடியற வரைக்கும் எங்கெல்லாமோ தேடிச்சாம். நீ தட்டுப்படலையாம்...!"

பேசிக்கொண்டே புதல்வியை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் மீனாட்சி அம்மாள். மகளின் கலக்கமடைந்திருந்த அந்த முகத்தைக் கண்டதும் பெற்ற வயிறு பதறிவிட்டது. "ஊர்வசி! ஏனம்மா கலங்கிப் போய் நிற்கிறே?... எங்கேம்மா போயிருந்தே ராத்திரி? உன்னைப் பத்தி நீ ரொம்ப அக்கறையும் கவலையும் கொணட தங்கக் கம்பியாச்சே நீ? பின்னே எங்கேம்மா ராத்திரி தங்கியிருந்தே? சொல்லம்மா!... ஏன் பேசாமல் நிற்கிறே பேயடிச்சவளாட்டம்?"

மீண்டும் ஊர்வசி மௌனம் சாதித்தாள்.

அவளை நெருங்கினாள் முதியவள். "நம்ம தமிழ்ச் சமுதாயத்திலே, பொம்பளைங்களுக்குள்ள கட்டுத் திட்டங்கள் ஜாஸ்தி. ஆனா, நமக்குள்ள எல்லைக்கோ குறைச்சல்! இப்படிப்பட்ட நிலையிலே, கன்னிப் பொண்ணான நீ ராத்திரி வீட்டுக்கு வரவில்லையின்னா, அதனாலே உண்டாகக் கூடிய

பின் விளைவுகள் உனக்குப் புரியாதாம்மா? உன்னை மாலையும் கழுத்துமாப் பார்த்திட்டுச் சாகிறதுக்காகத்தான் தாயே, நான் என் உசிரை வச்சுக்கிட்டிருக்கேன்! சத்தியமாய் இதானம்மா நடப்பு! கம்மனாட்டி வளர்த்த கழுசடைக்குட்டி என்கிற அவப்பேரை என்னாலே தாள முடியாதம்மா!.... சொல்லு ஊர்வசி! என்ன நடந்திச்சு? எங்கே ராத்திரிப் பொழுதைக் கழிச்சே? ஏன் அயலிடத்திலே ராத்திரி தங்கினே? சொல்லு! ஊம்....!" என்று கர்ஜித்தாள் மீனாட்சி அம்மாள். மீண்டும் மௌனம் காலத்தைக் கபளீகரம் செய்யவே, அந்த நரக வேதனையை மேலும் வளர்த்த விரும்பவில்லை அந்த அம்மாள். "சொல்ல மாட்டே?" என்று ஓங்காரமாக முழங்கிக் கொண்டே, ஊர்வசியின் கன்னங்களில் 'பளீரென்று அறைந்தாள்.'

ஊர்வசி விரக்தியோடும் அச்சத்தோடும் தன் அன்னையைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள்.

"பாவி ஒருத்தன் என்னைப் பலாத்காரம் பண்ணிக் கெடுத்திட்டானம்மா!.... என்னை நான் காப்பாத்திக்கிட எத்தனை முயற்சி செஞ்சும், விதி அவனுக்குச் சாதகமாய் இருந்திடுச்சம்மா!... என்னைத் தெய்வம் ஏமாத்திடுச்சம்மா!" என்று கூக்குரல் பரப்பினாள் ஊர்வசி. பெற்றவளின் பாதங்களைச் சரணடைந்து கதறினாள் அவள்.

"ஐயையோ!தெய்வமே!" என்று அலறினாள் மீனாட்சி அம்மாள். மண்டையில் ஓங்கி ஓங்கி அடித்துக் கொண்டாள் அம் முதியவள். மாளாத விழிநீர் வழிந்தது. தளர்ந்திருந்த உடல் அல்லாடியது.

பூகம்பம் வெடித்ததோ?

"அடி, பாவி! என்னை உசிரோடே கொன்னுட்டியே?... கெட்ட கழுசடை அங்கிட்டே போய்க் கடலிலே விழுந்து சாகாமல், ஏன் எங்கண்ணிலே வந்து விழிச்சே?" என்று நல்ல பாம்பாய்ச் சீறினாள் மீனாட்சி அம்மாள்.

"அப்படிச் செத்துப் போயிடுறது இப்போதும் எனக்குச் சுலபம்தானம்மா! ஆனா, அப்படி நான் செத்திட்டாமாத்திரம், எனக்கு உண்டான அவப்பேரும், களங்கமும் மறைஞ்சிடுமாம்மா?

இதுக்கு விடை சொல்லிடு; இப்பவே போய் நான் கடலிலே விழுந்து செத்துப் போயிடுறேன். ஆண்டவன் அதுக்கு உண்டான தைரியத்தைக் கொடுத்திருக்கான்! உன்னோட அன்பும் கண்டிப்பும், அதுக்கு உண்டான மனசைக் கொடுத்திருக்கு! சொல்லம்மா, சொல்லு!" என்று விரக்தியின் அழுத்தத்தோடு நெஞ்சுரத்தின் வலுவோடு நேர்மைத் திறனில் தனக்குள்ள ஈடுபாட்டின் துணையோடு அவள் வினா விடுத்தாள்.

அவள்: ஊர்வசி!...

காலடியில் கிடந்த அருமைப் புதல்வி, நெஞ்சடியில் வீசிய கேள்விக்கு இன்ன பதில் சொல்வது என்று பட்டும்படாமல் விழித்தாள் தாய். தாய்ப்பாசம் ரத்தக் கண்ணீரை வடித்தது. குனிந்து மகளை ஏந்தித் தூக்கினாள் பெற்றவள். தூக்கின சடுதியில், மீனாட்சி அம்மாளின் தளர்ந்த கைகள் ஊர்வசியின் நெஞ்சில் அழுந்திவிட்டன போலும்!

ஊர்வசி துடியாய்த் துடித்துப் போனாள். அவள் தன் மார்பகத்தை மேலாகத் தடவிவிட்டுக் கொண்டாள்.

"இப்போ என்னை என்னம்மா செய்யச் சொல்லுறே நீ?" என்று வேதனையின் உச்சத்தில் நின்று கேட்டாள் ஊர்வசி.

"நீ இப்போ என்ன சொல்லச் சொல்லுறே என்னை? அதைச் சொல்லு முதலிலே!" என்று கெஞ்சினாள் அன்னை.

"நீ செத்திடாமல் இருந்தால், அதுவே போதுமம்மா!" என்று இறைஞ்சினாள் மகள்.

"நீயும் செத்திடாதேம்மா!" என்று விம்மினாள் தாய் அம்மகளை ஈன்ற மாதா.

"சரியம்மா!"

"நானும் உசிரோடே இருக்குறேன், தாயே!" மகளின் கன்னங்களைத் தட்விக் கொடுத்தாள் அவள்.

அன்னையின் கண்ணீரைத் துடைத்தாள் ஊர்வசி.

மகளை ஆரத் தழுவினாள் மீனாட்சி அம்மாள். ஏதோ சிந்தனை வசப்பட்டாள், ஒரு வினாடி. பிறகு ஆத்திரம் பொங்கியது.

அவளது தளர்ந்தொடுங்கிய வதனத்தில், “உன்னைக் கெடுத்த அந்தப் பாவி யாரம்மா? சொல்லு. இப்பவே போய் அவன் ரத்தத்தைக் குடிச்சிட்டு வந்திடுறேன்! சொல்லு மகளே!” என்று கேட்டாள். பழி வாங்கத்துடித்தாள் அவள்.

“அந்தப் பாவியின் ரத்தத்தைக் குடிக்கிற கடமை என்னோடயே இருகட்டும்!....நீ ஆத்திரப்படாதேம்மா!... அந்தத் துரோகியைப்பத்தி இப்போ ஒண்ணும் சொல்லமாட்டேன் நான்!.... அவனை நானே உன் முன்னாலே கொண்டாந்து நிறுத்திடுறேன் அம்மா! என்னை நம்பும்மா!”என்று உறுதி மொழிந்தாள் அபலை ஊர்வசி. கையடித்துக் கொடுத்தாள்.

“அம்மா ஊர்வசி! நீ தானே என்னோட நம்பிக்கை, நாணயம் எல்லாம்! நீ இல்லைன்னா, நான் மாண்ட இடம் எப்பவோ புல்மண்டிப் போயிருக்குமே!.... சரியம்மா!....ஊம்.... இனி உன் கதி?... “என்று புதிய பிரச்னை ஒன்றைக் கிளப்பிவிட்டு”, மீண்டும் விம்மத் தொடங்கினாள் மீனாட்சி அம்மாள்.

அன்னைக்குப் பதில் சொல்ல வாயைத் திறந்தாள் புதல்வி.

அப்போது, அங்கே தோன்றினான் அம்பலத்தரசன்! மீனாட்சி அம்மாளின் அருகில் வந்து நின்றான். “அம்மா. உங்க மகள் தனக்கு ஏற்பட்ட துர்ப்பாக்கியத்தை ஒரு புதுச் சக்தியோடு சுமந்துக்கிட்டு, என்னை நம்பி வந்திடுச்சு ராத்திரி. தேவதையைக் கண்டதொப்ப இருந்திச்சு எனக்கு. நடப்பைச் சொல்லி, என்கிட்டே அடைக்கலம் அடைஞ்சுது. என் பேரிலே அதுக்கு இருக்கிற அந்த நம்பிக்கையையே என்னோட கடமையின்னு கருதி, அதோட இஷ்டப் பிரகாரமே அதை என் சொத்தாய் ஆக்கிக்கிடுறதாகவும் உறுதி கொடுத்தேன்!... ராத்திரி என் அறையிலேதான் படுத்திருந்திச்சு!.... என் பேரிலே அது கொண்ட நம்பிக்கையைக் காத்துக்கிட்டேன்!.... இப்போது என் வாக்கைக் காப்பாத்திக்கிட வேண்டிய ஒரு கடமையும் காத்திருக்குது! அதுக்கு உங்க தீர்ப்புத்தான் வேணும்! உங்களோட நல்வாக்கு எனக்குக் எங்களுக்கு கிடைச்சிட்டால், அப்புறம் எனக்கு இந்த லோகமே துச்சம் தான்!... உங்க மாதிரி எனக்கும் ஒரு வயசான தாய் இருக்கிறாங்க. அவங்க இந்தக் கதையைக் கேட்டு என்னை

மாதிரியே இளகுவாங்கன்னுதான் நம்புறேன்!... மற்றவங்க எங்களைப் பத்தி என்ன நெனைச்சாலும், என்ன பேசினாலும் அதெல்லாம் ஒருபொருட்டல்ல எங்களுக்கு!... தான் ஏமாந்ததாலே, மனசொடிஞ்சு தற்கொலை முயற்சி எதையும் கையாளாமல் இருந்திச்சே ஊர்வசி, அதான் விதியின் விளையாட்டு!... அம்மா, இனிமே நீங்கதான் தர்மம்! சொல்லுங்க உங்க முடிவை!... எங்க ரெண்டு பேர் வாழ்க்கையின் ஆரம்பமும் முடிவும் இனி உங்க வாக்கிலேதான் இருக்குங்க!..." இதற்கு மேல் அவனுக்குப் பேசத் திராணி இல்லை. தொண்டையை அடைத்தது.

கார்த்திகைபாலன் அபயக்கரம் காட்டினான்!

சிறுகுழந்தை போலத் தேம்பிய மூதாட்டி மீனாட்சி அம்மாள், "மாப்பிள்ளை!..." என்று உணர்ச்சிச் செறிவுடன் புது உறவு சேர்த்து விளித்தாள்.

அமைதி பூத்துப் புன்னகை பூத்தாள் ஊர்வசி.

'ஷார்ப்' பில் இசைத் தட்டுகள் சுழலத் தொடங்கின!

அப்போது, அந்த வீட்டு வாசலை விட்டு 'டாட்ஜ்' புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

7

மனிதனை மனிதனாக அங்கீகரிக்கும் முதற் பட்டயமாக விளங்கவல்லது அவனுடைய மனிதாபிமானம்!

ஆம்; இந்த மனிதாபிமானம் எனும் மகாசக்திதான் தூய்மையின் உருக்கொண்டு அம்பலத்தரசனை ஒருபடி உயர்த்திக் காட்டிவிட்டது. விதி எனும் தீக்குளிப்பில் மூழ்கி எழுந்த அவன், இப்போது புது மனிதனாகவே உருமாறி விட்டிருந்தான். அவனது மனிதத்தன்மையின் அந்தப் புது உணர்வும் புதுச் சக்தியும்தான் ஊர்வசியை ஏற்றுக் கொண்டு அவளை வாழ்த்தும் கடமைத் தெம்பை அவனுக்கு நல்கின. அதன் காரணமாகவே, அவன் கோழையாகவும் ஆகவில்லை; வேடதாரியாகவும் ஆகவில்லை. அதன் விளைவாகவே, ஊர்வசிக்கு வாய்த்த களங்கத்தையும் தானே வலிய ஏற்றுக் கொள்ளவும் துணிந்தான் விஷத்தைத் தன் கண்டத்தில் தாங்கிக் கொண்ட ஐயனைப் போலே!

மனம் ஓர் ஆழி. நெஞ்சில் அலைகள் ஆர்ப்பரித்தன.

'என்னை யார் வாழ்த்தினாலும் வாழ்த்தாவிட்டாலும், என் ஊர்வசியும் என் மகாத்மாவும் கட்டாயம் என்னை வாழ்த்துவார்கள். அதுபோதும் எனக்கு!... இந்த ஓர் அமைதியே அறமாகத் தோன்றியது அவனுக்கு. 'நான் நல்லவன் இல்லை. என் பருவ இச்சையைத் தணிக்க இரண்டொரு விலை மாதர்கள் நேற்றுவரை காத்திருந்தார்கள்! நான் நேற்றுவரை நல்லவனாக இருந்தது இல்லை தான். ஆனாலும் என்னை நம்ப ஒரு பெண் துணிந்தாள். அத்துணிவில்தான் என்னை நாடி வந்தாள் ஊர்வசி. கெடுக்கப்பட்ட நிலையில்தான் வந்தாள். இருந்தால் என்ன? ஆனாலும், என்னை நம்பினாள். தனக்கு ஒரு புகல் கிட்டுமென்று தவம் இருந்தவள் போல என்னைத் தேடி வந்தாள் அவள். அவள் முடிவு விதியின் கையிலோ, அல்லது அவளைப் படைத்த ஆண்டவன் கையிலோ இல்லை, நேற்று இரவு வரை! என் கையில் தான் அவள் விதியும் அவள் வினையும் இருந்தன. கெட்டவனுக்குக் கெட்டவள்தான்

சதம் என்னும் முடிவாக, இந்நிலையை நான் ஏன் கருத வேண்டும்? ஆதரவற்ற நிலையில் அபலையாக வந்தாள் அவள்; உயிருக்குயிராகக் கட்டிக் காத்த கற்பைப் பறிகொடுத்த பரிதவிப்புடன் வந்தாள். சாகத்தெரிந்தவள் அவள். ஆனாலும், சாவை விரும்பவில்லை. வாழ்வை விரும்பினாள். அதன் காரணமாக, அவள் என்னை நம்பினாள்; அடைக்கலமானாள்.

'அவள் நடித்த முதல் நாடகத்திலே 'வழுக்கிவிழுந்த' அவளை ஏற்றுக்கொண்ட ஓர் எழுத்தாளரின் அந்தத் தர்மத்தை சிலாகித்துப் பேசிய என் தலைமைப் பேச்சை நம்பியே வந்தாள் என்னிடம். அந்த நம்பிக்கையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவிட்டேன். அந்த நம்பிக்கையைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்துவிட்டேன்!... பிறவியின் கடமையை உணர்ந்தாள் ஊர்வசி. எனக்கும் பிறவியின் கடன் புரியும்! அம்மா இம் முடிவை வாழ்த்துவார்கள்! அபலைகளுக்கு ஆதரவளிக்கும் லட்சிய நோக்கம் கொண்டவர்கள் அம்மா. ஆவணியில் முகூர்த்தம் வைப்பதற்கென்று தனக்குப் பிடித்த மருமகனையும் நிர்ணயம் செய்து இருக்கிறார்கள் அம்மா. அந்தப் பெண்ணின் படத்தையும் எனக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அநேகமாக, கூடிய விரைவில் புறப்பட்டு வந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லைதான், வந்ததும், எனக்குப் பிடித்த மருமகளை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கவேண்டும். இனி, எனக்கு என் குடும்பத்தைப் பற்றியும், ஊர்வசியின் குடும்பத்தைப் பற்றியும்தான் கவலை. ஊர் வாய்க்கு மூடி ஏது? ஊர்வசிக்கு புனர்ஜென்மம் கொடுத்துவிட்டேன்; அவளுக்குப் புது வாழ்வு கொடுக்கப் போகிறேன்! இனி நான் நல்லவன். நல்லவனாகவே இனிமேல் இருப்பேன். இனி எனக்கு வாழ்வு என் ஊர்வசியேதான்!...'

எண்ணங்கள் ஓடி நிலைத்தன. அவ்வுணர்ச்சிச் சுழலில் அவனது கவிதை மனம் விழிப்புக்கொண்டது! தொடக்கமே, அழகிய கவிதையாக வழியத் தலைப்பட்டது. ஊர்வசியின் சிரிப்பு அவன் மனத்தில் சிற்றலை எழுப்பியது. தன்னை மறந்தான்.

அப்போது:

"என்ன, தீவிரமான சிந்தனையிலே லயிச்சுட்டீங்களே மிஸ்டர் அம்பலத்தரசன்? பாலன்ஸ் ஷீட்டை பூராவும் டைப் செய்திட்டு, பாக்கிச் சிந்தனையைத் தொடரக் கூடாதா?" என்று வருந்தினார் முதலாளி. இரும்புக் கடையில் புழங்கிய மனிதர் அவர். செம்புதாஸ் தெருவில் பழம் தின்று கொட்டை போட்டவர். அவர் தின்று போட்ட கொட்டைதான் இப்படி இரும்புக்கடையாக உருமாறிவிட்டதோ, என்னவோ?

"மன்னிச்சிடுங்க என்னை. ஏதோ சிந்தனை!" என்று தன் தவற்றை உணர்ந்து ஒப்புதல் தெரிவித்த நிம்மதியுடன், 'ரெமிங்க்டனை'ச் சரணடைந்தான் அவன் அம்பலத்தரசன்.

சாவி கொடுக்கப்பட்ட காலக்கடிகாரம், ஒழுக்கம் கெடாமல் பணி இயற்றுவதே ஒரு விந்தைதான்!

'பாலன்ஸ் ஷீட்' மூன்றாம் தடவைதான் உருப்படியாக உருப் பெற்றது.

சாப்பாட்டு வேளை வந்தது.

அம்பலத்தரசன் சாப்பாட்டுக்கு மண்ணடிக்கு விரைந்தான். சாப்பாடு பரிமாறப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அவனோ ஊர்வசியின் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிப்பதில் ஈடுபட்டான்.

கடிதம் பேசுகிறது:

"அன்பிற்குரியீர்!

பறிக்கப்பட்டுவிட்ட பெண்மையின் அலறல் அமைதிப்பட்ட நிலைமையில் நான் உங்களுக்கு இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகிறேன். கறைப்பட்ட பெண்ணாக நான் உங்களை நம்பி வந்தேன். என் நம்பிக்கையை நீங்கள் காத்துத் தந்துவிட்டீர்கள். அந்த ஒரு புண்ணியத்துக்கு நன்றி தெரிவிக்கவும் இவ்வாய்ப்பை நான் பயன்படுத்திக் கொள்ள விழைகிறேன்.

என்னை ஆள வந்த தெய்வமாக நீங்கள் எனக்குத் தரிசனம் தருகிறீர்கள்.

என் நிமித்தம், என் களங்கத்தையெல்லாம் வலிய ஏற்கத் துணிந்த உங்களது மனிதத்தன்மையை

மனிதாபிமானத்தை என் ஆயுள் பரியந்தம் மறக்கவே முடியாது; மறக்கவும் மாட்டேன்.

உங்கள் கடமை பொறுப்பு மிகுந்தது!

எனக்கென ஒரு காப்பு வேண்டுமென்று நான் பல காலமாகவே கனவு கண்டு வந்திருக்கிறேன். அந்தக் காப்பு காலங்கடந்து எனக்குக் கிட்டியிருக்கிறது.

நான் நடித்த முதல் நாடகத்துக்குத் தலைமை தாங்கினீர்கள் நீங்கள். வழுக்கி விழுந்தவளாக நான் நாடகத்தில் நடித்தபோது, கற்பு நிலை தவறிய என்னை நாடகத்தில் அவ்வாறு ஆக்கப்பட்ட என்னை நாடகத்தில் ஏற்றுக்கொள்ள முன்வந்த கதாசிரியரின் சமூகப்பணிச் சீர்திருத்தத்தைத் தாங்கள் வெகுவாகப் பாராட்டினீர்கள். இம்மாதிரி, விதி வசத்தால் கெட்ட நிலை அடைந்த அபலைகளைச் செயல் முறையிலும் ஆதரிக்கும் நிலை வளர வேண்டும் எனவும் தாங்கள் காந்திஜீயின் உரையை உதாரணம் காட்டிப் பேசினீர்கள்.

அந்தப் பேச்சு என் நெஞ்சத்தைத் தொட்டது. அப்போதே, தாங்கள் என் நெஞ்சில் இடம் பெற்றுவிட்டீர்கள். உங்களை ஒரு முறை அப்புறம் வழியில் சந்தித்து என் இல்லத்துக்கு அழைத்து வந்தபோது, என் இதயத்தைத் தங்களிடம் திறந்து காட்ட வேண்டுமென்று துடித்தேன். ஏதோ ஒன்று அப்போது தடுத்துவிட்டது. அதற்குப் பெயர்தான் விதியோ?

இப்போதுதான் என்னுடைய அந்தக் கனவு பலிதமடைந்திருக்கிறது.

நான் மோசம் போன அபாக்கியவதி. சாகத்தான் இருந்தேன். ஆனால், என் அன்னையின் நினைவும், ஏமாற்றப்பட்ட என் பெண்மையின் வெஞ்சினமும் என்னைச் சாக அனுமதிக்க மறுத்தன.

நாடகம் முடிந்தது.

என் நாடகக் கோலத்தை அழித்துக் கொண்டிருந்தேன்

நான். என் சொந்த உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு புறப்பட ஆயத்தப்பட்டேன். அப்போது நல்லவன் ஒருவன் அக்கணம் வரை நல்லவனாகவே நடந்து கொண்ட ஒருவன், தனக்கு மயக்கமாக இருப்பதாகச் சொல்லி என் உதவியைக் கோரினான். நாடக அரங்கில் வேறு ஓர் ஈ, காக்கை கூட இல்லை அப்போது. நான் அவனுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். அதுவரை மனிதனாக இருந்த அவன், க்ஷணப்பித்தம் கொண்ட நிலையில் மிருகமாக மாறி, என்னை மடக்கிப் போட்டுத் தன் வெறியைத் தணித்துக் கொண்டு விட்டுப் பறந்துவிட்டான். என் நகங்களாலும் பற்களாலும் கூட என்னைக் காப்பாற்ற இயலாமல் போயிற்று. அந்தப்பாவியை அந்த மிருகத்தை அந்தத் துரோகியைப் பழிவாங்கியே தீருவேன்! அந்த ஒரு கடமைக்காகவே, நான் உயிரோடு இருக்க வேண்டும்!

அந்தப் பாவியைத் தாங்களும் அறிவீர்கள்.

ஆனால், அவன் பெயரை நானாகச் சொல்லும் காலம் வரை, நீங்களாக என்னை அவன் பெயரைச் சொல்லும்படி தூண்டக் கூடாது.

ஓர் ஆணையையும் உங்கள் முன்னே வைக்கிறேன்.

என்னைப் பற்றி நம்பிக்கை குறைந்தாலோ, அல்லது என்னைப் பற்றிய நல்லெண்ணம் மாறினாலோ, எப்போது வேண்டுமானாலும் தாங்கள் என்னை நிராகரித்துவிடலாம். இதற்கு நான் மனப்பூர்வமாக இணங்குகிறேன்.

இப்போது பத்திரிகைக்கதைகள் சில என் நினைவிற்கு வருகின்றன.

வழுக்கி விழுந்த ஓர் அபலையின் வயிற்றுப் பிள்ளைக்குத் தந்தையாக இருக்கமட்டுமே ஒப்புகிறான் ஓர் அறிவாளி. ஆனால் அந்தத் துரதிருஷ்டக்காரிக்கு நிரந்தரக் கணவனாக மட்டும் இருக்க ஒப்பவில்லை அவன்! இப்படி ஒரு கதை,

இன்னொன்று:

கெடுக்கப்படுகிறவள் ஓர் அழகுக்குமரி. அவள் தலையில் ஒரு குடம் தண்ணீரைக் கொட்டி அவளது கறை படிந்த கற்பைத் தூய்மைப்படுத்துகிறாளாம் அவள் தாய். விநோதமமான பண்பாடாகத் தோன்றவில்லையா இது? இந்தக் கதையைப். படித்துவிட்டு அந்தத் தாய்க்காகக் கண்ணீர் சொரிந்தேன் நான்.

மற்றொரு கதை:

பெண் ஒருத்தி களங்கமடைகிறாள். அவளை ஆதரிக்கத் துணிகிறான் ஒருவன். ஆனால், அவனுடைய மனம், சமையல்காரனின் வாய் வேதாந்தத்தால் மாறி, அந்த அபலையைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிட்டுக் கதவைத தாளிட்டுக் கொண்டு விடுகிறான் அவன். கோழை அவன்!.

இந்தக் கதைகளிலே, ஒன்றாவது வாழ்க்கையைச் சொல்கின்றதா? ஊஹூம்!

கதை, வாழ்க்கையாகவே மாற வேண்டும்!

வாழ்க்கையே கதையாக அமைய வேண்டும்!

நான் நாடகக்காரி. ஆனாலும், இன்று இரவு பத்து மணிவரை, நான் பண்பும் பண்பாடும் கொண்டவளாகவே ஒழுகி வந்தேன்.

மீண்டும் சொல்கிறேன்: நான் நிரபராதி! இது சத்தியம்!... ஒரு விண்ணப்பம்.

விதி வசத்தால் என் வயிற்றில் 'கரு' உருப்பெற்றால் அந்த ஒரு முடிவுக்குக் குறுக்காகத் தாங்கள் நிற்கவே கூடாது!

நம்மிடை புதிரோ, பிரச்னையோ, சிக்கலோ எழக் கூடாது. அதற்காகவே இந்த லெட்டர்.

எஸ். ஊர்வசி."

கடிதத்தை உறைக்குள் திணித்துச் சட்டைப் பையில் செருகிக்கொண்டான் அம்பலத்தரசன். நெஞ்செலும்பு உருகியது. கண்ணீர்ச்சொட்டுகள் தெறித்தன!

நெஞ்செலும்புக் குழம்பு ஊற்ற வந்தான் பரிசாரகன்.

தனக்குத்தானே அமைதி செய்துகொண்டவனாகச் சாப்பிடத் தொடங்கினான். சோறு வாங்கியது.'நிஜமாகவே ஊர்வசி அதிசயப்பெண்! சுடச் சுடரும், பொன். என் ஊர்வசியும் அப்படியே! ஏப்பம் பறிந்தது.

வாடிக்கைப் பெட்டிக்கடையில் சிகரெட், வெற்றிலை முதலியனதாம் இருந்தன. வெற்றிலைப்பாக்கு, சிகரெட் வாங்கிக் கொண்டான். வெற்றிலைச் சாறும், புகை நெடியும் அவனுக்கு இதமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

8

அம்பலத்தரசனின் கருத்தைத் தாங்கிய 'பூ' ஏடு, அம்பலத்தரசனின் பார்வைக்கென வந்து காத்திருந்தது.

மாடிக் கதவைத் திறந்ததும் அவன் பார்வையில் விழுந்தது அந்தப் பத்திரிகைதான். 'பூ' காரியாலயப் பையன் கொணர்ந்து போட்டுச் சென்றிருந்தான். கார்டு ஒன்றும் கிடந்தது. எடுத்தான். அவனுக்குத் தெரிந்த நண்பன் இரங்கநாதன் எழுதியிருந்தான். 'இ' போடாமல் தன் பெயரை எழுதமாட்டான் அந்த நண்பன். சென்னையிலிருந்து திருச்சிக்கு மாற்றலாகிப் போயிருப்பவன். ஏதோ அரசாங்க 'இண்டர்வ்யூ' விஷயமாக வருவதாகவும், தங்குவதற்கு ஒரே ஒரு நாள் மாத்திரம் அறையில் இடம் கொடுக்க வேண்டுமெனவும் குறிப்பிட்டிருந்தான் இரங்கநாதன். இரங்க அம்பலத்தரசன் தயாரானான். பிறகுக்காக இரக்கம் காட்டுவதென்பது அவனது ரத்தத்தோடு ஒட்டிய குணமாக அவனுக்கு அமைந்திருந்தது. 'உங்களைப் போல நல்லவர்கள் நாலு ரெண்டு பேர் இந்தப் பூலோகத்திலே இருக்கக் கண்டு தான் மிஸ்டர் அம்பலத்தரசன், மழைகூடப் பெய்கிறது!' என்று அவனுக்குப் புகழ்மாலை சூட்டுவார்கள் அவன் தோழர்கள்.

அந்தி வெயில் சிந்தூர வண்ணம் காட்டியது.

அறையைத் திறந்து வந்து சோபாவில் சாய்ந்தான் அவன். அறையைச் சுற்றிச் சூழக் கண்ணோட்டமிட்டான். ஊர்வசி இல்லாத அறை வெறிச்சோடிக் கிடப்பதாகவே அவனுக்குத் தோற்றமளித்தது. அந்நினைவு அவன் இதயத்தை என்னவோ செய்தது. வேதனை சாடியது மனத்தை. வெய்துயிர்ப்பு விளைந்தது.

அலுவல் முடிந்த கையோடு ஊர்வசியின் இல்லத்துக்குச் சென்று திரும்ப வேண்டுமென்றுதான் நினைத்திருந்தான் அவன். ஆனால், அறைக்கு வரவேண்டி வந்தது. அதற்கும் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. அவனது உற்ற நண்பனான பூமிநாதன் இங்கு மாலையில் வருவதாகத் தொலைபேசி மூலம் அறிவித்திருந்தான்.

இச்செய்தியை அவனுக்குச் சொல்லவும் அவன் அலுவல் மனை உதவியது.

காலையில் ஊர்வசியின் வீட்டில் நடந்த ராஜோபசாரத்தை நினைத்தான். அந்நினைவில் புத்துருக்கு நெய் மணத்தது. சீரகச் சம்பா இட்டிலியும் புதினாத் துகையலும் சுவை கூட்டின. அத்துடன், ஊர்வசியின் கொள்ளை அன்பும் அவன் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. மதியச் சாப்பாட்டையும் அலுவல் பார்க்கும் இடத்துக்கு அனுப்பி வைப்பதாக மன்றாடினாள் மீனாட்சி அம்மாள். ஆவணி பிறந்து அப்படிச் செய்து கொள்வதே உசிதமென்று சொல்லி விட்டான் அவன்.

சட்டையைக் கழற்றிப் போட்டான் அம்பலத்தரசன். சட்டைப்பையில் இருந்த ஊர்வசியின் கடிதத்தை மறந்துவிடாமல் தோல் பெட்டியின் அடியில் வைத்துவிட்டு மூடப்போன சமயத்தில், மேலே தெரிந்த புகைப்படத்தைக் கண்டான். அதை எடுத்துப் பார்க்க நினைத்தவன், அவ்வாறு செய்யாமல், அதைப் பெட்டியின் அடியில் போட்டு வைத்தான். அந்த நிழற்படத்தை காலையில் ஊர்வசி பார்க்க நேர்ந்ததையும் அவன் மறந்துவிடமாட்டான். இந்தப் படத்தை ஒரு நாளைக்கு 'நூறு' தரமாவது பார்க்காமல் இருந்ததில்லையே அவன்?...

இப்போது 'பூ' அவன் கண்களை உறுத்தியது. 'வாழ்வதற்கே' விமர்சனம் மிகவும் நேர்த்தியாக இருந்ததென்று அவனுக்குத் தெரிந்தவர்களும் அவனைத் தெரிந்தவர்களும் சொன்னார்கள். விமரிசனம் நேர்த்தியாக இருக்க வேண்டுமென்றுதான் அவனுக்குச் சம்மானமாக மாதத்திற்கு நூறு ரூபாய் தரப்படுகிறது என்கிற விஷயம் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமோ, என்னவோ? யார் கண்டார்கள்?

தன் நாடக விமரிசனத்தை ஒரு முறை மேலோட்டமாகப் பார்த்தான் அம்பலத்தரசன்.

"....நாடகத்திற்கு நாயகியாக அமைந்திட்ட குமாரி ஊர்வசி மிகவும் இயல்பாகத் தோன்றினார். பண்பட்ட நடிப்புத்திறம் அவரிடம் சுடர்விட்டது. நயவஞ்சகன் ஒருவனால் பலாத்காரமாகக் கற்பழிக்கப்படவிருந்த கட்டத்தில், அவன் நடத்தும் போராட்டமும்

அத்துன்பத்திலிருந்து விடுபடச் செய்யும் முயற்சியும் வெகு தத்ரூபம். அபலை ஒருத்தி இப்படிப்பட்ட அநியாயத்திற்கு இலக்காகும் நிலையைக் காணும்போது, மயிர்க்கூச்சம் ஏற்படுகிறது. தன் எத்தனம் பலன் காட்டாத நிலையில், அவள் கற்பு பறி போகிறது. உடனே தனக்கு விதித்த துர்ப்பாக்கியத்தை நினைத்து நினைத்து மௌனமாக அவலக் கண்ணீர் வடிக்கும் கட்டமும், அம்பிகையின் முன்னே விழுந்து, "பெண்ணாகப் பிறந்திட்ட, நீ ஒரு பெண்ணின் கற்பைக் காத்துத் தரும் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கக் கூடாதா, தாயே?... நானோ அபலை! நீயோ சர்வவல்லமைக் காரியாயிற்றே! உன் திரிசூலம் எங்கே? உன் வெஞ்சினம் எங்கே? நீயும் அந்த நயவஞ்சக மிருகத்துக்குப் பயந்தொடுங்கிப் போய் விட்டாயோ? நீ வெறும் கல்தான் என்று அந்தப்பாவி நினைத்துத் தான் என்னைப் பழிகாரியாக்கிவிட்டான்! ஆமாம், எனக்கு நீ இனி காப்புத் தரவேண்டாம். அந்தக் காப்பும் இனி எனக்குத் துச்சம்! என்னைக் காக்க கடல் இருக்கிறது!..." என்று வசனம் பேசி, கடலை நாடி ஓடும் கட்டமும் ஊர்வசிக்குச் சிறப்பை நல்கும்.

கதாசிரியருக்கு ஒரு யோசனை.

அநீதியான முறையிலே கற்பழிக்கப்பட்ட பெண்களுக்குக் கடலைத்தான் முடிவாகக் காட்டவேண்டுமா அவர்? இம்மாதிரியான கதை, சிருஷ்டியின் தத்துவத்துக்கே சோதனையாகி விடாதா? படைக்கப்படும் உயிர்கள், வாழ்வதற்கே படைக்கப்பட்டவை. இதுதான் உயிரின் தத்துவப் பொருள்! இதை மறந்தார் கதாசிரியர்! இம்மாதிரியான அபலைகள், இம்மாதிரியான அவல நிலைக்கு ஆளாகும் – ஆளாக்கப்படும் முடிவுகள் கைவிடப்படவேண்டும். அப்பொழுதுதான் வாழ்க்கைக்குரிய உள்நோக்கம் நிறைவேறும். 'வாழ்வதற்கே!' என்ற நாடகத் தலைப்பும் சிறப்புறும். வாழ்க்கை வாழ்வதற்குத்தான்! வாழ்வதற்கேதான்!

அடுத்த படியாக நம் கவனத்தைக் கவர்கிறார், வில்லனாக அபலையைக் கற்பழிக்கும் பாத்திரம் ஏந்திய தீக்குணனாக நடித்த பூமிநாதன். அவர் சாகஸமாக நடித்தார். சாகஸத்தையே

பிறப்புரிமையாகக் கொண்ட பாங்கில் அவரது நடிப்பு இருந்தது. மனிதனுள்ளே மிருகமும் வாசம் செய்யும் என்னும் உட்கருத்தைச் செம்மைப்படவே நிரூபணம் செய்து காட்டிவிட்டார் அந்த அன்பர்!

நாயகனாக நடித்தவர் நம் அனுதாபத்துக்குரியவர்.

விதியைச் சாடும் நெஞ்சுரம் உள்ளவன்தான், காதல் எனும் புனித வலையையும் விரிக்கத் தகுதி பெற முடியும். தியாகம் என்கிற திறனும் எல்லோருக்கும் வந்துவிடாது. காதலித்தவளைக் கைவிட்டுவிடும் பத்தாம் பசலியாகக் காட்சி தரும் அவர் அழகனாக மட்டுமே தோன்றுகிறார். கோழையாகவே நாம் அவரை மதிப்பிடுகிறோம். கோழைகளுக்காக வாழ்வே இல்லை! வேடதாரிகளுக்கும் வாழ்வு இல்லை!

எந்த ஒரு நிலையிலும், எந்த ஓர் அபவாதத்தையும் ஏற்க— அப்படி ஏற்பதால் இன்னொரு ஜீவனுக்கு வாழ்வு கொடுக்க முடியுமென்கிற புண்ணியக் கடமை காத்திருக்குமென்று தோன்றினால், அத்தகைய அவதூறை ஏற்கச் சித்தமாக இருக்க வேண்டும் மனிதன்!... அதுவேதான், நாகரிமான சமுதாயத் தொண்டாக ஆகமுடியும்! தமிழ்ப்பண்பாட்டுக்கு இந்நிலை மூலம் ஒரு புதிய பொருளும் கிடைக்குமல்லவா?

இக்கருத்தைச் செயற்படுத்த இக்கதாசிரியர் இனியேனும் முயல்வாராக!..."

விமரிசனம் முடிந்தது.

மின்விசைப் பொத்தான், விளக்கை ஏற்றியது.

கையெடுத்துக் கும்பிட்டான் அம்பலத்தரசன். ஊர்வசியின் அழகிய, நிர்மலமான முகம் அவனது மனத்தின் கண்களில் நிழலாட்டம் போட்டது. தன்னை மறந்து இரவு தூங்கிய அந்தப் புனித எழிலை அவனால் எப்படி மறக்கக்கூடும்? படுத்தவன், தூக்கம் பிடிக்காமல் எழுந்தபோது, அவள் அலங்கோலமான உறக்கத்தில் கட்டுண்டிருந்தாள். மார்பகத்திலே காணப்பட்ட நகத் தழும்புகள் அவன் நோக்கில் பட்டன. ஒரு கணம், அவன் கலங்கினான். ஆனால் மறுகணம், அவனது மனத்தின் ஒரு முடுக்கில் வாசம் செய்த பழைய மிருகவெறி கிளர்ந்தெழுந்தது. அவளையே

பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தன்னுள் ஏற்பட்டிருந்த மோகக் கிளர்ச்சியின் வெறித்தனத்தை விளையாடவிட அவன் ஒப்பவில்லை. கண்களை மூடிக்கொண்டு தியானத்தில் சில கணங்கள் ஆழ்ந்தான். தன்னுள்ளே ஆக்கிரமித்திருந்த பேய்க்கணங்கள் விடுதலை பெற்றன. அவ்விடுதலைக்கு மூலாதாரமாக இருந்தது, ஊர்வசி தன்பால் கொண்டிருந்த நல்லெண்ணமும் நன்னம்பிக்கையுமே என்பதையும் அவன் கணித்துக் கொண்டான். அப்புறம்தான், அவன் அங்கிருந்து டீக்கடை நோக்கிக் கிளம்பினான்.

பத்திரிகையின் தலைப்புச் செய்திகளில் மனம் சென்றது.

ருஷ்ய நிருபர்களின் கூட்டத்தில் பேசிய அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைவர், நேருஜியின் கூட்டு சேராக் கொள்கையை, பாரதம் தொடர்ந்து பின்பற்றி வரும் என்பதை வலியுறுத்திய பேச்சைப் படித்தான்; போற்றினான்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைமைக் காரியதரிசிக்கு லெனின் தந்தச் சிலையொன்றை காங்கிரஸ் தலைவர் அன்பளிப்பாக வழங்கிய காட்சியையும் கண்டு களிப்பு எய்தினான் அவன்.

ஆடிக்காற்று வீசியது.

ரேடியோவைத் திருகினான். திருகினால் பாட்டு வருமா? திருப்பினான். அதாவது, 'ட்யூன்' செய்தான். இதயத்தைத் தொடும் 'ட்யூன்' மிதந்தது. அம் மகிழ்வில் திளைத்த அவனுக்கு, நேற்றுச் சுரந்த கவிதையின் ஞாபகம் எழுந்தது. ஊர்வசியின் முதற் சந்திப்பிலே அவள் சிரித்த அந்தப் புனிதச் சிரிப்பை நெஞ்சில் ஒலிக்கச் செய்து ஆனந்தமடைந்தான். அவள் சிரித்த வேளையில் தான், படைப்பின் விட்ட குறை தொட்டுத் தொடர்ந்ததோ? அச்சிரிப்புத்தான் விதியின் சிரிப்புக்கு விடப்பட்ட சவாலோ?

தன்னை மறந்து சிரித்துக் கொண்டான் அம்பலத்தரசன். கவிதையின் உணர்ச்சித் தீவிரம் அவனை மெய்ம்மறக்க வைத்தது. பேனாவைத் தேடினான். தேடி வந்தது அது.

சிகரெட்டின் துணுக்குகள் கூடிச் சேர்ந்தன.

ஊர்வசி சிரித்தாள்!...

பாட்டுக் கிடைத்தது:

“நீ சிரித்த வேளை அது-வாழ்வில்
நீ சிலிர்த்த வேளை அது!
கனவென்று வந்து, கனவே நீயாகிக்
கனவென்று சிரித்தாய் நீ-இன்பக்
கனவென்றெ களித்தாய் நீ!
நனவென்று வந்து, நனவே நீயாகி
நனவுக்கு விழியானாய் நீ-அன்பின்
நனவுக்கே வழியானாய் நீ!
நான் சிரித்த வேளை அது-வாழ்வில்
நான் சிலிர்த்த வேளை அது!
என்னுள் நிலைத்து, உன்னுள் நெகிழ்ந்து,
என்னுள் உயிரீந்தாய் நீ-அன்பால்
என்னுள் உயிரானாய் நீ!
உன்னுள் நிலைத்து, என்னுள் நெகிழ்ந்து
உன்னுள் உயிர் கண்டாய் நீ-என்னை
உன்னுள் உயிர்கொண்டாய் நீ!
நீ சிரித்த வேளை அது!-வாழ்வில்
நான் சிலிர்த்த வேளை அது!...”

பேனாவைக் கீழே வைத்தான் அம்பலத்தரசன்.

ஊர்வசியின் நெஞ்சத்திற்குள் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்து மீண்டான், அம்பலத்தரசன். அந்தச் சித்து விளையாட்டு ஒரு நல்ல கவிதையை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டதல்லவா?

பூமிநாதனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான் அம்பலத்தரசன். அவனைப் பார்த்துவிட்டு, ஊர்வசியைச் சந்திக்கச் செல்லவேண்டுமென்பது அவன் கருத்து.

பங்களாவுக்கும் கடிகாரத்துக்கும் ஒட்டுறவு இருக்க வேண்டாமா?

9

உலகம் போற்றுகின்ற நாவலாசிரியை பெர்ள் பக்கின் 'பியோனி' புரண்டு கொண்டிருந்தாள்!...

டேவிட், பியோனி கதையின் வாழ்க்கையைத் தொடர விரும்பாமல், அப்படியே அந் நாவலை அம்பலத்தரசன் மூடி வைத்தான். அடையாள நாடா நீலம் பாய்ந்து விளங்கிற்று.

ஊர்வசியின் டைரி அவன் பார்வைக்காகக் காத்திருந்தது. டைரிகளில் சில கதாசிரியர்கள் 'சஸ்பென்ஸ்' வைப்பது வழக்கம். ஆனால், ஊர்வசியோ அவன் கவனத்துக்கென்றே சொல்லி விட்டுத்தான், அதை வைத்துச் சென்றிருந்தாள்.

அவள் விருப்பப்படியே, அந்த நாட்குறிப்பைப் புரட்டினான் அவன்.

தெருவில் பூவிற்றுச் சென்றான். 'இனிமேல் தினமும் பூ வேண்டும்!'

ஒன்று:

'..விமர்சகர் அம்பலத்தரசன் அவர்களைச் சந்திக்கும் பாக்கியம் இன்று கிடைத்தது. என் நெடுநாளைய ஆசை நிறைவேறியது. எவ்வளவோ அன்பாகவும், அடக்கமாகவும் காணப்பட்டார். மனநெகிழ்ச்சி கொண்டவர் என்பது அவரது தலைமைப் பேச்சிலிருந்து விளங்கியது. இனம் விளங்காத ஓர் அன்பு அவர்பால் எனக்குப் பீறிடுகிறது. அவர் இந்த என் முதல் நாடகத்தின் நடிப்பையே இப்படிப் புகழ்கிறாரே! இன்னும் என் நடிப்புக் கலை வளர்ச்சி பெற்றால், அப்புறம் அவர் எவ்வளவோ பாராட்டுவாரே! பெண்மையின் கற்பைப் பறிகொடுத்த அபலையை ஆதரித்து, தன் மனையாட்டியாக ஏற்றுக்கொண்ட எழுத்தாளரை வெகுவாகப் பாராட்டினார். இந்தக் கட்டம் என் நெஞ்சைத் தொட்டது போலவே, அவர் மனத்தையும் தொட்டிருக்கிறது! அன்பர் அம்பலத்தரசன் 'மனம் உள்ளவர்!'

இரண்டு:

'..பெண் ஒருத்தி அழகாக இருந்துவிட்டால், உடனே அவளைக் காதலிக்கவும் காதல் கடிதம் எழுதவும் தொடங்கி விடுகிறது இளவட்டக்கூட்டம். எல்லாம் சினிமாவினால் வந்த வினை! அதற்காகத்தான், பெரியார் சினிமாவே கூடாது என்றார் போலிருக்கிறது! பத்து நாளாக என்னையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தான் 'தறுதலை' ஒருவன். என் நாடகத்தைக் கண்டு என்மீது காதல் கொண்டுவிட்டானாம். பணக்காரனாம்!... நல்ல 'டோஸ்' கொடுத்துவிட்டேன். என்னைப் பழிவாங்கியே சாவதாகச் சூள் உரைத்துச் சென்றான்... அவன் பெயர்: நாகசாமி.'

மூன்று:

'..காதலே, வா!' நாடகம் ஐம்பதாவது நாளாக நடத்தப் பெற்றது. மான்புக்குரிய டாக்டர் கலைஞர் தலைமை தாங்கினார். எனக்கு நல்ல எதிர்காலம் காத்திருப்பதாகச் சோதிடம் சொல்லப்பட்டது!"

நான்கு:

'...'வாழ்வதற்கே!' என்னும் புதிய நாடகத்தில் வில்லனாக நடிக்கும் பூமிநாதன் அவர்கள் ரொம்பவும் தங்கமானவர். நான் கற்பழிக்கப்படும் கட்டத்தின் ஒத்திகை இன்று நடைபெற்றது. 'என்னைத் தயவுசெய்து மன்னித்து விடுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு, நாணயத்தோடு ஒத்திகையில் ஈடுபட்டார். பணக்காரப் பிள்ளையானாலும், மிகுந்த அன்புடன் பழகுகிறார்! அமைதியான மனிதருக்கு எப்படிப்பட்ட அருவருப்பான பாத்திரம் கிடைத்திருக்கிறது, நாடகத்திலே!...பாவம்! ...'

ஐந்து:

'...கில்லாடி ஒருவனின் கன்னத்தில் எண்ணி இரண்டு அறைகள் கொடுத்தேன்! ...'

ஆறு:

'... இன்று அரங்கேற்றப்பட்ட வாழ்வதற்கே!' நாடகத்தில் எனக்கு நல்ல புகழ் கிடைத்தது.

ஆனால், அப்புகழை அனுபவிக்க வொட்டாமல், நான் அபலையாகிவிட்டேன். என் கற்பை – பெண்மையைக் களவாடிவிட்டான் பாவி...! அந்தப் பாவியின் பெயரை நான் நீதிதேவன் சந்நிதியில் சொல்லிவிட்டேன்! நீதிவிசாரணையை ஆண்டவன் நடத்தும்வரை, நான் பொறுக்க மாட்டேன்! நானே ஒருநாள் அவ் விசாரணையை நடத்திக் காட்டுவேன்!...

...கறைபட்ட நிலவுக்கு அடைக்கலம் தந்தார் என் அன்பர் அம்பலத்தரசன். அவர் என்னுள் தோன்றும் போதெல்லாம் இனம் விளங்காத பாசம் இதுவரை என்னுள் முகிழ்த்து வந்ததன் தாத்பரியத்தை இன்றிரவு என்னால் உணர முடிந்தது. எனக்கு நல்வாக்குக் கொடுத்து விட்டார் அவர். அவரது தூய அன்பு என்னை வாழ்த்தும்; அவரது தூயமனம் எனக்குப் புது வாழ்வு அருளும். என் கனவும் பலித்துவிடும். எனக்குக் கிட்டிய தோல்வியைக் கடந்து, எனக்கு நிழல் தந்த அவர்தான் மனிதர்!... என்னுடைய களங்கத்தைத் தன் தியாக நெஞ்சிடைத் தாங்கி, என்னை ஏற்கத் துணிந்த அவரே எனக்குக் கடவுள்! ஆம்; கடவுளை நான் தரிசித்துவிட்டேன்...!

அத்துடன் முடிந்தன நாட்களின் குறிப்புகள்.

அம்பலத்தரசன் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பரவச நிலையில் அமர்ந்திருந்தான்.

அவ்வுணர்வின் நாயகியாக ஊர்வசி ஆடினாள். நகை குலுங்க ஆடினாள். அவன் நெஞ்சம் ஆடுகளம் ஆனது. அது ஜோதிகூடித் திகழ்ந்தது. 'என் சொத்து என் ஊர்வசி! என் நெஞ்சைத் திறந்து காட்டிவிட வேண்டும் அவளுக்கு. அப்போதுதான் எனக்கும் ஆறுதல்; அவளுக்கும் ஆறுதல். கெட்டவனாக இது வரை இருந்த என் நிலையையும் ஒளிக்க மாட்டேன். நெஞ்சை ஒளித்து வஞ்சகம் இருக்கக் கூடாதல்லவா?'

எல்லா நடப்பையும் விளக்கித் தன் தாய்க்குக் கடிதம் போட்டுவிட வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்தான். தந்தையின் முகம் அறியாத அவனைத் தன் உயிரைக் கொடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கிய தெய்வம் அவன் அன்னை. தஞ்சாவூரில் பாம்பாட்டித் தெருவில் 'ஆப்பக்காரி அஞ்சுகத்தம்மாள்' என்ற பட்டப் பெயரைச் சுமந்துதான் அவனை ஆளாக்கினாள் அந்தத் தாய்!...

மனம் என்னும் வேள்வியைக் கொண்டு செலுத்த, வாழ்க்கை என்னும் திக்கு, தியாகம் என்னும் ஆஹுதியைப் பயன்படுத்தும் 'பக்குவம்' அவனுள் பண்படத் தலைப்பட்டது. இயல்பாகவே அவனது உதிரத்தில் நிலைத்துப் பரவியிருந்த மனிதாபிமானம் மனிதத்தன்மையும் இந்நிலைக்கு என்றென்றும் கைகொடுக்கும் என்றும் அவன் நம்பினான். 'இனி எனக்கு ஊர்வசிதான் ஆணை. அவள் இஷ்டம்தான், என் எதிர்கால வாழ்வு!' என்ற முடிவும் அவனுள் உருப் பெற்றிருந்தது.

'தன்னைப் பலிகொண்ட நீசனை அவள் ஏன் காட்டிக் கொடுக்க மறுக்கிறாள்? தன்னைக் கெடுத்த பாவி' எனக்குத் தெரிந்த ஆள்தான் என்று கோடி காட்டியிருந்தாளே? எனக்கு நண்பனாக இருக்கும் ஒருவனா இந்தப் படுபாதகத்தைச் செய்தான்?. எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்குமென்றே நிர்ணயிக்கக் கூடவில்லையே?...'

அவன் உள்ளம் தவித்தது.

நிலவுக்கென்று ஒரு கவர்ச்சியா? இத்தகைய கவர்ச்சிக்கும் தானே களங்கம் வந்து விடுகிறது?

அர்த்தமுள்ள சிந்தனையாக அவனுக்குத் தோன்றியது, இந்நினைவு.

அப்போது, தொலைபேசி அழைப்பொன்று வந்தது. பூமிநாதனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவனிடம் 'பூமிநாதன் அங்கு வந்தானாவென்று விசாரித்தார்' பூமிநாதனின் தந்தையான சீமான் சாந்தமூர்த்தி. விவரத்தைச்சுட்டினான் அம்பலத்தரசன். 'சரி' இனிமேல் பூமிநாதனை இங்கு நான் எதிர்நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருப்பது வீண். பணக்காரப் பிள்ளைக்கு ஆயிரம் ஜோலிகள் இருக்கும். 'டாட்ஜ்' கையிலிருக்கையில், தந்தையை 'டாட்ஜ்' செய்வதில் வியப்பேது?... ஊர்வசி என்னை எதிர்பார்த்திருப்பாள், பாவம்!' என்று எண்ணி முடித்துப் புறப்பட்டான், அம்பலத்தரசன்.

அவன் எண்ணத்துக்கு வாய்த்த தூண்டுதலாக, அவனை உடன் எதிர்பார்த்திருப்பதாகத் தொலைபேசி மூலம் தெரிவித்தாள் ஊர்வசி.

மகிழ்வின் புதுக்கனவுடன் அங்கிருந்து கிளம்பினான் அம்பலத்தரசன். 'உடன்' என்று அவள் சுட்டிய 'அவசரம்' அவனது உள்ளத்தின் உள்ளே பரபரப்பை ஊட்டிக் கொண்டேயிருந்தது.

பட்டணம் ராஜகம்பீரத்துடன் பொலிந்தது.

10

உள்ளம், உணர்ச்சி, அறிவு ஆகிய மூன்று புள்ளிகளைச் சேர்த்து முக்கோணமாக உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது, அம்பலத்தரசனின் மனச்சாட்சி.

பிராட்வே வீதியில் அவன் நடை தொடர்ந்தான்.

விசாலமாக இருந்த அவனது மனவீதியில் எண்ணங்கள் தொடர்ந்தன.

நிலவொளியை அமுத்திவிட்டது, மின்னொளி.

நல்லவேளை, காற்றைப் பொறுத்த மட்டில், இயற்கைதான் கொடிகட்டிப் பறந்தது.

புதிய புதிய கனவுகளும், புதிய புதிய கவலைகளும், அவனுடைய மனச் சான்று அமைத்திருந்த முக்கோணத்தில் உள்வட்டமாகச் சுழன்று, தவித்துக் கொண்டிருந்தன. இரண்டுங்கெட்ட அந்தச் சிக்கலில் திக்கு முக்காடிய அவன், ஒரு கணம் அப்படியே செயலற்று நின்றான்.

அவன் மெய்யுணர்வு எய்திய தருணத்தில் 'வாழ்க்கை ஒரு செஸ் விளையாட்டு!' என்ற ஆங்கிலப்படத்தின் சுவரொட்டி விளம்பரம் அவன் திருஷ்டியில் பட்டு விலகியது.

'என் வாழ்க்கையும் ஒரு சதுரங்க விளையாட்டாகத்தான் ஆகிவிட்டது! விளையாட்டின் வெற்றி – தோல்வி யாருக்குச் சொந்தம்? எனக்கா? என் ஊர்வசிக்கா? இல்லை, விதிக்கா? அன்றித் தெய்வத்துக்கா?'

அக்கணம் வரையிலும் தோன்றாததொரு புதுப் பிரச்னை அவனுள் பூதாகாகரமாக விசுவரூபமெடுத்தது. மறுகணத்திலேயே, அவ்வெண்ணத்தை அவன் அலசினான். அவனுடைய மனச் சாட்சியின் முக்கோணத்தைச் சமைத்த உள்ளம், உணர்ச்சி, அறிவு ஆகிய உணர்வுப் புள்ளிகளை வைத்து எடை போட்டான்.

சிந்தனை சூடேறியது.

புகை சூடேற்றியது.

'ஏன் இந்தப் புதிர் என்னுள் தோன்ற வேண்டும்? இதில் என்ன சிக்கல் இருக்கிறது? என்ன புதிர் இருக்கிறது...? எதுவுமே என் லட்சியத்துக்குக் குறுக்கே நிற்க முடியாதே?, என்வரை என் ஊர்வசி வரை! எங்கள் இருவரது மனநிலைகளும் சதுரங்கக் காய்களாக இருக்கட்டும், எங்கள் வரை! ஆட்டம் என்றால், அதன் வெற்றியும் தோல்வியும் எங்கள் இரண்டு பேருக்குத்தானே சொந்தமாகப் போகிறது! நான் ஜெயித்தால் அதில் எனக்கும் பாகம் சேர்த்திதான்; இது போலவே, எங்களுக்குள் நிலவுகிற தோல்வியிலும் எங்கள் இருவருக்குமே ஜோடியாகப் பங்கு இருக்கத்தான் இருக்கும். ஆனால், எங்கள் விளையாட்டில்— எங்கள் வாழ்க்கை எனும் சதுரங்க ஆட்டத்திலே எங்களையும் மீறி, விதியோ அல்லது தெய்வமோ வெல்லும் ஒரு முடிவை நான் உண்டாக்கிக் கொடுத்துவிட மாட்டேன்! ஊர்வசியைப் பற்றித்தான் சிக்கலே இல்லையே?... அவள் என்னுள் இணைந்த உயிராக ஆகிவிட்டாளே?... அவளுடைய திட சித்தமும் நேர்மைத் திறனும் யாருக்கு வரும்?... ஆமாம், ஆவணி பிறந்து ஒரு முகூர்த்தத்தில் அவள் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சுகளை நான் இட்டுவிட வேண்டும்!.. அப்போதுதான், அவளுக்கு நல்ல மூச்சு வரும்! அவள் நம்பியுள்ள என்னுடைய மனிதாபிமானமும் மனிதத்தன்மையும் நல்ல மூச்சு விடும் !...'இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம்!' என்ற புதிய தத்துவத்துக்கு அப்பொழுதுதான் புதிய அர்த்தமும் உண்டாக முடியும் – எங்கள் இருவர் வரையிலும்!... எங்களுக்கும் வாழ்க்கை இருக்கிறது என்னும் புரட்சி முடிவை அப்போதுதான் இந்த விந்தை உலகம் அங்கீகரிக்கவும் செய்யும்!...'

சிகரெட்டின் எரிந்த சாம்பல் துகள்கள் காற்றில் மிதந்தன.

அம்பலத்தரசன் நடந்தான். பிரபாத் டாக்கீஸில் புரட்சி நடிகரின் சிரிப்பை ரசித்துவிட்டு, எதிர்த்தெருவில் மடங்கினான்.

'புரட்சி' என்றால் அதன் வசீகரமே அலாதிதானோ?

அப்போது, "ஹல்லோ!" என்ற பழகிய குரல் கேட்கவே, திரும்பிப் பார்த்தான் அம்பலத்தரசன். அழைத்தவன் பழக்கமானவன். 'லாம்ப்ரெட்டா'வில் வீற்றிருந்தான் அவன்.

கருணாநிதி என்று பெயர். மேல்மட்டப் பிள்ளை: அவனுக்கு உத்தியோகம், பொழுதைக் கழிப்பது. அதாவது, பொன்னான காலத்தைக் கொல்வது! அவன் கண்டனுபவிக்காத பொன்னா, என்ன?

“உங்க ட்ராமா ரெவ்யூ ரொம்ப நேர்த்தியாய் இருந்திச்சு, அம்பலத்தரசன்!“ என்றான் கருணாநிதி.

“ரொம்ப சந்தோஷம்,கருணாநிதி!” என்றான் அம்பலத்தரசன். ஆனால் அவன் மகிழ்ச்சியடைவில்லை. மாறாக ஒரு வகை அருவருப்புத் தோன்றியது அவனுடைய முகத்திலே!

“ஆனால் ஒரு சந்தேகம், மிஸ்டர் அம்பலத்தரசன்!...”

“சொல்லலாமே!“

“ஊர்வசி கற்பழிக்கப்படுகிறாள்!...” என்று கருணாநிதி எடுத்த எடுப்பில் பேச்சைத் தொடங்கவே, அம்பலத்தரசனுக்கு அப்பேச்சைக் கேட்டதும், பிரமிப்பு உண்டாகிவிட்டது. உடனே சமாளித்துக் கொண்டான். “அதாவது நீங்க நாடகத்தைப்பற்றிப் பேசுறீங்க, இல்லையா?” என்று குறுக்கிட்டான்; நினைவூட்டினான்.

“ஓ மை குட்னஸ்!...ஆமாம். நாடகத்திலே அந்தப் பெண் கற்பழிக்கப்பட்டதைப் பார்த்த ஞாபகத்திலே, அந்தப் பெண்ணோட அசல் பெயரையே சொல்லிட்டேன். பரவாயில்லை!... ஊம், நாடகக் கதாநாயகி பலாத்காரமாய்க் கற்பழிக்கப்படுகிறாள்!... சரி. அவள் தன்னுணர்வு அடைஞ்சதும், உடனே அவள் அலைகடலை நாடிச் சரணடைகிறாள்! இது கதையோட நாடக முடிவு!... ஆனா, இந்த முடிவு நம்மோட தமிழ்ப்பண்பாட்டை ஒட்டி அமைஞ்சிருந்திச்சு. இதுதான் நடக்க வேண்டியது! இல்லீங்களா?... ஆனால், நீங்க இந்த முடிவை ஆதரிக்கலே. அப்படித்தான் உங்க க்ரிட்டிஸிஸமும் அமைஞ்சிருந்திச்சு! நீங்க சொல்லுற அந்த முடிவுப்படி அந்த நாடகம் முடிஞ்சிருந்திருந்தால், அப்புறம் நம்ம தமிழ்ப் பண்பாடு என்ன ஆகிறது?... இதான் என் சந்தேகம்!...” என்று சொல்லி நிறுத்தினான் கருணாநிதி.

அம்பலத்தரசன் அவனை உறுத்துப் பார்த்தான். பார்த்துவிட்டு வேதனையோடு சிரித்தான். “முதலிலே என் சந்தேகத்துக்குத்

தயவுபண்ணி விளக்கம் கொடுக்கிறீங்களா? தமிழ்ப் பண்பாடு அப்படின்னு சொல்லுறீங்களே? அதுக்கு விளக்கம் தரமுடியுமா?" என்று கேள்வி தொடுத்தான் அம்பலத்தரசன்.

"பெண்ணுக்குக் கற்புதான் உயிர். அத்தகைய கற்பு பறிபோயிட்டால், உடனே அவள் தன் உயிரைப் போக்கிக் கிட வேண்டியதுதானப் பெண்ணுக்குரிய விதி!... இதைத்தான் தமிழ்ப் பண்பாடுன்னு சொல்லுறோம். இதுவேதான், காலம் காலமாய் நம் தமிழ்நாட்டிலே மரபாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுவருது!..." என்று ஆணித்தரமாகக் குறிப்பிட்டான் கருணாநிதி.

"ஆல்ரைட்!...அநீதியாய்க் கற்பழிக்கப்பட்ட பெண்ணுக்கு நீங்க கொடுத்த முடிவு இது! இதைத்தான் நீங்க தமிழ்பண்பாடுன்னு சொல்றீங்க! ஆனா, அநியாயமாகக் கற்பழிக்கப்பட்ட பெண் கடலிலே விழுந்து செத்திட்டால் மட்டும், அவளுக்கு உண்டான அந்த அவப்பெயரும் அவளோடேயே செத்திடும், உடனே நம் தமிழ்ப் பண்பாடு காப்பாற்றப்பட்டுவிடும்னு நீங்க நம்புறீங்களா?..." என்று அடுத்த வினாவைச் சொடுக்கினான் அம்பலத்தரசன். மனயாழ் சோகச் சுருதி கூட்டியது.

கருணாநிதி இமைப்பொழுது இமைக்காமல் இருந்தான்; லேசாக அரும்பியிருந்தது வேர்வை. "அந்த அவப் பெயர் எப்படி மறைய முடியும்?" என்று அம்பலத்தரசனையே கேள்வி கேட்டான் அவன்.

"கற்புநிலை தவறிய" அந்நிலைக்குப் பலாத்காரமாக ஆளாக்கப்பட்ட அந்தபெண், செத்தால்கூட மறைய முடியாத அவப் பெயரோடே வாழ்ந்தால் மட்டும், என்ன குடி முழுகிப் போயிடும்? சொல்லுங்க கருணாநிதி, சொல்லுங்க!..." என்று உணர்வுச் சுழிப்புடன் பேசினான் அம்பலத்தரசன்.

"அவளை உலகம் தூற்றாதா?"

"உலகம் யாரைத்தான், எப்போதுதான் தூற்றவில்லை?"

"அப்படின்னா, கெட்ட பெண்களுக்கு இந்த லோகத்திலே இடம் உண்டுன்னு வாதாடுறீங்களா, அம்பலத்தரசன்?"

"கெட்ட பெணகளுக்கல்ல, தங்களையும் மீறிக் கெடுக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு இந்த உலகத்திலே தாராளமாக இடம் உண்டு. இதுதான் என் வாதம்!... கெட்ட பெண்களைப் பற்றிய பிரச்னையை இப்போது நாம் பேசவேண்டியதில்லை. அது ஒரு தனி உலகம்!... இப்போ நான் பேசுறது, பிறராலே வலுக்கட்டாயமாகக் கற்பழிக்கப்பட்ட அபலைப் பெண்களைப் பத்தித்தான்!... அத்தகைய பெண்களை ஆதரிக்க நம் தமிழ்ப் பண்பாடு பழகிக்கிடவேணும். உண்மையாண உள்ளம் கொண்டவங்களும் நமக்கு முன்னே இந்தப் புரட்சியைத் தான் உண்டாக்கிக் காட்டியிருக்காங்க!, நிரூபிச்சும் காட்டியிருக்காங்க!... 'அன்புக்கு அடைக்கும் தாழ் இல்லே'ன்னு சொல்லியிருக்கார் வள்ளுவர். அவர் வாக்கு, நான் சொல்லுற இந்தப் புதுக் கருத்துக்கும் சாட்சியாக அமையட்டுமே!... பிறப்பு என்கிறது ஒரு கடமை. அந்தக் கடமையோடுதான் பிரம்மா சிருஷ்டிக்கிறான். அவன் தத்துவத்துக்கு விரோதமாய் இயங்குவதற்கு இந்தப் பிறப்புக்கு எவ்வித அதிகாரமும் இருக்கக் கூடாது!... 'வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு!' அப்படின்னு சொல்லுறதாலே மட்டும், தமிழ்ப்பண்பாடு வாழ்ந்துவிட முடியாது!... விதி வசத்தாலே கற்புநிலை கெட்ட பெண்களுக்கும் இந்த உலகத்திலே வாழ வழியிருக்க வேண்டும். இது அவங்களுடைய உரிமை; பிறப்புரிமை! அதற்கு உண்டான வழி வகைகளையும் நம் சமுதாயம் செஞ்சுக்கிட்டு வராமல் இல்லை. அவர்களுக்கு நிழலாக ஆசிரமங்கள் இருக்கு. இது மட்டும் போதாது! அவங்களை ஏற்று ஆதரிக்கும் மனப்பலம் கொண்டவங்களும் நம் நாட்டிலே வளரவேணும்!... அதுதான் மனித தர்மமும் கூட!... அதுவேதான் நான் சுட்டுகிற தமிழ்ப்பண்பாடுமாகும்!" அம்பலத்தரசனுக்கு இருமல் வந்தது. மேலும் ஒரு சிகரெட் பற்றிக் கொண்டது. இருமலின் தொடர் சுயநலம் கடந்தது.

"ரொம்பவும் பயமான கருத்து உங்களுடையது!" என்று தீர்ப்பளித்தான் கருணாநிதி.

"உங்க மாதிரி உள்ளவங்களுக்கு உலகம் என்றாலே எப்போதுமே ஒரு பயம் இருக் அதெல்லாம் சுத்த ஹம்பக்!... வெறும் நாட

அஞ்சுகிறதாய்ச் சொல்கிற அந்த உலகமும் அந்தச் சமுதாயமும் உங்க பணத்தைக் கண்டுதான் பயப்படுது! இது தான் யதார்த்தம்!..." அம்பலத்தரசன் தொடர்ந்தான். சோளம் பொரிந்தது, பேச்சில்.

"அப்படின்னா, கற்பழிக்கப்பட்ட அதாவது, அவள் இஷ்டம் இல்லாமலே கெடுக்கப்பட்ட பெண் ஒருத்தி உங்களைச் சரண் அடைஞ்சா, நீங்க அந்த அபலைக்கு வாழ்வு தருவீங்க.. இல்லையா?" என்று சவால் விட்டான் கருணாநிதி.

"தாராளமாக அந்த அபலைக்கு நான் வாழ்வு தருவேன். அந்த மனம் எனக்கு இருக்குது!... அதனால்தான் இப்படிச் சூளுரைக்கிறேன்!... ஆனா, உங்கமாதிரி மட்டும் நான் ஒருபோதும் துரோகியாக ஆகிவிடமாட்டேன்!...." முகத்திரையில் செம்மை படரத் தலைப்பட்டது.

"என்ன சொல்றீங்க நீங்க, அம்பலத்தரசன்?" பயம் கப்பக் கேட்டான் மேல்மட்டத்துப் பிள்ளையாண்டான். 'சில்க் ஸ்லாக்'கில் வேர்வை கொட்டியது.

"அதிர்ச்சி அடையாதீங்க. உங்க பாவத்தை நானும் அறிவேன்! உங்க தொழிற்சாலையிலே அலுவலுக்கு வந்த ஒரு ஏழைக் கன்னியை நீங்க வெறிகொண்டு கற்பழிச்சீங்க. இந்தச் சங்கதி அந்தப் பெண்ணோட அப்பனுக்கு எட்டுச்சு. கெடுத்த நீங்களே அந்தப் பெண்ணை ஏற்றுக்கிடும்படி எவ்வளவோ கதறினான் அந்த ஏழை, பணத்தை வீசி எறிஞ்சீங்க. அவன் அதை உங்க மூஞ்சியிலே வீசி எறிஞ்சிட்டுப் போயிட்டான். அன்றைக்கே அப்பனும் மகளும் கடலிலே விழுந்திட்டாங்க!.... தர்மம் அந்த ஏழைகளைப் பொறுத்தவரை செத்திட்டுது!.... ஆனா, நீங்க ஜாம் ஜாம்னு இருக்கீங்க உசிரோடு!.... உங்க பங்களா ஊர்வாயை அடைச்சிட்டதாய் நீங்க நினைச்சிருக்கீங்க!... ஒண்ணு சொல்றேன். கருணாநிதி... தர்மம் சாகாவரம் பெற்றது!... அந்த ஏழைப் பெண்ணோட தகப்பனாகவோ, அல்லது அவள் சகோதரனாகவோ நான் மட்டும் இருந்திருந்தால், உங்களை அப்பவே சமூகத்தின் முன்னே நீங்க பயப்படுகிறதாய் நடிக்கிற அந்தச் சமுகத்தின் முன்னே நீங்க பயப்பட்டாக வேண்டிய அந்தச் சமூகத்தின் முன்னே நிறுத்தி, உங்க மனச்சாட்சிக்கு விழிப்பூட்டியிருப்பேன்!... உங்க

பாவத்தை மறந்து, நீங்க மேலும் நடிச்சால், அப்பவே உங்களைக் கடிச்சுக் குதறி உங்க உயிரைக் குடிச்சுமிருப்பேன்!... எனக்காகக் காத்திருக்கும் முடிவு எனக்குத் துச்சம்! சட்டம் குருடாகலாம்; ஆனா, தெய்வம் ஒரு போதும் கபோதியல்ல!... கற்பு என்கிறது பெண்ணுக்குள்ள தனிச் சொத்து மட்டுமல்ல, ஆணுக்கும் உள்ள தனிச் சொத்துத்தான்!... ஒரு அபலையின் வாழ்வு, உங்களோட மோகவெறியாலே உங்களோட க்ஷணநேர மிருக வெறியாலே அநியாயமாய்ப் பாழடைஞ்சு போச்சு! அந்தச் சரித்திரமும் பாழடைஞ்சு போயிட்டதாய் நினைச்சிருக்கீங்க நீங்க! பாவம்!..."

ரத்தக் களறியாக அம்பலத்தரசனின் முகம் விளங்கியது. அவன் ஆத்திரம் சுடர்விட, கருணாநிதியை நோக்கினான். அப்போது, கருணாநிதி ஏதும் மறுமொழி உதிர்க்காமல், வெஞ்சினம் கொப்புளிக்க,தன் வலது கன்னத்திலே அந்தக் கன்னி ஓங்கி அறைந்ததை உணர்ந்துகொண்டான். அவனது ரத்த நாளங்கள் துடித்தன.

பால்கடைக் கூட்டம் அவர்களைச் சூழ்ந்தது.

அம்பலத்தரசனின் கண்கள் கனல் கக்கின. மறுகணம், கருணாநிதியின் தலைமுடியைப் பிடித்துக் கீழே தள்ளி, அவன் கன்னங்களில் மாறி மாறி மாற்றி மாற்றி அறைந்தான் அம்பலத்தரசன். "நீ இப்போது பயப்படு!... உன் வேசம் கலைந்ததை இதோ, வேடிக்கை பார்க்குதே ஒரு கூட்டம், அதுதான் உலகம், சமூகம் எல்லாம்... நீ கற்பழிச்ச அந்த அபலைப் பெண்ணோட சாபம்தான் இப்போது என் ரூபத்திலே வந்து உன்னை மூச்சந்தியிலே பழிவாங்கியிருக்குது!... தெய்வத்துக்கும் மனச்சாட்சிக்கும் பயப்படப் பழகாதவன் கதி இதுதான்!.... ஓடு!.... ஓடிப்போய் உன் பணப் பெட்டியைத் தஞ்சம் அடை!... உன் பணம் என்னை என்ன செய்கிறதின்னு பார்க்கிறேன்!... ஊம், ஓடு!.." என்று ஆவேசமாகக் கூச்சலிட்டான் அம்பலத்தரசன்.

ஒரு கணம், கருணாநிதி தலை குனிந்தான்!...

அடுத்த கணம் அவனுடைய பற்கள் 'நறநற' வென்று சத்தமிட்டன.

மூன்றாவது கணத்தில் கருணாநிதியின் 'லாம்ப்ரெட்டா' காரினும் கடிது சென்றது!...

அம்பலத்தரசன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு, சிகரெட்டை எரியவிட்ட வண்ணம் நகரலானான்.

அப்போது ரிக்ஷாவாலா ஒருவன் அம்பலத்தரசனிடம் ஓடி வந்து, "ஷார்! நீங்கள்தான் தெய்வம்... சாமி!" என்று சொல்லி, கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த அந்தப் பாழடைந்த கோயிலைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

'பெர்க்லி' தலையை நீட்டியது.

உடன் வரும்படி ஊர்வசி வேண்டிக்கொண்டதற்கா இந்தச் சோதனை?

'சோதனையா இது!' ஆம்; கருணாநிதிக்கு இது சோதனை! ஆனால், இது என்னுடைய கடமையின் சாதனை அல்லவா? ....'

தலைநிமிர்ந்து அவன் நடந்தான்.

'... கற்பு என்கிறது பெண்ணுக்குள்ள தனிச்சொத்து மட்டுமல்ல!... ஆணுக்கும் உள்ள தனிச் சொத்துத்தான்!...'

தான் கருணாநிதியிடம் எடுத்துக்காட்டிய அக்கருத்து, இப்பொழுது தன்னையே விழுங்கிக் கொண்டிருந்ததை துல்லியமாக உணர்ந்துகொண்டிருந்தான் அம்பலத்தரசன். அவனது உந்திக் கமலம் வடித்த ரத்தக் கண்ணீர் அவன் மன்ச்சாட்சியைக் கழுவிக்கொண்டிருந்ததோ?

'ஊர்வசி, நீ என்னை மன்னிப்பாயா?' வேதனையின் கழுவாயில் அவன் துன்பம் துடித்தது.

ஓர் 'ஆங்கிலேய இந்தியர்' மனையில் கடிகாரம் எட்டு அடித்தது.

ஊர்வசி சிரிக்க மறந்த வேளை ஏது?

11

மொக்கினுள் உயிர் மணக்கும் வாசமெனத் தோன்றினாள் ஊர்வசி.

அழகுணர்ச்சியோடு அழகை அனுபவிக்கும் பந்தத்தோடு பாந்தத்தோடு அவளை ஆழமாகப் பார்வையிட்டான் அம்பலத்தரசன்.

ஊர்வசி புனிதம் ஏந்திப் புன்னகை கூட்டினாள்: "வாங்க. உங்களுக்கு முந்தி நான் வந்திட்டேன்!" என்று கூறினாள் அவள். நட்சத்திரப் பூக்கள் அவளது கொண்டைப் பூக்களில் மொய்த்திருந்தன.

அவளது பேச்சு அவனுக்கு விடுகதை போட்டது. அவள் இந்நேரம் எங்கே போயிருந்தாள்?

அவளது நெற்றித் திலகத்தைச் சுற்றிலும் வேர்வை முத்துகள் மின்னின.

உள்ளங் கைகளைத் தடவி விட்ட வண்ணம், வண்ணம் ஏந்திய ஆச்சரியத்தை வினாவாக்கி அவளை மீண்டும் நோக்கினான் அவன்.

கூடம்.

"நல்ல பாடத்தைப் பிரத்யட்சமாச் சொல்லிக்கொடுத்திட்டீங்க, இதயமில்லாத அந்தப் பெரிய இடத்துப் பிள்ளைக்கு!".... என்று தெரிவித்தாள் அவள், உணர்வின் தீவிரம் பொங்க.

"நீங்க... நீ வந்திருந்தியா, ஊர்வசி?"

"ஊம். உங்களைக் காணோமேயென்று உங்களைத் தேடி வந்துக்கிட்டிருந்தேன். பூரா நடப்பையுமே என்னாலே பார்க்க முடிஞ்சது!"

"அப்படியா?

'ஆமாம்!"

"தர்மத்தை உணர்த்தியதுக்கு எனக்கு ஏச்சும் பேச்சும் கிடைச்சது! தர்மத்தை உணராததுக்கு அவனுக்கு மாறிமாறி அறை கிடச்சது!" என்று ஆறாத வேதனையோடு பேசினான் அவன்.

"அந்தப்பாவி கடைசியிலே உங்ககிட்ட சவால் விட்டதும், 'தன்னிஷ்டமில்லாமல் கெடுக்கப்பட்ட அபலைப் பெண்ணுக்குக் கட்டாயம் வாழ்வு தருவேன், அந்த மனம் எனக்கு இருக்குது!' அப்படின்னு நீங்க விடை சொன்னவுடனேயே நான் வந்து, 'இதோ பாரய்யா உதாரணப் பொருளை, அப்படின்னு நிரூபிக்கத்தான் எனக்கு மனசு துடிச்சுது. ஆனால், அதுக்குள்ளே, பேச்சு தடம் மாறிப் போகையிலே நான் கம்முன்னு நின்னிட்டேன்!... உங்க விமர்சனத்துக்கு அப்பாலேயும் நீங்க நல்ல நல்ல கருத்துக்களைச் சொன்னீங்க!... ஆனால், இப்படிப்பட்ட பாவிகளையுந்தானே பூமிமாதா பொறுமையோடு தாங்கிக்கிட்டு இருக்கிறாள்?..."

பேசிவிட்டு அவள் சிந்தனை வசப்பட்டாள். அவளது முகத்தின் எழில் மங்கி வந்தது. அவளது முகமாற்றம் உள்ளத்துச் சலனம் காரணமாக ஏற்பட்டிருந்த முகமாற்றம் அவனுக்குப் புரிந்தது. "ஊர்வசி...' பாவிகளுக்கும் துரோகிகளுக்கும் இதயமற்ற மிருகங்களுக்கும், தர்மமும் தெய்வமும் கூலி கொடுக்காமல் தப்பாது!... ஆமா, தண்டனை கொடுக்காமல் தப்பவே முடியாது!... மனச்சாட்சிக்குப் பதில் சொல்லாமல், தெய்வத்துக்கும் தர்மதேவதைக்கும் பதில் சொல்லாமல் தப்பிச்சிடுறவங்களுக்கு நம்மைப்போல் உள்ளவங்கதான் தண்டனை கொடுத்தாகவேணும்!..." என்று உத்வேகத்தோடு எடுத்துக்காட்டினான் அம்பலத்தரசன்.

இப்பேச்சைக் கேட்டதும், அவளது முகச் சலனம் சமன்நிலை அடைந்தது. "நம்மைப் போல் உள்ளவங்களாலேதான் பாவிகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கவும் முடியும்! நீங்க சொன்ன பேச்சு நூற்றுக்கு நூறு மெய்தானுங்க!" என்றாள் ஊர்வசி. தீவிரமானதொரு வைராக்கியப்பண்பு அவளுள் கனன்று கொண்டிருந்ததை அவளது குரல் கோடிட்டுக் காட்டியதோ? பற்களை 'நறநற' வென்று கடித்துக் கொண்டாள். மறுபடியும் பழைய சலனம் கோடு கிழித்தது, அவள் வதனக்கிழியில்.

மறக்கத்தக்க சலனமல்ல அது? மறக்கக்கூடிய சலனமும் அல்லவே!...

"உட்கார், ஊர்வசி!"

அவள் மீண்டும் அமைதி பெற்றாள். ஆனாலும் அவளது நெற்றிச்சுருக்கங்கள் மாத்திரம் கூடி நின்றன. மண்டை உள்ளவரை சிந்தனைக்கு ஓய்வேது, ஒழிவேது?

அவன் உட்கார்ந்த பிறகு, அவள் உட்கார்ந்தாள். 'சின்னாளம்பட்டிக் கோர்வைச் சேலை' அவள் அழகைக் கூட்டியது. 'இரும்புத் திரை' ரவிக்கைக்கும் ஊதாவர்ணப் புடைவைக்கும் கனபொருத்தம்! உள்பாவாடையின் பிசிறு அவளது பாதச் சிவப்பை மறைத்தது.

"வந்த உங்களை உட்காரக்கூடச் சொல்ல ஞாபகமில்லாமல் நான் பாட்டுக்குப் பேசிக்கிட்டு இருந்திட்டேன்."

"அதனாலே என்ன? என் அறையிலே நீ எனக்கு உபசாரம் செஞ்சே நேற்று ராத்திரி. இண்ணக்கி ராத்திரி உன் வீட்டிலே நான் உன்னை உபசாரம் செஞ்சிட்டேன். இதெல்லாம் சர்வசஜந்தானே!"

அவன் சிரிக்க, அவள் சிரித்தாள்.

நினைவோடு அவளிடம் சொல்லவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தவன்போல, "பாவமன்னிப்புப் பெற வேண்டிய கட்டம் ஒண்ணு மிச்சமிருக்குது!..." என்று ஆரம்பித்தான் அம்பலத்தரசன்.

அவனைத் திகிலுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள் ஊர்வசி. மார்பகச் சேலையை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு, "பாவமன்னிப்பா? ஆமாங்க... பாவமன்னிப்புப் பிரார்த்தனையை என் ஆண்டவனான கடவுள் கிட்டேயும், என்னை ஆண்டவரான உங்க கிட்டேயும் மானசீகமாய் அப்பவே செஞ்சிட்டேனே!" என்றாள்.

"நான் குறிப்பிட்டது, நான் செய்துக்க வேண்டிய பாவமன்னிப்புப் பிரார்த்தனையாக்கும்!"

"என்ன சொல்றீங்க நீங்க?"

"நான் ஒண்ணும் சொல்லலே. இனிமேல்தான் சொல்லப்போறேன்; அதையும் சொல்லிடுறேன். அப்பத்தான் என் மனச்சாட்சி எனக்குப் பாவமன்னிப்பு வழங்கும். ஊர்வசி, நான் ஒரு பாவி!"

"பாவியா? நீங்களா பாவி, அத்தான்?"

"ஆமாம், நானேதான் பாவி!... உன்னை நேத்து ராத்திரி சந்திக்கிற மட்டுக்கும், என் பாவச் சுமையை நானேதான் சுமந்துக்கிட்டு, போலியாய் இருந்து வந்தேன். சுருக்கமாகச் சொல்லிடுறேன். தங்களுக்கு விதிச்சிட்ட தலையெழுத்துப்படி வாழ்வைக் கழிச்ச இரண்டொரு விலைமாதர்களோடே எனக்கும் தொடர்பிருந்து வந்திச்சு. என் பருவக் கோளாறு செஞ்ச சூது அது. நான் செஞ்ச பாவம் அது!... உன்னைச் சந்திக்காமல் இருந்திருந்தா, இன்னமும் அந்தப் பாவம் என்னைத் தொடர்ந்துக்கிட்டுத்தான் இருக்கும். இப்போ, அந்தக் கெட்ட ஞாபகமே என்னைவிட்டு அஞ்சி ஓடிட்டுது!... உன்னைச் சந்திச்ச வேளையோட மகிமை இது! இதான் உண்மையும்கூட!... சத்தியமாச் சொல்லுறேன். இனி நான் உன்னைத் தவிர, வேறெந்தப் பெண்ணையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கமாட்டேன்! இது சத்தியம்! இந்த நடப்புக்களை உங்ககிட்ட சொல்லி, பாவமன்னிப்பு வாங்கிக்கிட வேணும்னுதான் ஞாபகமாக நினைச்சுக்கிட்டே வந்தேன்!..."

அவன் முடித்தான். ஆனால் அவன் கண்ணீர் முடியவில்லை.

"அத்தான், உங்களோட இந்த மனசு யாருக்கும் வராதுங்க!" அவளும் கலங்கினாள்.

அப்போது அங்கு வந்தாள் மீனாட்சி அம்மாள். விருந்தாளியை வரவேற்றாள். பிறகு மகளைப் பார்த்து, "மாப்பிள்ளைக்கு போன் பேசினதுக்குள்ள சமாசாரத்தைச் சொல்லலையாம்மா?" என்று பையக் கேட்டாள் முதியவள்.

'இல்லையே!' என்கிற பாவனையில் வருத்தம் காட்டினாள் ஊர்வசி. "உங்களைத் தேடிக்கிட்டு ஒரு பொண்ணு வந்திச்சு. ரொம்ப முடியாமல் இருக்குது. உள்ளே படுக்க வச்சிருக்கோம்" என்று குறிப்பிட்டாள்.

ஊர்வசியைத் தொடர்ந்து உள்ளே சென்றான் அம்பலத்தரசன். அவன் கால்கள் பின்னுக்கு இழுத்தன. சமாளித்தபடி உள்ளே நுழைந்தான்.

உடல் நலிந்தும் அழகு நலியாமல், படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்தாள் பெண் ஒருத்தி.

அவளைப் பார்த்தான் அம்பலத்தரசன். பார்த்த மாத்திரத்திலே, அவனிடமிருந்து கண்ணீர் பெருகியது.

"உங்களுக்குச் சொந்தமா இந்தப் பெண்?"

"சொந்தம் போலத்தான். சற்று முன்னே சொன்னேனே என்னோட பழைய திருவிளையாடலைப் பத்தி, அந்த விளையாட்டிலே பங்குகொண்ட இவளும் என் தோழிகளிலே ஒருத்தி!..." என்று சூட்சுமமாகச் சொல்லிவிட்டு, அந்தப் பெண்ணின் தலைமாட்டில் குந்தினான் அம்பலத்தரசன். ஸ்மரணை தப்பிக் கிடந்த அவளது நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்க்க அவன் கைகள் விரைந்தன. ஆனால் மறுகணம் அவன் கரங்கள் பின்னடைந்தன. அவன் மேனி நடுங்க, குரல் நடுங்க, "மங்கையர்க்கரசி!" என்று கூப்பிட்டான்.

குரலின் முதல் தொடுப்பிலேயே அந்த 'மங்கையர்க்கரசி' விழித்துக்கொண்டாள். "ஆ, நீங்களா? வந்திட்டீங்களா? நல்லா இருக்கீங்களா?" என்று குசலம் விசாரித்தாள். ஜீவனற்ற சிரிப்பு, வெளுத்த உதடுகளில் இழைந்தது.

அவள் அன்பு கறைபடாதது. அது அவன் அன்பைத் தொட்டது. "நான் நல்லா இருக்கேன். ஆனா, நீ நல்லா இல்லையே?" என்று தேம்பினான்.

"நான் இப்போ அனாதையுங்க. என்னை எல்லாரும் கை விட்டுப்புட்டாங்க. கடைசியாக எனக்கு உங்க யாபகம் வந்திச்சு. ஆனா, உங்க இடம் எனக்குத் தெரியாது. காலம்பற நீங்க இங்கே வந்ததாக என் சிநேகிதி ஒருத்தி சொன்னாள். இந்தக் காய்ச்சலோட வந்தேன் உங்களைத் தேடி!... தொட்டுப் பாருங்க, உடம்பு கொதிக்குது!..."

அவன் மௌனமாக வீற்றிருந்தான்.

அவனுக்குப் பதிலாக, ஊர்வசி அந்தப் பெண்ணின் மேனியைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். வலது கை மோதிரவிரலின் மோதிரம் 'டால்' அடித்தது.

"ஐயா, உங்களுக்குக் கடன்பட்டவள் நான். என்னை அனாதைப் பிணமாக்கிடாமல் கரைசேர்த்திடுவீங்களா ஐயா?... இந்தப்பாவியை ஒரு ஈ, காக்காய் கூட ஏறெடுத்துப் பார்க்க ஒப்பாதுங்க!" அவள் அழுதாள்.

"நீ அழாதே. உன்னைக் காப்பாத்துறது என் கடமைகளிலே ஒண்ணு. உன் அன்புக்கு நானும் கடன்பட்டவன் தான்!... இனி நீ அனாதையில்லே!... நீ பிழைச்சிடுவே! இதோ பார், இது தான் என் சம்சாரம்!... கொஞ்ச முந்தித்தான் என்னோட பழைய அந்தரங்க விளையாட்டைப் பத்திச் சொன்னேன் இதுகிட்ட!... என் பேச்சுக்குச் சாட்சி சொல்ல நீ இங்கே இருந்திட்டே! இனிமே நான் பாவியல்ல!..."

மங்கையர்க்கரசி கண்களை உயர்த்தி அம்பலத்தரசனையும் ஊர்வசியையும் பார்த்தாள். "ரொம்ப கொடுத்துவச்ச பொண்ணு இது!" என்றாள்.

"அதாலேதானே, அதை நான் எடுத்துக்கிட்டேன்!"

"தங்கச்சியோட பேர்..?"

"ஊர்வசி!"

"அப்படியா?... ரொம்ப நல்லாக்கவனிச்சிது இது. உங்களுக்கு வேண்டப்பட்டவள்னு மாத்திரம்தான் நான் சொன்னேன் அதுகிட்டே. ஆனா, இப்போ இந்தப் பாவியோட கதை தெரிஞ்சப்புறம், என்னை அது முன்னைமாதிரி நேசிக்குமோ, என்னவோ?" வருந்தினாள் மங்கையர்கரசி.

"அப்படிச் சொல்லாதீங்க. உங்களை எப்பவுமே நேசிக்கத் தவறமாட்டேன், அக்கா. எனக்குப் பகவான் கொடுத்த சீதனம் இந்த மனசுதான். இந்த மனசிலே உங்களுக்கும் இடம் உண்டு. பகவான் சோதிச்சுப் பழகிறத்துக்குத்தான் நாம் பிறந்திருக்கோம். உங்களுக்கு ஏற்பட்ட சோதனை ஒரு மாதிரி. ஆனா, எனக்கு ஏற்பட்ட சோதனையை நீங்க அறிஞ்சா, மனசு வெடிச்சுப்போயிடுவீங்க. அப்பறம் கேளுங்க என் அத்தானை.

அவங்க சொல்லுவாங்க கதையை; ஆமா, கதையை!" ஊர்வசி தடுமாறினாள்.

ஐந்தாறு நிமிஷங்கள் சென்றபின்னரே மீனாட்சி அம்மாள் வந்தாள். வந்தவள், ஹார்லிக்ஸ் கலந்திருந்த தம்ளரை மங்கையர்க்கரசிக்குக் கொடுத்தாள். காப்பித் தம்ளரை அம்பலத்தரசனிடம் சமர்ப்பித்தாள்.

"ரெண்டு பேரும் சாப்பிடுங்க!" என்று உபசரித்தாள் ஊர்வசி.

"தங்கச்சிக்கு!"... என்று கேட்டாள் மங்கையர்க்கரசி.

"நான் கொடுக்கமாட்டேனா?" என்று உரிமை பற்றினான் அம்பலத்தரசன்.

பாதிக் காப்பி மீதிக் காப்பி ஊர்வசிக்குக் கிடைத்துவிட்டது.

அம்பலத்தரசன் பொய் சொல்வானா?

"அக்கா இங்கேயே தங்கட்டும்" என்றாள் ஊர்வசி.

"வேணாம். மங்கையர்க்கரசியை தங்கசாலையிலே எனக்குத் தெரிஞ்ச டாக்டரம்மாளோட நர்ஸிங்ஹோமிலே சேர்த்திட்டு வந்திடுறேன். அதுதான் நல்லது!..." என்று எழுந்தான் அவன்; எழுந்து, நடந்து, மீண்டும் திரும்பினான். டாக்சியில் திரும்பினான் அவன்.

மங்கையர்க்கரசியைப் பதனமாக வாடகைக்காரில் ஏற்றிவிட்டார்கள் தாயும் மகளும்.

கையெடுத்துக் கும்பிட்டு விடைபெற்றாள் மங்கையர்க்கரசி. கண்முனைக் கசிவு நிற்கவில்லை.

"போய் வருகிறேன் ஊர்வசி. உன்கிட்டே நிரம்பப் பேசவேணும்," என்றான் அம்பலத்தரசன்.

"சரிங்க!... ராத்திரி சாப்பாடு இங்கேதான். சீக்கிரம் வந்திடுங்க. உங்களுக்குப் பிடித்தமான கோழிப் பிரியாணி தயாராகிறது!... உங்களுக்காகக் காத்துக்கிட்டிருப்போம்!" என்று அன்பால் எச்சரித்தாள் ஊர்வசி. வெண்முத்துப் பற்களிலே பிறை ஒளிர்ந்தது; ஒளிந்தது.

"உத்தரவு டியர்!"

பெண் மானாகக் கண்களைச் சிமிட்டினாள் ஊர்வசி!

12

மங்கையர்க்கரசிக்கு நல்லமுத வாக்குக் கொடுத்தாள் லேடி டாக்டர்.

அம்பலத்தரசனுக்கு அவ்வாக்கு அமுதாகி இனித்தது.

ஆனால், ஏன் அவள் இப்படி அழுகிறாள்?

"அழாதேம்மா. நீ பிழைச்சிடுவாய்!" என்று ஆறுதல் படுத்தினாள் டாக்டரம்மாள்.

"அம்மா, நான் பிழைச்சிடுவேனோ என்கிறத்துக்காகத் தான் அழுகிறேன். அழுகிப்போன உயிர் இது! இது சீக்கிரம் போனால்தான் தேவலாம். கண்கெட்ட பின்னாலே சூரிய நமஸ்காரம் செய்யமுடியுங்களா, அம்மா?"

"அம்மா, வாழ்க்கைதான் நம்ம கையிலே இருக்கிறதே தவிர, ஜீவன் நம் கையிலே இல்லை. அது ஆண்டவனுக்குச் சொந்தம். உன் நிலையும் சீக்கும் எனக்குப் புரிஞ்சிட்டுது!... நீ பிழைச்சு எழுந்திடுவாய். புதிசாய்ப் பிறந்ததாட்டம் நினைச்சுக்கிட்டு, இனிமே நல்லதனமாய் வாழ்ந்திடு, போதும். கடந்ததையெல்லாம் கெட்டகனவாகவே நினைச்சிடு. அம்பலத்தரசன் உனக்கு ஆதரவு தருவார். அவரை நீ நம்பலாம்!" என்றாள் லேடி டாக்டர் மரகதம் மூர்த்தி.

லேடி டாக்டரின் எம்.பி.பி.எஸ். படிப்பு, மங்கையர்க்கரசிக்குப் புதுவாழ்வும் புது உயிரும் நல்கிவிடும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டது அம்பலத்தரசனுக்கு. சிகிச்சைக்குரிய கட்டணத் தொகையை டாக்டரம்மாளிடம் கொடுத்துவிட்டு, மங்கையர்க்கரசியிடம் சென்றான். அவளுக்கு ஆறுதல் சொன்னான்: "தவறுகளை உணர்கிறதுதான், வாழ்க்கையிலே கிடைக்கக்கூடிய மகத்தான ஆறுதலாகும். இந்த வாழ்க்கையிலே, உனக்கும் ஒரு பெருமையுண்டு. மிச்சமிருக்கிற வாழ்க்கையை நீ நல்லவிதமாய்

வாழ்ந்தால் போதும். நாணயமான உன் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு நான் வழிகாட்டுறேன்... நானும் என் தவற்றை சிலமணிநேரத்திலேருந்துதான் புரிஞ்சு உணர்ந்துக்கிட்டேன். ஊர்வசியைப் பத்தி உனக்கிட்டே நான் சொல்லிவிட்டேன். அந்த ஊர்வசிதான் என்னோட இந்தமாறுதலுக்கு வித்திட்ட புண்ணியவதி. உன்கிட்ட நான் மன்னிப்பு வாங்கிக்கவேணும். சோதனை இல்லாட்டா, வாழ்க்கையே சுவையற்றுப் போயிடும்போல!... நீ திடமாயிரு. அப்பத்தான் எனக்கும் தெம்பாயிருக்கும். நான் அடிக்கடி வந்து உன்னைக் கவனிச்சுக்கிடுவேன். போய்வரட்டுமா?"

ஒளிவெள்ளம் வழிந்தது.

அவள் அன்பின் விழிகளை மலர்த்தி, "போயிட்டு வாங்க சார்!" என்று வலது கையை அசைத்தாள். வெளுத்துப்போயிருந்த கவர்ச்சிமிகுந்த அவளது முகத்தில் புன்னகைக் கீற்று வெடித்தது; அவளது குவளைக் கண்கள் நீர்ப்பீலியாயின.

அம்பலத்தரசன் தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு புறப்படலானான்.

சந்தடிமிகுந்த தங்கசாலை பின்தங்கியது.

ஒளியும் நிழலும் கலந்த இயற்கையின் செயற்கைக் கோலத்தை ரசித்தவனாக, அடிவைத்து அடிபிரித்து நடந்த அம்பலத்தரசன், 'ஸ்டான்லி'யை நெருங்கிய தருணத்தில் ஆஸ்பத்திரிக்குரிய வாடையையும் நெடியையும் அனுபவித்து நடந்தான். அப்போது அவன் பார்வையில் காட்சியொன்று ஏடுவிரிந்தது.

தான் ஈன்ற குட்டிகளைப் பாசம் பொங்கப் பார்த்து அவற்றை ஒவ்வொன்றாகப் பாசத்தோடு நக்கிக் கொண்டிருந்தது தாய்நாய் ஒன்று.

இக்காட்சியை இமை வலிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். அப்போது அவன் மனம் 'தாய் நாய் இருக்கிறது! ஆனால் தந்தை நாய் எங்கே?" என்று ஒரு கேள்வியை வீசியது; அவன் சுற்றிச் சூழ நோக்கினான். தாய்மட்டும்தான் தட்டுப்பட்டது!...

அவன் தடுமாறிக்கொண்டே நடையைத் தொடர்ந்தான், ஊர்வசியின் நினைவுடன். அவன் மனமும் தொடர்ந்தது.

விதிவசத்தால் தன் வயிற்றில் கரு வளரும் நிலை ஏற்பட்டால், அந்த ஒரு முடிவுக்குக் குறுக்கே தான் என்றென்றும் நிற்கக் கூடாது என்று 'தனக்கு ஆணை' இட்டிருந்த ஊர்வசியின் கடிதத்தின் இதயம் இப்போதும் அவனைத் தொட்டது. உணர்வு கலங்க, உள்ளம் கலங்க அவன் ஒரு வினாடி அப்படியே சிலையாக நின்றான். மீண்டும் ஊர்வசியைச் சூழ்ந்தது அவன் மனம். 'ஊர்வசியை பலவந்தமாகக் கெடுத்த அந்தப் பாவி யாராக இருக்கும்?...என்னிடம் மட்டுமல்லாமல், அவள் தாயிடமும் அவள் அந்தப் பாவியின் பெயரை ஏன் சொல்ல மறுத்துவிட்டாள்? இதில் சஸ்பென்ஸ் என்ன இருக்க முடியும்? பாவி, அவன்!... அந்தத் துரோகியை மட்டும் நான் அறிய முடிந்தால், அவனை ஊர்வசிக்கு முந்திக்கொண்டு பழிவாங்கிவிடுவேனே!... தன் ஆத்திரம் முழுவதையும் சுழலாக்கித் தன் நெஞ்சக் கடலிலே மறைத்து வைத்திருக்கிறாள் ஊர்வசி! அவள் மனம் எனக்குப் புரிகிறது; அவள் வேதனையை நானும் அனுபவிக்கிறேன்.. சுழல் என்றைக்கு அந்தப் பாவியைச் சிக்கவைக்கப் போகிறதோ, தெரியவில்லை!...

அம்பலத்தரசன் இப்போது தன்னைப் பற்றியும் ஊர்வசியைப் பற்றியும் மங்கையர்க்கரசியைப் பற்றியும் நீதிதேவன் இருப்பிடத்தில் அமர்ந்து எண்ணிப்பார்த்தான். ஊர்வசி மட்டுமே நிரபராதியாக அவனுள் தோற்றம் கொடுத்ததை அவனது உள்ளுணர்வு எடுத்துக்காட்டியது. 'வாழ்க்கை ஓர் உயிர் மரணப் போராட்டமேதான்!... பிறவிச் சோதனையை வெல்ல, தியாகப் பண்பும் சுயநலமற்ற தன்மையும் ஈரச்சித்தமும் வேண்டும். இத்தகைய குணச்சீர்கள் மனித மனத்துக்குக் கிட்டிவிட்டால், அப்பால், வாழ்க்கை ஓர் ஆனந்தமயமான ஆறுதலாகவே அமையும்!... ஊர்வசியின் எதிர்காலத்தைப் பேண நான் எடுத்துள்ள இப்புதுப் பிறவி எனக்குக் கை கொடுக்கும்; என் மனமே எனக்கு வழிகாட்டியாக அமையும். என் மனத்துக்கு நானும் வழிகாட்டியாக அமையமுடியும்! அவன் போர்த்துக்கீசிய மாதாகோயில் தெருவில் திரும்பினான்.

எனக்குக் கோழி பிரியாணி பிடிக்குமென்று யார் சொல்லியிருப்பார்கள் ஊர்வசியிடம்?... ஆமாம்,

மங்கையர்க்கரசிதான் சொல்லியிருக்கக்கூடும்!...' தனக்குத்தானே முறுவல் பூத்தவனாக நடந்தான் அம்பலத்தரசன்.

வானக் கப்பல் சிவப்புப் புள்ளியாக நட்சத்திரங்களுக்கு மத்தியில் பறந்து சென்றது.

ஆங்கிலச் செய்திகள் படிக்கப்பட்ட நேரத்தில், அவன் ஊர்வசியின் குடிவீட்டை அடைந்தான்.

வழிமேல் விழிவைத்து எதிர்பார்த்திருந்தாள் அவள்.

"வாங்க அத்தான்!"

'அத்தான்' என்ற உறவுச் சொல்லின் புனிதமான புதுமையை அவன் அப்போதும் துல்லிதமாக உணரலானான்.

"வாங்க, சாப்பிடலாம்", என்றாள் மீனாட்சி அம்மாள்; சொல்லிக்கொண்டே, கூடத்தில் 'தடுக்கை'ப் போட்டாள். சாப்பாட்டுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் சுறுசுறுப்பாகச் செய்தாள்.

ஊர்வசி தண்ணீர்ச் செம்புடன் வந்து அவனிடம் நீட்டினாள். "கை கழுவுங்க," என்றாள்.

"இதோ வருகிறேன்," என்று மூலைப்பகுதியை நோக்கினான்.

"நேரே போங்க. வழுக்கும். பார்த்துப் போங்க. வழுக்கி விழுந்திடாதீங்க!..."

அவன் புன்னகையோடு அவள் சுட்டிய பகுதிக்கு எச்சரிக்கையுடன் போய்த் திரும்பினான். கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். பெரிய இருமலொன்று வெடித்தது.

"இனிமே நீங்க சிகரெட்டைக் குறைச்சுங்குங்க. அதாலே தான் இப்படி இருமுது." அவள் அவனைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தாள், அப்பார்வையில் நம்பிக்கை இருந்தது.

"ஆகட்டும்," என்று சொல்லித் தலையை இணக்கமுடன் உலுக்கினான் அவன். அவள் வேண்டுகோளை அவன் ஆணையாகவே மதித்தான்.

கோழிப் பிரியாணி படைக்கப்பட்டது. அதன் சூடு, தலைவாழை இலையின் ஓரப்பகுதிகளைக் கன்றச் செய்தது.

"சாப்பிடுங்க."

"நீயும் சாப்பிடு."

"எனக்குப் போடலையே?'

"நான் போடுறேனே!" என்று சொல்லித் தன் இலையில் இருந்த பிரியாணிச்சோற்றையும் கரித்துண்டங்களையும் ஒரு முனைக்கு ஒதுக்கி, எஞ்சியிருந்த இலையை அளவு பார்த்துக் கிழிக்க முனைந்தான். அப்போது, மீனாட்சி அம்மாள் ஓர் இலையுடனும் எவர்சில்வர் பிளேட்டில் பிரியாணியுடனும் அங்கு வந்து, "நீங்க சாப்பிடுங்க. ஊர்வசிக்கு இதோ, தனியே வைக்கிறேன்," என்று கூறினாள்.

ஊர்வசியும் அம்பலத்தரசனும் ஒருவரையொருவர் அர்த்தத்தோடு புஷ்டியோடு பார்த்துச் சிரித்தவாறு, சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள்.

மீனாட்சி அம்மாள் உள்ளே போய்விட்டாள்.

அவன் தன் இலையிலிருந்து அவள் இலையில் இன்னும் கொஞ்சம் பிரியாணியை அள்ளி போட்டான்.

அவள் மகிழ்வின் நிறைவுடன் அதை உண்டாள்.

"நான் போட்டேனே, அதற்குப் பதிலா நீ எனக்குத் தர வேணாமா?..."

அவனை அவள் வெட்கத்துடன் நோக்கினாள். "இது எச்சில்!...' என்றாள்.

"இனிமேல் எச்சில் நம்மளைக் கடந்ததாக்கும்! இல்லையா?

அவள் கூடுதலாகவே தன் இலையிலிருந்து பிரியாணியை எடுத்து அவன் இலையில் வைத்தாள்.

"எனக்குத்தான் லாபமாக்கும்!..."

"ஊஹூம், எனக்குத்தான் லாபம்!..."

"எப்படி?"

"உங்க அன்பை நான் அடையக் கொடுத்துவச்சதிலே என்க்குத்தானுங்களே லாபம்?..."

"அப்படியா?... நம் இருவர் அன்பும் அப்படிப் பார்த்தால் லாப நஷ்டம் கடந்தது!... ஆமாம், ஊர்வசி!"

"உங்க கொள்கையும் மெய்தானுங்க, அத்தான்!"

அவன் வெங்காயத் தயிர்ச் சட்டினியில் மிச்சமிருந்த கறித் துணுக்குகளைத் தோய்த்துச் சாப்பிட்டான். எலும்புத் துணுக்குகள் ஒதுங்கின. எலுமிச்சம்பழத் துண்டைச் சப்பித் துப்பினான். குவளைத் தண்ணீர் காலி!

அவள் எழுந்து முதலில் கையலம்பினாள். அவனுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தாள்.

அவன் கையை டவலினால் துடைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தான்.

ரேடியோவின் வீணாகானம் அதியற்புதமாகப் பரிமளித்தது. 'ஹம்ஸத்வனி' ஆயிற்றே!

கலையுணர்வின் பரிணாமத்தால் நிறைவெய்திய அவன், தன் சட்டைப் பையிலிருந்த பாடலை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான்.

அவள் பார்த்தாள்; படித்தாள்; மெய்ம்மறந்தாள். "உங்கள் சிரிப்பும் சிலிர்ப்பும் எனக்குப் பரவசமூட்டுகிறது!" என்றாள்.

"உன் சிரிப்பும் சிலிர்ப்பும்தானே எனக்குப் பாடலையே ஊட்டியது?"

"அப்படியா?"

"ஆமாம்; நீ சிரித்த வேளை அது, ஊர்வசி!" என்று தன்னை மறந்த அன்பின் நெருக்கமான ஈடுபாட்டுடன் தெரிவித்தான் அவன்.

அந்தப் பாடலை மீண்டும் அவள் பார்த்தாள்.

"என்னுள் நிலைத்து, உன்னுள் நெகிழ்ந்து,
என்னுள் உயிரீந்தாய் நீ-அன்பால்
என்னுள் உயிரானாய் நீ!
உன்னுள் நிலைத்து, என்னுள் நெகிழ்ந்து,
உன்னுள் உயிர் கண்டாய் நீ-என்னை
உன்னுள் உயிர் கொண்டாய் நீ!
நான் சிரித்த வேளை அது!- வாழ்வில்
நீ சிரித்த வேளை அது!...."

வாய்விட்டுப் படித்தாள்.

"இந்த இடம் அற்புதம்!"

"என்வரை அற்புதமான நீ தந்த அற்புதமான பாடல் அல்லவா?"

"பத்திரிகைக்காக எழுதினீங்களா?"

"இல்லை. உனக்காக எழுதினேன்; எனக்காக எழுதினேன்!..."

"அப்படியா?

"ஊம்!"...

பாடலை அவனிடம் சமர்ப்பித்தாள்: "இந்தப் பாடல் என் அந்தரங்கத்தில் பதிவாகிவிட்டது!"

அவன் புன்முறுவலுடன் அதை வாங்கிச் சட்டைப்பையில் திணித்தான். அப்போது, ஊர்வசியின் கடிதம் கைவிரல் ஸ்பரிசத்தில் தட்டுப்பட்டது. தன் நெற்றியில் அவள் நேற்றிரவு தலைவலி மருந்தைத் தடவியபோது, அவள் கைப்பட்டவுடன், தான் அனுபவித்த அந்த 'ஸ்பரிச சுகம்' மீண்டும் புனர்ஜன்மம் எடுத்திருக்க வேண்டும். இமை கொட்டும் நேரம் அவன் அந்தச் சுகத்தில் திளைத்திருந்தான். சுயசிந்தனை சிலிர்த்தது. "ஊர்வசி, உன் லெட்டரைப் படிச்சுப் பார்த்தேன். உன் கடிதத்தை அப்படியே நான் அங்கீகரிக்கிறேன். உன்னையே அங்கீகரித்துக் கொண்டவன் அல்லவா நான்!..." என்று 'தீர்ப்பு' வழங்கினான் அம்பலத்தரசன். அவளை உன்னிப்பாகப் பார்வையிட்டான். "என் உயிர் உடலிலே தரித்திருக்கும் வரை, என் உயிருக்கு நீ தான் மூச்சு, ஊர்வசி!"

அவளது கோல விழிகளில், ஆனந்தக் கண்ணீர் கோலம் இட்டிருந்தது. "என் பாக்கியமே பாக்கியம், அத்தான்!..." உருக்கத்துடன் மகிழ்ந்தாள் அவள்.

மீனாட்சி அம்மாள் தலையைக் காட்டினாள். "அப்புறம் என்ன திட்டம், மாப்பிள்ளை?" என்று கேட்டாள்.

"எனக்கின்னு இனிமேல் தனித்திட்டம் எதுவும் இல்லீங்க."

"அப்படியானால் ஆவணியிலேயே முகூர்த்தம் வச்சுப்பிட வேண்டியதுதானுங்களே!"

"ஆஹா!"

நாணமும் நாணமும் முயங்கின.

அவன் புறப்பட எழும்பினான்.

"இங்கேயே நீங்க படுத்திருக்கலாமே, அத்தான்?" மெல்லொலியில் சொன்னாள் ஊர்வசி.

"ஆவணி பிறந்திடட்டும், ஊர்வசி!..." மெல்லொலியில் சிரித்தான் அம்பலத்தரசன்.

அவளுடைய மார்பகத்தில் பதிந்திருந்த தங்கச் சங்கிலியின் பதக்கம் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தது. "நான் இப்போது சொன்னதானது சாதாரண அர்த்தத்திலேதானுங்களே!"

"நம் இதயங்கள் வாழத் தொடங்கிவிட்டன. நாம் வாழத் தொடங்குவதற்காகத்தான் ஆவணியை எதிர்பார்க்கிறேன். நானும் சாதாரணமாகத்தான் சொன்னேன்."

நேற்றிரவு அவர்கள் இருவரும் கண்ணுறங்கிய அந்தப் புனிதப் பொழுது, அவர்கள் இருவருக்கும் ஒரே சமயத்தில் நிழலாடிக் காட்டியதோ?

"போய் வரட்டுமா?"

"போய் வாருங்கள்."

"நாளைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை. நீ என் அறைப்பக்கம் வாயேன், பேசிக்கொண்டிருப்போம்!"

"உத்தரவு, டியர்!"

உதட்டுப் புன்னகையைக் கண்கள் ஏந்தின.

'பர்மா ஸ்லிப்பர்'கள் மறையத் தொடங்கிப் பத்து நிமிஷங்கள் ஆகியிருக்கும்!

13

விடிந்தது ஞாயிற்றுக்கிழமைப் பொழுது.

தளர்ந்து வந்த கோடையின் புலரியில் துயிலெழுந்து, பல்துலக்கிக் காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டு, அந்தச் சூட்டோடு காலைச் செய்திகளையும் நெஞ்சிலேற்றிக் கொண்டு, குளித்து, புத்துடை தரித்துப் புறப்பட்டான் அம்பலத்தரசன். பக்தி சிரத்தையுடன் காளிகாம்பிகை காமடேஸ்வரர் தரிசனத்தை முடித்தான். 'எங்கள் வாழ்வை நலத்துடன் அமைத்துக் கொடுங்கள்!' என்று ஜோடித் தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டான். தானும் ஊர்வசியும் தொடங்க விருக்கின்ற அந்தப் புதுமண வாழ்வின் தாம்பத்தியம் சிறக்க வேண்டுமென்ற தவிப்புடன் அஞ்சலி செலுத்தி, அந்த அஞ்சலியில் தன் பிரார்த்தனை ஈடேறி விடுமென்ற தன்னம்பிக்கையைப் பெற்றுத் திரும்பி நடந்தான். புதிதாக உருவாகி வளர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்த உறவும் பாசமும், துடிப்பும் கடமையும் அவனைப் புதுப்புதுப் புவனத்துக்கு அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தன. வாழ்க்கையின் பால் அவனுக்கு இருந்த ஆர்வமும் கவலையும் அவன் மனத்தைப் பண்படுத்திப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

முதற் பிரார்த்தனைக்குரிய மணி, அருகிலிருந்த புனித மேரி மாதா கோவிலிலிருந்து ஒலித்தது.

அம்பலத்தரசன் இடது புறமாக மடங்கினான்.

தொப்பிக்காரச் சாயபு ஒருவர் பாதங்களில் கொதி எண்ணெயை ஊற்றிக் கொண்டிருப்பவர் போன்று வேர்க்க விறுவிறுக்க எங்கோ விரைந்தார்.

நல்லவேளை, அவர் மீது அவன் மோதிவிடவில்லை. விலகிக் கொண்டான். கையோடு கையிணைத்து ஒயிலாடிக் கொண்டே சென்ற புது ஆங்கிலத் தம்பதி அவன் மீது மோதி விடவில்லை; தன் காதலியைக் கெட்டிக்காரத்தனமான காதலால் கட்டுண்டு

கைப்பிடித்துச் சென்றான் காதலன். புதிய காதல் உறவு இணைத்த புது இணையாக அவர்கள் இருக்கலாம். அடுத்த விபத்தையும் சமாளித்தபடி அவன் ஹோட்டலைக் குறிவைத்து நடந்தான்.

ஹோட்டல் வாசலில் பிச்சைக்காரி ஒருத்தி தன் பிள்ளைக்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். தன்னைக் கண்டதும், "தரும தொரையே!" என்று பல்லை இளித்தாள். அவளுக்கு விளம்பரப் பல்பொடியின் அருமை தெரியாது போலும்! அவன் சிரித்துக் கொண்டே ஒரு ரூபாயை அந்தத் தாய்க்குப் போட்டான். வெறிநாய் ஒன்று விழுந்தடித்துக்கொண்டு தலைதெறிக்க ஓடியது. அவன் சுற்றிலும் ஒரு முறை கண்ணோட்டம் பதித்தான். 'மனிதர்களிலே வெறியர்களைத் தடம் கண்டுகொள்வது இயலாத காரியம் போலிருக்கிறதே?

ராமபவன் இட்டிலி என்றால் அம்பலத்தரசனுக்கு ஒரு பிடித்தம். இட்டிலிக்கு ஊற்றப்படும் சட்டினியின் மீதுள்ள பற்றுத்தான் இட்டிலியின் மீதும் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. சாப்பிட்டுவிட்டுத் திரும்பினான்; 'பில்'லை மட்டும் வாங்கிக் கொள்ளும் ஹோட்டல் அல்ல அது!....'

வெற்றிலைபாக்குக் கடைக்கு வந்தான். இதுவும் அவனுக்கு ஒரு வாடிக்கைக்கடை. இலக்கியச் சர்ச்சைக்குகந்த இடம் அது. அமரர் புதுமைப்பித்தனுக்கு அந்நாளில் இம்மாதிரியான வாடிக்கைக் கடைகள் அதிகம் இருந்ததாக அவர் சொல்லக் கேட்டதுண்டு. கடையின் அதிபர் அந்தக் கடைக்கு வாய்த்த நல்ல விளம்பரம். மனிதர் கும்பகோணம் வெற்றிலையைக் காம்புகிள்ளி நரம்பு நீக்கிப் போட்டுக் கொண்டு, பன்னீர்ப் புகையிலையை உள்ளடக்கிப் பேசும் பேச்சைப் பார்த்தால், தாம்பூலப் பித்து யாரையும் ஒரு கலக்குக் கலக்கியே தீரும். அம்பலத்தரசனும் இப்படிப்பட்ட பழக்கத்துக்கு அடிபணிந்தவன் தான். வெற்றிலை தரித்துக் கொண்டான் அவன். நீட்டப்பட்ட சிகரெட்டை வாங்கிய அவன், ஊர்வசியின் ஆக்ஞையைச் சிந்தையிற் கொண்டதும், அதைத் திருப்பிக் கொடுத்தான். கடைக்காரர் அதிசயம் பூத்தார்.

'சரி' இந்த வருஷம் தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தின் சார்பிலே தமிழில் சிறந்த நூல்களுக்குப் பரிசளிக்கப்பட்டதே, அதைப் பற்றி இந்தப் பத்திரிக்கைக்காரர்கள் அவ்வளவு தூரம் உரிய விளம்பரம் கொடுக்கலையே, கவனிச்சிங்களா ஸார்?" என்று கேட்டார் கடை முதலாளி.

"வாஸ்தவந்தான். இரண்டொரு ஏடுகள் நல்ல முறையில் பாராட்டி எழுதின. இரண்டொரு, கட்டின வீட்டுக்குக் குறை சொல்லவென்று கடுவன் பூனையாட்டம் காத்திருந்து குறை சொல்லவும் தவறவில்லையே? அதையும் கவனிச்சிங்களா, சாமிநாதன்?"

"ஆமாம்; அதுதான் நம் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஏற்பட்டு வருகிற ஒரு தலைவலியாச்சே?.... இப்பத்தான் ஞாபகம் வருது: தமிழிலே நாடக இலக்கியம் உண்டாகவில்லையாம். இப்படியும் ஒரு சாரார் பேசிக்கொண்டுதானே வருகிறாங்க!... இவங்களுக்கு நீங்க இன்னும் பலமான ஒரு அடி கொடுக்க வேணுமுங்க, உங்க 'பூ' மூலம்!... தட்டிக் கேட்கிறதுக்கு ஆள் இல்லாட்டா, தம்பி சண்டப்பிரசண்டன்னு நம்ம ஜில்லாப் பக்கத்திலே ஒரு பேச்சு உண்டில்லையா? அதன் பிரகாரம், அப்போதைக்கப்போது, குறை சொல்லுறவங்களுக்கு மண்டையிலே அடிச்சாத்தான் நல்ல புத்தி வரும்!... தமிழிலே நாடக இலக்கியம் தொன்றுதொட்டு வளர்ந்து, வாழ்ந்து வருகிற உண்மையைப்பத்தி நீங்க எடுத்துச் சொன்னதாகவும், இந்நாளிலே நடத்தப்படும் அமெச்சூர் நாடகங்கள் எத்தனையோ நாடக வளர்ச்சிக்கு உதவுகிற நடப்பை நீங்க சுட்டிச் சொன்னதாகவும் பூமிநாதன் நேற்றுக் காலம்பற எங்கிட்ட ஞாபகப்படுத்தினார்."

"அப்படியா? பேஷ், பேஷ்!"

பூமிநாதனின் பெயரைக் கேட்டதும், அவன் தன்னைச் சந்திக்க இரவு வருவதாகத் தெரிவித்து வராமல் போன விவரத்தை அம்பலத்தரசன் எண்ண வேண்டியவன் ஆனான்.

"கூடிய சீக்கிரம் உங்க இஷ்டப்படியே ஒரு விமர்சனக்கட்டுரை எழுதிடுறேன். எனக்கும் அந்தத் தூண்டுதல் ரொம்ப நாளாய் இருந்துகிட்டுத்தான் வருது.'

"பேஷ்! செய்யுங்க!...

அன்றையக் கணக்கைக் குறித்துக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டு நகர்ந்தான் அம்பலத்தரசன்.

தெருவில் குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

ஆகாயத்தில் விமானம் பறந்தது.

"அந்தாப் பாருடா மணி, அந்த விளையாட்டு ஏரோப்ளேனைத் தாண்டா நாளைக்கு எங்கப்பா எனக்கு வாங்கித் தந்தார்டா!" என்றது ஒரு குழந்தை.

"போடா, அது எங்க வீட்டு ஏரோப்ளேனுடா. எங்கம்மா சொல்லிச்சுடா, பாலு!" என்றது இன்னொரு குழந்தை.

குழந்தைகளின் இலக்கணம் கடந்த அந்தச் சின்னஞ்சிறு உலகத்தினின்றும் தப்பிப் பிழைத்த விமானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து நகைத்தவனாக, அவன் நடந்தான்.

முத்துமாரிச் செட்டித் தெருவின் செம்பாதி, பின்தங்கியது.

அறையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்த அம்பலத்தரசனுக்கு, ஊர்வசியின் நினைவு கிளர்ந்தெழுந்தது. அவள் இல்லாத அந்த இடம் வெறுமையாகக் காட்சியளித்தது. ஊர்வசியைத் தேடிச் செல்லத் துடித்தான். அவளை இங்குவரச் சொன்னதை எண்ணி, அந்நினைவை மாற்றிக் கொண்டான். மேஜையில் இருந்த அவளது டைரியை எடுத்துப் பெட்டிக்குள் திணித்தான். அவளிடம் அவள் டைரியைக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்றும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டான் அவன். 'மறைந்து கொண்டும், மறைத்துக் கொண்டும் வாழ்ந்து வருகிற மனிதப் பிராணிகள் நலிந்திருக்கிற இந்த உலகத்திலே, ஊர்வசி ஓர் அபூர்வம்! அந்த அபூர்வத்தில் எனக்கு ஓர் இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டால், அதுவே எனக்கு ஆத்ம திருப்தி தரும்!..."

அன்றிரவு ஊர்வசி தன் அறையில் நம்பிக்கையின் நிர்மலத்தோடு, நிஷ்களங்கத்தின் நோன்போடு உறக்கம் கொண்டிருந்தபோது, அழகு கொஞ்சிய அவளுடைய மார்பகத்தில் காணப்பட்ட அந்த ரத்தத் தழும்பை அவன் இப்போதும் நினைக்கத் தவறிவிடவில்லை. அதே தருணத்திலே, 'பூ'

காரியாலயத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட பூமிநாதனின் மார்பில் தெரிந்த ரத்தத் தழும்பையும் அவன் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளத் தவறிவிடவில்லை!... எதையோ ஆராய்ந்தவன் போல ஓர் அரைக் கணம் கண்களை மூடிச் சிந்தித்தான். 'என் ஊர்வசியைக் கெடுத்த துரோகி யார்?... அவனை இனம் காணமுடிந்தால், என்னுடைய இன்னொரு கடமையும் பூர்த்தியாகி விடுமே! ஊர்வசி இத்தகைய கொடுமைக்கு இலக்காவதற்கு முன், அவளை நான் அடையும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தால்...? இதுவரையிலும் தோன்றாத இந்தப் புதிய கவலை அவனை ஒரு வினாடி நிலைகலங்கச் செய்துவிட்டது. மறுவினாடியே, அவன் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டான். 'பிரச்னைகளுக்கு முன்னேதானே மனிதன் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அப்போதுதானே வாழ்க்கை எனும் வேள்வித் தீக்கும் மகிமை இருக்க முடியும்! வாழ்வின் மாயத்தாகம் அப்போதுதான் பொருள்கொண்டு விளங்கவும் முடியும்!... என்றென்றும் ஊர்வசி என் ஊர்வசி என் நம்பிக்கையின் ஜீவனாகவே பொலிவாள்! நானும் என் ஊர்வசியின் நம்பிக்கையாக என்றென்றும் விளங்குவேன்! என்வரை, அவள் பொற்பின் செல்விதான்! அவளுக்குக் கற்பில் இருக்கும் நம்பிக்கையும் வாழ்க்கையில் இருக்கும் பற்றும் யாருக்கு வரும்? அவள்-என் ஊர்வசி ஓர் அபூர்வம்!'

உடலைச் சிலுப்பிக் கொண்டு அம்பலத்தரசன் இடம் மாறிக்குந்தினான்.

பால் காய்ந்தால், சுவைகூடும்.

சோதனை கூடினால், மனம் பக்குவமடையும்!

எண்ணத்தின் சூடு, அவனுள் சுவையான ஓர் ஆரோக்கியத்தைப் பரப்பிவிட்டது போலும்!

ஒரேயொரு சிகரெட் தலையை நீட்டி அவனைச் சோதித்தது. நாக்கு ஊறியது. அதைக் கையில் எடுத்தான். ஒருமுறை அதை அருவருப்புடன் பார்த்தான்; அடுத்த கணம், அந்தச் சிகரெட்டைக் கசக்கி விட்டெறிந்தான்!

தத்தளிப்பு மாற, தத்தளிப்பை மாற்ற, 'பூ' இதழின் மலரொன்றைப் புரட்டினான். 'புரட்சிக்கு மறுபெயர் காதல்!' என்ற மகுடம் அவனை வசீகரித்தது. 'காதல் என்றால் என்ன? ஒன்றுபட்ட மனங்களின் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும் மனங்களின் அன்புப் பரிவர்த்தனைதானே காதல் என்பது! ஆமாம், இதுதான் காதலுக்குச் சரியான விளக்கம்! எங்கள் காதலே இவ்வுண்மைக்கு பிரத்தியட்சமான சாட்சியல்லவா?'

புரண்டன ஏடுகள்.

ஓவியத் திலகம் கே.மாதவனின் மூவண்ணச் சித்திரத்தில் அவன் பார்வை நின்றது.

காதலனும் காதலியும் வள்ளுவத்திற்குச் சாட்சியமானரோ?

'அழகிய குண்டலங்களை அணிந்த இந்தப் பெண் தெய்வமகளோ?

ஆடுகின்ற மயிலோ? அல்லது, மானிடமங்கையோ?' அறியாமல் என் மனம் மயங்குகின்றதே!

ஊர்வசியின் சுகந்த நினைவில் அவன் மயங்கினான்.

அன்னையின் நினைவு பீறிட்டது.

அம்பலத்தரசன் கடிதத்தாளை எடுத்தான்.

"அன்புள்ள அம்மா அவர்களுக்கு,

இவடம் நான் சுகம். இதுபோல் அவடம் தங்கள் சுகத்துக்கு எழுதவும். தங்கள் கடிதமும், தாங்கள் எனக்கென நிர்ணயித்த பெண்ணின் போட்டோவும் கிடைத்தன.

உங்களது அன்பின் ஆணையைச் சிரமேற் கொள்ளப் பழகியவன் நான். ஆனால், இப்போது, தெய்வம் எனக்கு ஒரு புது ஆணையைப் பிறப்பித்துள்ளது. அதன்படி, அபலைப் பெண்ணொருத்தியை நான் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த என்னுடைய முடிவைக் கேட்டால், நீங்கள் என்னை ஆசீர்வதிப்பீர்களென்றே நம்புகிறேன். முகூர்த்தத்துக்கு ஆவணியில் நாள் பார்த்துக்கொண்டு அங்கு வந்து, தங்களையும் இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வர உத்தேசம்.தாங்கள் என்னையும் அந்தப் பெண், அதாவது உங்கள்

மருமகள் ஊர்வசியையும் மனப்பூர்வமாக ஆசீர்வதித்து, எங்கள் கல்யாணத்தை நடத்தி வைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தாங்கள் அனுப்பின புகைப்படத்தை இத்துடன் திருப்பி அனுப்பியிருக்கிறேன். என் பதில் கடிதம் கண்டு அவ்விடத்தில் வாக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று முன் கடிதத்தில் தாங்கள் குறிப்பிட்டது நல்லதாகப் போயிற்று.

மற்றவை நேரில்.

இப்படிக்கு,
தங்கள் மைந்தன்
ஆ. அம்பலத்தரசன்.

பெட்டியைத் திறந்து அந்த நிழற் படத்தை எடுத்து, அதையும் கடிதத்தாளையும் உறைக்குள் இட்டு முகவரி எழுதி ஒட்டிக்கொண்டு தலைமை அஞ்சல் நிலையத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான் அம்பலத்தரசன்.

அவன் இல்லாத வேளையில், பூமிநாதன் அவனைத் தேடிச் சென்ற விவரத்தை அவன் எங்ஙனம் அறிவான்?

14

கோடை மழை பொழிந்தது; நின்றது. கணப்பித்தம் கணச் சித்தம் கதைதான்!

தாய்க்கு தஞ்சாவூருக்கு எழுதிய தபாலைப் போட்டு விட்டு வந்ததில் அம்பலத்தரசன் வெகுவாகக் குதூகலம் அடைந்தான். தான் அதிகார பூர்வமாகச் செய்ய விருக்கின்ற முதற் கடனுக்கு மூலாதாரமாக இருந்த இந்த இரண்டாவது கடமையைக் காலத்தோடு செய்தது அவனுக்கு மன அமைதியைக் கொடுத்தது.

அம்மாவின் சம்மதத்தைத் தானாகவே எடுத்துக் கொண்டது, முகூர்த்தத்துக்கு நாள் பார்க்க வேண்டியது, உடன் தஞ்சாவூருக்குப் பயணப்படுவது, அன்னையின் ஆசீர்வாதத்தின்பின் தானும் ஊர்வசியும் புதுமணத் தம்பதியாக ஆவது, பின்னர் தனிக்குடித்தனம் வைப்பது இப்படியாக அவன் தன் எதிர்காலத்தை ஊர்வசியின் பின்னணியில் உல்லாசமாகப் பின்னிய நிலையுடன் நடந்தவன், வழியில் 'சிங்கிள் காஃபி' போட்டுக்கொண்டு மீண்டும் நடைபயின்று, மண்ணடி வீதியில் ஒரு குழாய் ஊது வத்தியும் இரண்டுமுழம் ரோஜாவும் வாங்கியவனாக அறையை அடைந்தான் அவன். வழியில் தென்பட்ட மினர்வாப் பட விளம்பரத்தைக் கண்டான்; 'வாழ்க்கை ஒரு செஸ் விளையாட்டு' என்ற அந்த ஆட்டத்துக்குக் காலைக் காட்சி பார்ப்பதற்குத் தானும் ஊர்வசியும் புறப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் நெருக்கமான ஆசையையும் நெஞ்சில் நினைவால் எழுதி ரசித்தவனாக, அறையில் பிரவேசித்த உன்னத நிலையையும் அவன் மறந்து விட முடியாது.

ஆகவே, அவன் ஊர்வசியின் சிந்தூரப் பாதங்களை எதிர் நோக்கிக் காத்திருந்தான்.

பூப்பொட்டணம் மேஜையின் நடுவில் மணத்தது.

அவன் மனக் கண்ணில் ஊர்வசியின் பூச்சூடிய கூந்தல் அழகு காட்டியது!

"ஸார்!" என்ற புதிய குரல் கேட்டது.

அறிமுகமில்லாத ஒருவரும், பெண் ஒருத்தியும் குழந்தையோடு வந்து நின்றதைக் கண்டான் அம்பலத்தரசன். அவர்களுக்கு முகமன் மொழிந்தான். பாயை விரித்தான்.

"நீங்கதானே மிஸ்டர் அம்பலத்தரசன்?"

"ஆமாங்க!"

"உங்களைச் சும்மா பார்த்திட்டுப்போகத்தான் வந்தோம். என் பெயர் மகாலிங்கம், இவள் என் மனைவி. பெயர் மலர்விழி. இது எங்க குழந்தை. ஊர்வசிக்கு நேர்ந்த துர்ப்பாக்கியத்தைப் போல் இவளுக்கும் ஏற்பட்டு, இவள் என்னை அடைக்கலம் அடைஞ்சாள். இவளை ஏற்றுக்கிட்டேன். பெண்கள் அபலைகளாக ஆகும்போது, தங்களையும் மீறி இப்படிப்பட்ட துரதிஷ்டங்களைச் சந்திக்க நேரிடும்போது, இதயமுள்ள நம்மனிதர்கள் மாதிரி முன்வந்து அவங்களுக்குத் துணை நிற்க வேணும். இதுதான் படைப்புச் சக்தி உலகத்துக்கு இட்டிருக்கூடிய கட்டளை. உங்க நல்லெண்ணத்தை ஊர்வசி குடியிருக்கிற அடுத்த போர்ஷன்காரர் என்கிட்டே சொன்னார். அதான் உங்களைப் பார்த்திட்டுப் போக வந்தோம்!..."

"உங்க அன்புக்கு மெத்த நன்றிங்க ஐயா!... உலகத்திலே நாம் அவதரித்த கடமைக்கு நம்மாலான கடமைகளை எல்லா எதிர்ப்புக்களையும் சமாளிச்சு, எதிர் நீச்சல் போட்டுக்கிட்டு செய்கிறதுக்கு நாம் எப்பவும் ரெடியாய் இருக்கவேணும். நாம் பிறரை நேசித்தால், நம்மைப் பகவான் நேசிப்பார் என்கிறதுதானே தத்துவம்?..."

"முக்காலும் உண்மைங்க!..."

"இருங்க, இதோ வருகிறேன்," என்று சொல்லி பிளாஸ்குடன் புறப்பட்டு, காப்பியுடன் மீண்டான் அம்பலத்தரசன்.

காப்பிக்கு நன்றி கிடைத்தது.

குழந்தை பொக்கை வாய்ப் புன்னகையை மீட்டியது. அதற்குக் காப்பியுடன், அன்புப்பாசம் நிரம்பிய முத்தமும் கிடைத்தது. ஆகவே, அது இரட்டிப்புப் புன்னகை சொரிந்தது.

"இந்தத் தெய்வத்துக்குப் பெயர்...?"

"அங்கயற்கண்ணி!... " என்றாள் மலர்விழி.

"பேஷ்!...நல்ல பொருத்தம்!"

"மிஸ்டர் அம்பலத்தரசன், உங்களுக்கு மேரேஜ் ஆனதும், ஒருமுறை நீங்க தம்பதிசமேதராக எங்க இல்லத்துக்கு விருந்துக்கு வரவேணும்," என்று சொல்லித் தன் இருப்பிட முகவரி அச்சிட்டப்பட்ட கையடக்கமான அட்டை ஒன்றை நீட்டினார் மகாலிங்கம். சொல்லிக்கொண்டு விடை பெற்றார்கள் அவர்கள். குழந்தை 'டாடா' சொல்லி பூக்கைகளை அசைத்தது.

அம்பலத்தரசன் அறைக்குள் நுழைந்து அமரலானான்.

கீழே காரின் குழல் ஒலி கேட்டது.

அம்பலத்தரசனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அதோ, பூமிநாதன் வந்துவிட்டார்!

அவன் ஊகம் நூற்றுக்கு நூறு சதவிகிதம் பலிதமடைந்தது.

வந்து விட்டான் பூமிநாதன். 'ஈவினிங் இன் பாரிஸ்' வாசம் மூக்கைத் துளைத்தது. 'மார்னிங் இன் மண்ணடி' என்று ஒரு புது வாசனைத் திரவியம் புழக்கத்தில் இருக்கக் கூடாதா?

"வாங்க பூமிநாதன்!"

"ஆமாம்," என்று சொல்லியப்படி பொன் நகை ஏந்தி அறையில் நுழைந்தான் பூமிநாதன். அவனுடன் இளம்பரிதிக்கதிர்களும் நுழைந்தன.

"உட்காருங்க," என்று சொல்லிச் சோபாவைக் காட்டினான் அம்பலத்தரசன்.

முகக்ஷவரம் செய்திருந்தான் பூமிநாதன். முதுகைச் சாய்த்து அமர்ந்தான். பவுடர் பூசப்பட்டிருந்த மாநிறக் கன்னங்களில் அங்கங்கே மெல்லிய இழைகளாகக் கீறல்கள் இரண்டொன்று லேசாகத் தெரிந்தன. 'ஃப்யூஜி ஸில்க்' சட்டை பளபளத்தது. 'மைனர் சங்கிலி' கழுத்துக்கு வரம்பறுத்திருந்தது. அவன்கழுத்து பத்திரமாகவே இருந்தது.

பூமிநாதனின் மீதிருந்த பார்வையை அழுத்திவிட்டபோது, அவனிடம் நூதன மாறுதல் ஒன்றையும் அம்பலத்தரசன் கவனிக்க

வேண்டியவன் ஆனான். "ஓஹோ!.... மீசை புதுசு போலிருக்கு! கனஜோராக இருக்குங்க. நாடகத்திற்காக வச்சிருந்த மீசையைச் சாசுவதமாக்கிக்கிட்டீங்க போலே....!" என்றான் அவன்.

பூமிநாதன் வெட்கத்தோடு சிரித்தான். வெட்கத்திற்கும் ஆண்மை இருந்தது. ஆண்மைக்கும் வெட்கம் புதிதல்ல!

ஊதுவத்தியைக் கொளுத்தினான் அம்பலத்தரசன்.

"ஸ்மெல் பிரமாதமாயிருக்கே!" பூமிநாதன் பாராட்டினான்.

"தன்னை அழிச்சுக்கிட்டு, இந்த ஊதுவத்தி நமக்கு வாசனை கொடுக்குது!"

"ஆமாம். அதோட தியாகம்தான் இந்த வாசனைக்குத் தத்துவமாய் அமைஞ்சிருக்குது!"

"இதேதானே வாழ்க்கைக்கும் தத்துவம்?"

"செர்ட்டன்லி..."உங்க குறிப்பு அப்பட்டமான உண்மைதான், ஸார்!"

"நேற்று ராத்திரி உங்களுக்காக வெகுநாழி காத்திருந்தேன். கடைசியிலே ஒரு நண்பரைத் தேடிப் புறப்பட்டேன்."

"என்னை மன்னிச்சிடுங்க. உங்களை அநியாயமாய்க் காக்க வச்சிட்டேன்."

"உங்க அப்பாகூட, நீங்க இங்கு வந்தீங்களான்னு என்கிட்டே 'ஃபோன் மூலம் விசாரிச்சாங்களே?"

"ஒரு அவசர ஜோலியாய் வெளியே போனேன். டயம் ஆயிட்டுது. கொஞ்ச முந்தி நான் உங்களைத் தேடி வந்தேன். இப்போ நான் வந்தது இரண்டாம் தடவை!... நேத்தைக்குக் காலையிலேகூட உங்களுக்கு இங்கே ஃபோன் செய்தேன். ரெஸ்பான்ஸ் இல்லை!"

"அப்படியா? தெரிந்த சிநேகிதியோடு கொஞ்சம் வெளியில் புறப்பட்டுப் போக வேண்டி வந்திட்டுது!" என்று அறிவித்தான் அம்பலத்தரசன். தன்னை பூமிநாதன் 'ஜாடையாக ஓரக்கண்கொண்டு பார்த்த பாவனையை அம்பலத்தரசனா கவனிக்காமல் இருப்பான்?

பிரிந்து கிடந்த செய்தித்தாளைப் புரட்டினான் பூமிநாதன்.

கனடாவிடமிருந்து 50 யு.எஸ். 'சேபர்' ரக விமானங்களை பாகிஸ்தான் வாங்கியுள்ளது பற்றிய தகவல் பாரதத்துக்குக் கிடைத்து, இவ்விவரத்தை யு.எஸ். சர்க்காரின் கவனத்துக்கு இந்தியா கொண்டுவந்துள்ள விஷயம் தலைப்புச் செய்தியாக விளங்கியது.

பத்திரிகையைப் போட்டுவிட்டு எம்பி உட்கார்ந்தான் பூமிநாதன். அப்போது அவனது சட்டைப் பொத்தான் கழன்றது. அவனது மார்பில் அன்று கண்ட அந்தப் பெரிய ரத்தத் தழும்பு துளியளவு கன்றிப் போய்க் காணப்பட்டது.

இக்காட்சி அம்பலத்தரசனை இப்போதும் கவரத் தவறவில்லை. அதே கணத்தில், ஊர்வசியின் மார்பில் தெரிந்த அந்த ரத்தத் தழும்பையும் அவன் தன் நெஞ்சில் ஏற்றிக் கண்டான்!...

"சிகரெட் ப்ளீஸ்!" என்று உபசரித்து 'ப்ளேயர்ஸ்' பாக்கெட்டை அம்பலத்தரசனிடம் நீட்டினான் பூமிநாதன். 'பூ' என்ற மோதிர எழுத்து ஒளி வீசியது.

"ப்ளீஸ்... எக்ஸ்யூஸ்மி!"

"ஏன்?... நீங்கதான் செயின் ஸ்மோக்கராச்சே, அம்பலத்தரசன் ஸார்?"

"அந்தக் கெட்ட பழக்கம் இன்றையிலேருந்து என்கிட்டே விடை பெற்றிடுச்சு" என்று நிதானமாகச் சொன்னான் அம்பலத்தரசன்.

"நீங்க பரவாயில்லை: பலகாலப் பழக்கத்தை ஒரு நாளையிலே மாற்றிக்கிட்டுட்டீங்க! என்னாலே அப்படிச் செய்ய முடியலை!..." கொட்டாவி புறப்பட்டது.

"மனம் இருந்தால் மார்க்கம் இல்லாமலா போயிடும்?"

"உங்க போக்கே எப்பவும் ஒரு தனி டைப் ஆச்சுங்களே, ஸார்?" என்றான் பூமிநாதன்.

இதற்கு விடையாக எதுவும் பேசவில்லை அம்பலத்தரசன். அவன் மனம் தீவிரச் சிந்தனையில் வசப்பட்டிருந்திருக்க வேண்டும்!

தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு, புகையைக் கக்கிக்கொண்டேயிருந்தான் பூமிநாதன்.

தலையை நிமிர்த்திக் கொண்டு, தன் உற்ற நண்பனையே உன்னிப்புடன் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான் அம்பலத்தரசன். அவனது மனத்தின் ஒரு புறத்தில் ஒதுங்கித் தூங்கிய 'வக்கிர புத்தி, விழித்துக் கொண்டது: 'இந்தக் காலத்திலே யாரை நம்பமுடிகிறது? கெட்டவர்கள், நல்லவர்களாக வேஷம் போடுகிறார்கள்!... இப்படிப்பட்ட சஸ்பென்ஸ்கள் சினிமாவில் ஏராளம் காட்டப்படவில்லையா? வேஷம் போட்டு நடிப்பதிலே இந்தப் பணக்காரர்களுக்கு இருக்கும் வாய்ப்புகள் வேறு யாருக்கும் இருப்பதில்லையே? நேற்றிரவு நான் சந்தித்த கருணாநிதி என்ற ஸ்கூட்டர் ஆசாமி இல்லையா உதாரணத்துக்கு? ஆமாம்... இந்தப் பூமிநாதன் மெய்யாகவே நல்லவன் தானா? அப்படியென்றால் அவனுடைய மார்பில் இருக்கும் ரத்தத் தழும்பு எப்படி வந்தது? ஏன் வந்தது? இந்த விசித்திரமான அவசர யுகத்திலே யாரைத்தான் நம்ப முடிகிறது? இன்றைய விபரீதமான நாகரிகம் தான் எந்த ரெளடிக்கும் போர்வையாக அமைந்துவிடக் காத்திருக்கிறதே? ஆமாம், சற்று முன் வந்த அந்தப் புரட்சித் தம்பதியை நான் எப்படி மறப்பேன்? என்னையும் அவர்கள் இனத்தோடு சேர்த்துக் கருதித்தான் என்னைச் சந்திக்க வந்திருக்க வேண்டும்! மலர் விழியைக் கெடுத்த அந்தப் பாவி என்ன ஆனான் என்று கேட்க மறந்துவிட்டேனே....! அதுசரி. என் ஊர்வசியைக் கெடுத்த அந்தப் பாவியை அந்த ரெளடியை அந்த ஸ்கவுண்ட்ரலை எப்படிக் கண்டு பிடிப்பது?...' அவனுடைய பற்கள் கூடி விலகிய அரவம் கேட்ட மாத்திரத்தில், அவனை நிமிர்ந்து உற்றுப் பார்க்கலானான் பூமிநாதன்.

அம்பலத்தரசனின் விழிக்கரைகளில் சினத்தீ ரத்தம் கட்டியிருந்தது.

"அம்பலத்தரசன், உங்க மூஞ்சி திடுதிப்பென்று ஏன் இப்படி ஆத்திரம் கக்குகிறது?..." என்று கேட்டான் பூமிநாதன். அவன் பார்வையில் பூப்பொட்டணம் இப்போது தென்பட்டது.

"ஒன்றுமில்லை. ஒரு துரோகியைப் பற்றி நெனைச்சேன். வேறொன்றுமில்லை!"

"யார் அந்தத் துரோகி? சொல்லுங்க! அவனை நான் கவனிச்சுக்கிறேன். சட்டத்தின் பிடியிலே அகப்படாதவன் இந்த உலகத்திலே அப்படி யார் இருக்க முடியும்?"

"அப்படியா?"

"சொல்கிறேன். அத்யந்த நண்பரான உங்க கிட்டே கூடிய விரைவிலே சொல்லிவிடுகிறேன், அந்தத் துரோகியைப் பற்றி!"

"நல்லதுங்க. கெட்டவர்களை நாம் மன்னிச்சு அவர்களை ஒரு போதும் இந்த மண்ணிலே விட்டு வைக்கப்படாதுங்க!" என்று தீர்மானத் தொனி கூட்டிச் சொன்னான் பூமிநாதன்!

"ஆமாம்!" என்று ஆமோதித்தான் அம்பலத்தரசன். அவன் நெற்றித் திட்டில் சிந்தனை ஓடிக் கிடந்தது. "என் ரெவ்யூவைப்பற்றி ஒண்ணுமே சொல்லலையே?" என்று பேச்சின் போக்குக்குப் புது 'வடிகால்' அமைத்தான் அவன்.

"பார்த்தீங்களா, மறந்துவிட்டேன். எனக்கு ஏதேதோ ஞாபகம்! உங்க விமர்சனம் ரொம்பவும் சரியாக இருந்திச்சு! உங்க விமர்சனம் மூலம் என் நடிப்புக்கு ஒரு மவுஸ் பிறந்திட்டுதுங்க. புதுசா ஒரு சினிமா பார்ட்டி எங்கிட்டே 'மூவ்' பண்ணியிருக்காங்க!"

"அப்படியா? கங்க்ராச்சுலேஷன்ஸ்!"

"பேச்சுவார்த்தை முடியட்டும். ஆனா எங்க அப்பாருக்குத்தான் இதிலே துளியும் விருப்பம் இல்லை. நான் கெட்டுப் போயிடுவேன் என்று பயப்படுறாங்க!..."

"ஓஹோ?"

"ஊர்வசியைப் பற்றின நாடக விமர்சனம் எப்படி இருந்திச்சுங்க பூமிநாதன்?"

"மிஸ் ஊர்வசியைப் பற்றித்தான் ஸ்பெஷலாக எழுதியிருந்தீங்களே! ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லணும். கற்பழிக்கப்பட்ட கதாநாயகிக்கு சமூகம் ஆதரவு தர வேணும்னு நீங்க கதாசிரியருக்கு அட்வைஸ் பண்ணியிருந்ததை நானும் வரவேற்கிறேனுங்க, அம்பலத்தரசன்! கெடுக்கப்பட்ட கதாநாயகிக்குக் கடலை அடைக்கலம் தந்ததாய் காட்டின முடிவை

ஒத்திகையிலேயே நான் பாராட்டினேன்... ஆனா இப்போ அந்த முடிவு அர்த்த மற்றதாகத்தான் தோணுது எனக்கு! ஆதரவு இழந்த அபலைப் பெண்களுக்கு, இப்படிப்பட்ட மோசடிகளுக்குத் தங்களையும் மீறி ஆளாகிற, அல்லது ஆளாக்கப்படுகிற அபலைப் பெண்களுக்கு இந்தத் தமிழ்ச் சமுதாயம் ஈவிரக்கம் காட்டி அவர்களையும் வாழவைப்பதிலே தான் தமிழ்ப் பண்பாடு செழிக்க முடியும் என்கிற உங்க வாதத்தை நான் மனப்பூர்வமாய் ஆதரிக்கிறேனுங்க. இம்மாதிரியான ஒரு கடமைக்கு எப்போதுமே நான் தயாராகவும் இருப்பேனுங்க!"

"நிஜமாகவா, மிஸ்டர், பூமிநாதன்?"

"நிஜமாகத்தான்!"

"சத்தியமாகவா?"

"சத்தியமாகத்தான், அம்பலத்தரசன்!"

அம்பலத்தரசன் உணர்ச்சி வசப்பட்டு எழுந்து, பூமிநாதனை ஆரத் தழுவிக்கொண்டான். அவன் விழிகள் பனி பெய்தன.

"நீங்களும் இம்மாதிரியான கடமையைச் செய்துகாட்டப் பின் வாங்க மாட்டீங்கண்ணுதான் நான் நம்புகிறேன்!" அம்பலத்தரசனை நோக்கிச் சொன்னான் பூமிநாதன்.

"ஆவணி பிறக்கட்டும். உங்களுக்கு என் சித்தாந்தம் புரியும்!... நான் செயல்முறையிலே செய்துகாட்டத்தான் போகிறேன்! எழுதுபவன், நடிகனாக இருக்கக் கூடாது! நான் அந்தரங்க சுத்தியோடுதான் எழுதினேன், பலாத்காரமாகக் கற்பழிக்கப்பட்ட நல்ல பெண்களுக்கும் புதுவாழ்வு கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று! ஆகவே, இப்போது என் எழுத்தையே மனோதர்மமாகக் கொண்டு உதாரணமாக்கிக் காட்டத் தயாராகவும் இருந்திட்டுவருகிறேன்! அதற்குகந்த வாய்ப்பும் எனக்குத் தெய்வாதீனமாய்க் கை கூடியிருக்குது! இதோ பாருங்க, இந்தப் பூப் பொட்டலத்தை! இது என் காதலிக்கு! என் அனுதாபத்துக்குரிய அந்த அபலைக்குத் தான் இந்தப் பொட்டலம்!" முத்துக்கள் அம்பலத்தரசனின் அழகிய விழிகளைத் துறந்தன.

ரோஜாமடல்கள் தெரிந்தன.

"நீங்க ஒரு அதிசய புருஷர், மிஸ்டர் அம்பலத்தரசன்!"

அம்பலத்தரசைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான் பூமிநாதன்.

"கும்பிடாதீங்க. அவ்வளவு பெருமைக்குரியவனல்ல நான். நான் மனிதன். மனிதனாகவே வாழ விரும்புகிற ஒரு மனிதன் நான். அவ்வளவுதான்!"

இப்போது தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டான் பூமிநாதன். சிகரெட் பற்றியது. ஒரு குவளை தண்ணீரைப் பருகினான். புகைச் சுருள்கள் மிதந்தன. "நான் கூட, கூடிய சீக்கிரம் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போகிறேன். என் கல்யாண விஷயமாய் உங்ககிட்ட சில ஆலோசனைகளைக் கலக்கத்தான் உங்களைத் தேடி வந்தேன்!" என்று ஆரம்பித்தான், சீமான் பெற்ற செல்வமான பூமிநாதன்.

"அப்படியா? ரொம்ப 'வொண்டராக' இருக்கு! உங்களுக்கு நான் யோசனை கூறுவதா?..ம்... சொல்லுங்களேன்!" என்று அம்பலத்தரசன் அவனைத் தூண்டிக் கொண்டிருக்கையில், "வரலாமா?" என்ற பெண்ணின் நளினக் குரல் கேட்டுத் தன் செவிகளைத் திருப்பினான் அம்பலத்தரசன். அவனுடைய முகம் மலர்ந்தது; மகிழ்ந்தது. "வா, ஊர்வசி!" என்று வரவேற்றான் அம்பலத்தரசன்.

15

திருஏற, உரு ஏறித் திகழ்ந்த திருநிறைச் செல்வியென வந்து நின்றாள் ஊர்வசி.

"வா, ஊர்வசி!" என்று மீண்டும் ஒரு தரம் வரவேற்புச் சொன்னான் அம்பலத்தரசன். தன்னை வியப்புவிரிய விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பூமிநாதனைக் கடைக் கண்ணால் பார்த்தான் அவன்.

அவள் அந்தமுடன் மூரல்சிந்தி நடந்து வந்து நிலைப்படியில் நின்றாள்.

"வாங்க ஊர்வசி!" என்றான் பூமிநாதன்.

அவளது இதழ்க் கங்குகளில் புன்னகை மலரத் தொடங்கியது. இதழ்களின் துடிப்பு மிகுந்தது.

"சௌக்கியமாய் இருக்கீங்களா, வில்லன் ஸார்?" என்று கேட்டுக் கொண்டே, படர்ந்த சிரிப்புப் பதறாமல் வினவினாள் ஊர்வசி.

"நல்ல சுகம்தான்!" பூமிநாதனின் வாய்ச்சொற்கள் தடுமாறின.

"உட்கார்," என்று குறித்தான் அம்பலத்தரசன்.

அவள் பாங்குடன் உட்கார்ந்தாள். காதுச் சிமிக்கிகள் குலுங்கின. நெற்றித் திட்டில் திலகம். மாரகச் சேலையை இழுத்து விட்டுக் கொண்டாள் அவள். ஆகாய வர்ண ஆர்க்கண்டி சேலையும் கறுப்பு நிறச் சோளியும் கச்சிதமாகப் பொருந்தி, பொருத்தம் காட்டின.

அவளைப் பார்த்துவிட்டு, பூமிநாதனையும் அதே 'பார்வை'யில் பார்த்தான் அம்பலத்தரசன். அப்போது அவன் நெஞ்சில், பூமிநாதனின் ரத்தம் மண்டிய அந்த மார்புத்தழும்பு விளையாடியது!...

மறுகணம், பூமிநாதன் தன்னைத் தானே குனிந்து பார்த்துக்கொண்டு சட்டையின் பொத்தான்களை வாகுபார்த்துப்

பொருத்திக் கொண்டிருந்தான். இடது கைச் சிகரெட் புகை கக்கியது.

"பூவை எடுத்துக் கொள்ளலாமா நான்?" என்று உரிமை பூண்டு அம்பலத்தரசனை ஊர்வசி வினவிய காட்சி பூமிநாதனுக்கு மட்டிலாத மயக்கத்தைக் கொடுத்திருக்கும் போலும்! விரிந்த கண்கள் விரிய, சிலிர்த்த இதழ்கள் சிலிர்க்க. அவன் அம்பலத்தரசனையும் ஊர்வசியையும் மாறி மாறி மாற்றி மாற்றிப் பார்த்தான்.

"ஆஹா!" என்று அம்பலத்தரசன் ஓரிருகணங்கள் கழித்துத்தான் விடை கொடுத்தான்.

அதற்குள் பூ, பூவையை நாடியது. பூவோடு பூ சேர்ந்தது. மணத்தோடு மணம் கூடியது.

ஊர்வசி இருந்திருந்தாற்போல, ஏனோ 'கடகட'வென்று சிரித்தாள்.

பென்சிலை நெருடிக் கொண்டிருந்த அம்பலத்தரசன் திகைத்துத் தலையை உயர்த்திவிட்டான்.

காதலி ஸிம்ஸனுக்காக மணி மகுடத்தையே துறந்த எட்டாம் எட்வர்ட் மன்னரின் அதிசயக் காதலைச் சொன்ன குறிப்புகளை நெருடிக் கொண்டிருந்த பூமிநாதன் உடல் குலுங்க, அந்தக் குலுக்கலினால் கைவிரல் இடுக்கில் இருந்த பாதிச் சிகரெட் நழுவ, தலையைப் பதற்றத்துடன் நிமிர்த்தலானான்.

"நீங்க இரண்டு பேரும் தயவு செஞ்சு திகைச்சிட வேண்டாம். உங்க இரண்டு பேரையும் இங்கே ஒன்றாய்க் கண்ட குதூகலத்திலேதான் நான் இப்போது இப்படி என்னை மறந்து சிரிச்சேன்!" என்று படிமானத்தைக் குரலில் எடுத்துக் கூறினாள் ஊர்வசி.

அவர்கள் இருவருக்கும் போன உயிர் அப்போதுதான் திரும்பியது போல், நல்மூச்சு வந்தது.

"க்ரிட்டிக் ஸார், நீங்க எங்க வீட்டுக்கு இப்போது சாப்பாட்டுக்கு வரவேணும்! வில்லன் ஸார், நீங்களும் எங்க வீட்டு விருந்துக்கு

வரவேணும்! அவங்க விமர்சனம் எழுதினவங்க. நீங்க எனக்கு வில்லனாய் நடிச்சவங்க!...” அம்பலத்தரசன் மீதிருந்த ஓரக் கண்பார்வையை நயமுடன் திருப்பிப் பூமிநாதனை உன்னிப்பாகப் பார்த்துச் சொன்னாள் அவள்.

“விருந்துக்கு வராமல் இருக்க முடியுமா? பேஷாக வருகிறேன்!” என்று உரைத்தான் அம்பலத்தரசன்.

ஆனால், பூமிநாதனிடமிருந்து யாதொரு பதிலும் கிளம்பவில்லை.

“ஐயா, நீங்க...?” தூண்டினாள் ஊர்வசி.

“வருகிறேனே!...” என்று தடுமாற்றத்துடன் பூமிநாதன் சொன்னான். கைக்குட்டையைக் கொய்து முகத்தைத் துடைத்தான். புதிய மீசை பத்திரமாகவே இருந்தது!... துடைக்கத் துடைக்க இப்படி வேர்வை ஆறாகப் பெருகி வழிகிறதே?

கீழ்த்தளத்துக் கடிகாரம் பதினொன்று அடித்தது.

இப்போது டெலிஃபோன் மணி அடித்தது.

அம்பலத்தரசன் எடுத்தான். “52196 ஹியர்...எஸ்... யார் நீங்களா? உங்க பையனுங்களா? இருக்காரே?”என்றான். “மிஸ்டர் பூமிநாதன், உங்களை உங்க அப்பா அழைக்கிறாங்க. நேற்று ராத்திரி கூட உங்களை விசாரிச்சாங்க; சொன்னேனல்லவா?... உங்களைப் பிரிஞ்சு உங்க அப்பா ஒரு செகண்ட்கூட இருக்கமாட்டாங்க போல...ஊம்... பேசுங்க!”

பூமிநாதன் பேசினான். “என்ன, நான் உடனே வரணுமா? சரிங்க!“ என்று சொல்லி 'ரிஸீவரை' அதற்குண்டான இடத்தில் பொருத்தினான்.

“ஊர்வசி, நான் எங்க பங்களா வரை போயிட்டுத் திரும்பிடுகிறேன். கட்டாயம் உங்க விருந்திலே கலந்துக்கிடுவேன். பயப்படாதீங்க. உங்க அன்பை என்னாலே எப்போதும் மறக்க இயலாதுங்க,” என்று சொல்லி எழுந்தான், பூமிநாதன்.

ஊர்வசியின் சிவந்த முகம் கறுத்து வந்தது. “நீங்க அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. நானே உங்க வீட்டுக்கு, மன்னிச்சிடுங்க, உங்க பங்களாவுக்கு வந்து உங்களைச் சந்திக்க வேணும்னுதான் யோசிச்சுக்கிட்டிருந்தேன்!.... நல்ல வேளையாய், நீங்களே வழி

மறிச்சுத் தரிசனம் கொடுத்து நீங்க இங்கே இருந்திட்டீங்க. நீங்க தான் இண்ணைக்கி எங்க வீட்டின் பிரதம விருந்தாளி. வாங்க. அரைமணிக்குள்ளே உங்களை அனுப்பிவைச்சுப்பிடுறேன்!" என்று" வற்புறுத்தினாள் அவள். வெள்ளைக்கல் மூக்குத்தி பளபளத்தது. ''எங்க அப்பா இருந்திருந்தால் என்னோட கலைத்தொண்டைக் கண்டு இந்நேரம் ஒரு பெரிய டின்னருக்கே அரேஞ் பண்ணியிருப்பார். அவர் காலம் முடிஞ்சு பல காலமாயிடுச்சு. எங்க சொத்து பத்து, நிலம் நீச்சைக் கொண்டு என்னை எங்கம்மா காப்பாத்துறாங்க. ஏதோ, இந்த ஏழைவீட்டு எள்ளுருண்டையை உங்களைப் போல உள்ள பெரிய இடத்துப் பிள்ளைங்க பெரிய மனுசங்க, பெரிய மனசு பண்ணிச் சாப்பிட்டால் அதுதான் எனக்குப் பரம திருப்தி தரும்!...." என்று தொடர் சேர்த்து நிறைத்தாள் ஊர்வசி.

"ஆமாம், மிஸ்டர் பூமிநாதன்!... இவ்வளவு தூரம் மனம் விட்டுச் சொல்றபோது, நீங்க வந்து சாப்பிட்டுப் போறதுதான் பண்பாக இருக்கும்!" என்றான் அம்பலத்தரசன்.

"ஓ கே!" என்று ஆமோதிப்புக் கொடுத்தான் பூமிநாதன். மீசை பத்திரமாக இருக்கிறதாவென்று நலியாமல் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டான். பிறகு வலது பக்கத்துச் சட்டைப் பையைக் குனிந்து பார்த்து, அத்துடன் திருப்தியுறாமல் தடவியும் பார்த்தான். அந்த இடத்தில் அவன் இருதயம் இருக்க நியாயமில்லை!

அழும்பு பண்ணும் மழலையாக, மீண்டும் வீரிட்டது தொலைபேசி. ஆமாம், தொலைவிலிருந்துதான் இப்போது பேசியது.

இடது கையை நீட்டினான் அம்பலத்தரசன். "அம்பலத்தரசன் பேசுறேன்! யார் கருணாநிதியா? எந்தக் கருணாநிதி? ஓஹோ, நீயா? சொல்லு! என்ன, அப்படியா? ஊம், உன் இரும்புப் பெட்டியும் என் இரும்பு நெஞ்சமும் மோதட்டும், நான் ரெடி! இன்றாவது உனக்கு மீசை துடித்ததே? பேஷ்! ஒரு கையென்ன, இரண்டு கையாலேயும் என்னைப் பார்த்துக் கொள். பாவம், உனக்குத் திடுதிப்னு கண்ணும் ரிப்பேராகிடுச்சோ? ஓர் அபலைப் பெண்ணைப் பலவந்தப் படுத்திக் கற்பழிச்சு, அந்தத் துன்பம் தாங்காது, அவள் ஏழை அப்பன் உன் கிட்டே வந்து தன் மக்களை

ஏற்றுக்கிடும்படி கெஞ்சிக் கூத்தாடியும், நீ மனசைக் கல்லாக்கிக்கிட்டு, அவங்களைத் துரத்தியடிக்க, அந்த அபவாதத்தின் நரக வேதனையிலே அந்தப் பெண்ணும் அவள் அப்பனும் தற்கொலை செஞ்சுக்கிட்டாங்களே?... அந்தப் பழியும் அந்தப் பாவமும் உன் கண்ணைக் கட்டாயம் கெடுத்துத்தான் இருக்கும்! இருதயம் ரிப்பேரான துரோகி நீ! உன்னோடு பேசுறது கூட மகாபாவம்!" என்று கர்ஜனை செய்து விட்டு, ஆத்திரம் மூள 'டக்' கென்று தன் பேச்சைத் துண்டித்துவிட்டான், அம்பலத்தரசன்.

கறுத்து, மீண்டும் சமனப்பட்டுக் களைகட்டித் திகழ்ந்த ஊர்வசியின் முகம், மறுபடி கறுத்து விட்டது.

பூமிநாதன் வேர்வையைத் துடைத்தவாறு, "என்னங்க?" என்று கேட்டான்.

"நடப்புத்தான், என் பேச்சிலிருந்து பெரும்பாலும் உங்களுக்குப் புரிசிருக்குமே! பாவி ஒருத்தனுக்கு முச்சந்தியிலே நேற்று ராத்திரி நல்ல பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தேன். அடிப்பட்ட கழுதை கத்துது! ஏழை அம்பலத்தரசன்னு இளக்காரமாய் நினைச்சிருக்கான் அந்தப் பணக்காரர் வீட்டுப் பிள்ளையாண்டான்! தெய்வத்துக்குப் பதில் சொல்லவேண்டிய கடமை மிச்சமிருக்கிற ரகசியம் இன்னமும் அவனுக்குத் தெரியலை, பாவம்!"

ஊதுவத்தியின் இருப்பிடம் தெரியவில்லை. அதன் சுகந்தம் மட்டிலும் இன்னமும் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது. சாம்பல் தூள் காற்றில் சிதறியது.

"புறப்படலாமா, பூமிநாதன்?" என்று எழுந்தான் அம்பலத்தரசன். முகத்தில் தெளித்திருந்த நீரைத் துடைத்தான். சிந்தனையின் லயிப்பில் கட்டுண்டிருந்த பூமிநாதனை தோளைப் பற்றி மெல்லத் தட்டினான் அவன்.

"ஓ!" என்று எழுந்தான் பூமிநாதன்.

அறைக்கதவுகள் மூடிக் கொண்டன.

கதவுகளுக்கு இதயம் இருந்தது.

அவர்கள் மூன்று பேரும் வெளியேதான் நின்றார்கள்.

16

ஸ்ரீதண்டுமாரியம்மன் அப்பொழுது என்று மில்லாத சிரிப்புடன்அட்டகாசச் சிரிப்புடன் விளங்கினாள்!...

அழகிய, டாட்ஜி-லிருந்து அழகிய ஊர்வசி இறங்கினாள். பின், ஆசனத்தாழ் விலகி மூடிக்கொண்டது.

முன்புறத்திலிருந்து அம்பலத்தரசனும் பூமிநாதனும் இறங்கினார்கள்.

"வாங்க, மிஸ்டர் பூமிநாதன்; இவளை உங்களுக்கு அறிமுகப் படுத்திவைக்கிறதிலே நான் சந்தோஷப்படுகிறேன், என்று அம்மனைச் சுட்டி, 'நான் நம்பியிருக்கும் என்னுடைய இரண்டாவது தாய் இவள்!" என்று முடித்தாள் ஊர்வசி.

பூமிநாதனின் கரங்கள் கூப்பின; கூப்பிய கரங்கள் ஏன் இப்படி நடுங்கித் துடிக்கின்றன?

மனம் விரிந்து, கண் விரிந்து, ஜோடி இதழ் விரிந்து கும்பிட்டாள் ஊர்வசி. நித்திலங்கள் கால் விரல்களை முத்தமிட்டன.

கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள் ஊர்வசி. மணி பதினொன்று, பத்து.

ஏறுமுகச் சுடரொளி சினம் காட்டத் தொடங்கி விட்டதோ?

"வாங்க, இதுதான் என் வீடு, வாடகை வீடு", என்றாள் ஊர்வசி.

அம்பலத்தரசனைத் தொடர்ந்தான் பூமிநாதன். அவன் கால்கள் இடறின.

அண்டை அயலிலிருந்து பெண்டுகள் சிலர் இவர்கள் மூவரையும் கள்ளத்தனமாகப் பார்த்துக் கள்ளத்தனமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எப்படிச் சிரித்தார்கள் தெரியுமா? பைத்தியங்கள் மாதிரி! பைத்தியங்களுக்கும் சுயநலம் விலக்கல்லவே!

மூன்று ஜோடி நடையன்கள் வாசலுக்குக் காவல்.

கூடத்திற்குள் அவசரமாக அடியெடுத்து வைத்து, அவசரத்தோடு

பாயை எடுத்து உதறி விரித்தாள் ஊர்வசி; மேலாக்குச் சரிந்து விழுந்து விடாமல் காத்துக் கொண்டாள். "உட்காருங்க ரெண்டு பேரும்," என்று உபசாரம் செய்தாள். சொற்களில் பதட்டம் இருந்தது. கண்களின் கரு மணிகளில் ஈரம் இருந்தது.

அம்பலத்தரசனும் பூமிநாதனும் பாயில் உட்கார்ந்தார்கள்.

அவர்கள் இருவரையும் பார்த்து, "ஒரு நிமிஷம் இருங்க; இதோ, வந்திட்றேன்", என்று சொல்லிவிட்டு சமையற்கட்டுக்குச் சென்றாள்.

வினாடிகள் சிலவற்றை ஊமைக்கனவோடு விழுங்கியது மௌனம்.

"நீங்க இங்கே இதுக்கு முன்னாடி வந்திருக்கீங்களா?" என்று மௌனத்தை வெட்டினான் பூமிநாதன். வீசிக் கொண்டிருந்த வேப்பமரக் காற்றையும் மீறி, அவன் முகத்தில் வேர்வை துளிர்த்தவாறு இருந்தது. துடைத்துக்கொள்ளச் சளைக்கவில்லை அவன் கைகள்.

"என்னைக் கேட்கிறீங்களா? நான் இரண்டொருவாட்டி இங்கே வந்திருக்கேன், மிஸ்டர் பூமிநாதன்!... நீங்க...?" என்று அவனும் பதிலுக்கு ஒரு கேள்வியைத் தொடுத்தான்.

"நான் இங்கே வர்றது இதுவே முதல் தடவை. முந்தி ஒரு தரம் இங்கே என்னை வரச் சொல்லி அழைச்சாங்க ஊர்வசி. எனக்கு ஒழியலே. ஊர்வசிக்கு என் பேரிலே எப்பவும் ஒரு அன்பு. அது பேரிலே எனக்கும் எப்போதுமே அன்பு உண்டு!" என்று விளக்கினான் பூமிநாதன். காற்றை வேண்டித் தன்னுடைய சில்க் சட்டைப் பொத்தான்களைக் கழற்றி, சட்டையைத் தளர்த்தி விட்டபோது, அவனுடைய மார்பில் தெரிந்த அந்த ரத்தத் தழும்பு இப்போதும் அம்பலத்தரசனைத் தூண்டிலாக இழுத்தது.

அம்பலத்தரசன் தன் நண்பனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். "பூமிநாதன், இதென்ன உங்க செஸ்ட்டிலே இவ்வளவு பெரிய காயம்?" என்று கொஞ்சம் ஆர்வத்தோடு கேட்டு வைத்தான்.

இக்கேள்வியைக் கேட்டதும், அதாவது, காது சாய்த்துக் கேட்டதும், பூமிநாதனின் முகம் சலனம் அடைந்தது. சலனம் ஒரு மாத்திரைப் பொழுதுக்குத்தான் இருந்தது. பிறகு சமாளித்துக் கொண்டான். தன்னைத் தானே ஒரு முறை குனிந்து பார்த்தவனாக,

“இதுதானே? சொல்கிறேன்... அது ஒரு சோகக் கதை!” என்று துயரச்சரட்டை மறைத்துக் கொண்டு சரளமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், மீனாட்சி அம்மாள் இலைகள் சகிதம் கூடத்துக்கு வந்தாள். “வாங்க!” என்று பொதுப்படையான வரவேற்பை வீசினாள் முதியவள். அவளைத் தொட்டுக் கொண்டு ஊர்வசியும் வந்து நின்றாள்.

“இவர்தான் வில்லன் பூமிநாதன். என்கூட ட்ராமாவிலே நடச்சவர்!“ என்று பூமிநாதனைக் குறிப்பிட்டுச் சுட்டித் தன் தாய்க்கு அறிமுகப்படுத்தினாள் ஊர்வசி. அவள் சுவரைப் பார்த்தபோது, வழக்கம்போல அபயக்கரம் காட்டி அருள் நகை சொடுக்கிக் கொண்டிருந்த வல்லவேல் முருகனைத் தரிசித்தாள்.

“அப்படியா? ரொம்ப நல்ல பிள்ளையாகப் பதவிசாக இருக்காரே!” என்றாள் மீனாட்சி அம்மாள்.

பூமிநாதன் கையெடுத்து மீனாட்சி அம்மாளைக் கும்பிட்டான்.

“இவங்க என் தாயார்!”

“புரிஞ்சுக்கிட்டேனே!” கொட்டாவி பிரிந்தது, முகக்களையும் பிரிந்தது.

இலைகளில் தண்ணீர் தெளித்துப் போட்டாள் மீனாட்சி அம்மாள். குனிந்து நிமிர்வதற்குள் மூச்சு வாங்கியது.

சாதம், கறிவகைகளைப் பரிமாறினாள் ஊர்வசி. கழுத்துச் சங்கிலியின் பதக்கம் தரையை இலக்குவைத்து ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது, பூமிநாதனின் கவனம் ஒரு பழைய செய்தித்தாளில் இருந்தது.

அம்பலத்தரசன் பார்வையைச் செலுத்திய நேரத்தில், ஊர்வசியின் கவர்ச்சி கனிந்த மார்பகத்தில் தெரிந்த அந்த ரத்தத் தழும்பு தென்பட்டது. ‘என் ஊர்வசியை இந்தக் கதிக்கு உள்ளாக்கின அந்தப் பாவி யார்? இளையபிரானே, குற்றம் செய்த துரோகியை எப்போது காட்டப் போகிறாய் நீ?...’ அவன் கண்கள் கசிந்தன. மனக்கசிவு விழிகளைத் தஞ்சம் அடைந்ததோ?

ஊர்வசி நிமிர்ந்தாள். தண்ணீர்ச் செம்பை எடுத்து முதலில் பூமிநாதனிடம் கொடுத்தாள். சுயப்பரக்ஞை இழந்திருந்தவன்போல்

எழுந்து கால்கள் சிக்கித் தடுமாற்றத்தோடு நின்ற பூமிநாதன், அந்தச் செம்பைப் பற்றியபோது, அவள் கைவிரல்களையும் பற்றி, அந்தப் பற்றுதலில் சிலிர்த்துக் கைவிரல்கள் நடுநடுங்க, கடைசியில் கைச் செம்பு கை நழுவியது. நழுவிய துடிப்புடன் அவன் விலகினான்; திருதிரு வென்று விழித்தான்; நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டான்!

"பரவாயில்லை. இன்னொரு செம்பு தண்ணீர் கொண்டாரேன்' என்று சொல்லி, மறுசெம்பை நீர் நிறைத்துக் கொணர்ந்து பூமிநாதனிடம் நீட்டினாள் ஊர்வசி. "உங்க மைண்ட் சரியில்லை போலிருக்கு!..." என்று மென்று விழுங்கினாள்.

பூமிநாதனோ, உமிழ் விழுங்கியவனாக, அந்தச் செம்பைப் பத்திரமாக ஏந்திக் கொண்டான். கை கழுவினான். அருகில் நின்ற அம்பலத்தரசனின் வசம் கொடுத்தான்.

"என்னவோ மாதிரி இருக்கீங்களே?, என்ன விசேஷம், பூமிநாதன் ஸார்?" என்று கேட்டுக்கொண்டே கைகளைத் துடைத்தான் அம்பலத்தரசன்.

"ஒன்றுமில்லை. மயக்கமாயிருந்திச்சு. அவ்வளவுதான்!" என்று சமாதானம் சொன்னான், பெரிய இடத்துப் பிள்ளை.

"வாங்க, ரெண்டு பேரும் வந்து சாப்பிடுங்க!" என்றாள் மூதாட்டி.

பூமிநாதன் முதலிலும், அதை அடுத்து அம்பலத்தரசனும் உட்கார்ந்தார்கள்.

அன்னை பாடவைத்த ரேடியோவை மகள் நிறுத்தினாள்!

நெய் இரண்டு இலைகளையும் கமழச்செய்தது. ஊர்வசியின் அன்புக் கரங்கள் பட்ட நெய் அல்லவா?

அம்பலத்தரசன் நெய்ச்சாதத்தைப் பிசைந்து, ஒரு கவளத்தை உருட்டிப் போட்டுக் கொண்டான். அவன் வலது கைப் பக்கவாட்டில் திரும்பிய சமயம், பூமிநாதன் சிந்தனை மூள, நெய்ச்சாதத்தைப் பிசைந்தமணியமாக இருந்தான்.

ஊர்வசி விழிவிரித்துப் பூமிநாதனை நோக்கினாள். அவள் திருஷ்டியில் ஏன் இந்தச் சலனம்? "ம்... சாப்பிடுங்க வில்லன் ஸார்!" என்றாள் அவள். அவள் குரலில் ஆணை ஒலித்தது!

பூமிநாதன் தலையை உயர்த்தி ஊர்வசியைப் பார்த்தான்.

ஊர்வசி தலையைத் தாழ்த்திப் பூமிநாதனைப் பார்த்தாள்.

பூமிநாதனின் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வழிந்தோடிக் கொண்டேயிருந்தது! அடுத்த கைந்நொடிப் பொழுதில், அவன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தான். "ஐயோ! ஊர்வசி!..." என்று கதறிக் கொண்டு ஓடி ஊர்வசியின் பாதங்களில் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்தான்! "நான் பாவி... துரோகி... சண்டாளன்! ஐயோ! தெய்வமே!..." என்று கூக்குரலிட்டு மண்டையில் அடித்துக் கொண்டு, மண்டை முடியைப் பிய்த்துக் கொண்டு ஓலம் பரப்பினான், பூமிநாதன்.

தீக் கணப்பைத் தீண்டியவனை ஒத்துத் துடித்தான் அம்பலத்தரசன். ஊர்வசியை நோக்கினான்.

ஊர்வசி வைராக்கியச் சிலையாக அப்படியே நின்றாள்!... தன் பாதங்களிலே தலைபதித்துக் கண்ணீரைத் தாரை வார்த்தவாறு இருந்த பூமிநாதனைக் கால்களில் தாங்கிக் கொண்டு அப்படியே மோகினிச்சிலையாக மௌனம் கொண்டு நின்றாள்!...

பூமிநாதன் கைகுவித்து ஊர்வசியைக் கும்பிட்டான். "நான் மிருகமாகி விட்டேன் ஊர்வசி... மிருகமாகிவிட்டேன்! உன்னை நாடகத்திலே கற்பழிக்கிற கட்டத்திலே, உன்னை மேனி தொட்டு அணைச்ச அந்த இன்ப ஸ்பரிசம் என்னைப் பைத்தியமாக்கிடுச்சு!... அந்த வெறியிலே, நான் மிருகமாகி விட்டேன்!... எனக்கு உன் மன்னிப்போ, என் மனச்சாட்சியோட மன்னிப்போ, அல்லது ஆண்டவனோட மன்னிப்போ கட்டாயம் கிடைக்க முடியாதுங்கிறதும் எனக்குப் புரியாமல் இல்லை! அமரர் தொழும் பூவை அநியாயமாய்க் கசக்கி நுகர்ந்து வீசிவிட்டேன்!... குற்றவாளி இதோ, உன் முன்னே மண்டியிட்டு இருக்கேன்...! எனக்கு என்ன தண்டனை வேணும்னாலும் கொடு!... நானே உன்னைத் தேடித்தான் வந்தேன். அதுக்குண்டான பக்குவம் இண்ணிக்கிக் காலம்பறத்தான் எனக்கு வந்திச்சு. என் பாவத்தைச் சொல்லி அழத்தான் நண்பரை நாடினேன். வழியிலே நண்பர் அறையிலே நாம் சந்திச்சோம். ஊர்வசி!... நீங்க... நீ..விரும்புகிற தண்டனையைக் கொடு!... என் நெஞ்சு வெடிச்சிச் சிதறுறதுக்கு முன்னாடி, உன் தண்டனையை

எனக்குக் கொடுத்திடு!... அந்தத் தண்டனை இந்தத் துரோகியை பாவியை மிருகத்தைக் கடைத்தேறச் செய்யட்டும்!..." என்று ஓங்காரமிட்டுக் கதறிய வண்ணம் மறுபடியும் ஊர்வசியின் பாதங்களில் சிரம்பதித்துக் கூக்குரலிட்டு அழுதான் பூமிநாதன். அவன் நினைவு சிறுகச் சிறுக மாறிக் கொண்டிருந்தது!

வெஞ்சினம் மூள, எச்சில் கையுடன் எழுந்தான் அம்பலத்தரசன்.

அவனை முந்திக்கொண்டு, ஊர்வசியின் அன்னை பூமிநாதனின் தலை முடியை வெறி மூளப் பற்றினாள். பாழ் நெற்றியில் பழிவாங்கும் வைராக்கியம் தவம் இருந்தது.

அன்னையைத் தடுத்தாள் புதல்வி.

பூமிநாதனின் கன்னங்களில் அறையக் கையை ஓங்கிய அம்பலத்தரசனையும் கரம்பற்றித் தடுத்தாள் ஊர்வசி.

"தெய்வம் விளையாடுதுங்க, அத்தான்!.. தர்மம் விளையாடுதுங்க, அம்மா!... நீங்க ரெண்டு பேரும் எனக்குக் கண்கண்ட தெய்வங்கள்! தயவுசெஞ்சு நீங்க ரெண்டு பேரும் அமைதியாயிருங்க!... கையெடுத்துக் கும்பிடுறேன்!" என்று நைந்த குரலெடுத்துப் பேசிவிட்டு, தன்னை மறந்து, விம்மி வெடித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஊர்வசி. அவள் வடித்த விழிவெள்ளம் பூமிநாதனின் தலையில் வழிந்து கொண்டேயிருந்தது.

கணங்கள், பேய்க்கணங்களாக ஊர்ந்தன.

அம்பலத்தரசனும் மீனாட்சி அம்மாளும் சிலையாக நின்றனர்.

சுயப்பிரக்ஞை கொண்டாள் ஊர்வசி; வழிந்த கண்ணீர் வழிந்தோட, பூமிநாதனை நோக்கினாள்.

பூமிநாதன் சுயப்பிரக்ஞை தப்பிக்கிடந்தான்.

ஊர்வசி, அவன் முன்னே குனிந்து உட்கார்ந்தாள். சரிந்து விழுந்தது மாரகச்சேலை. எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டாள். பூமிநாதனைத் தொட்டுத் தலையைத் தூக்கினாள். அப்போது அவனுடைய சட்டைப்பையிலிருந்த ஓர் அழகான தங்கத்தாலியும் ஏழெட்டு தூக்க மாத்திரைகளும் நழுவின!... அவனை மீண்டும் பார்த்தாள். அவன் இன்னமும் தன்னினைவு கொள்ளக் காணோம்! "பூமிநாதன்! மிஸ்டர் பூமிநாதன்!..." என்று பலத்த குரலெடுத்துக் கூப்பிட்டாள். இதழ்க் கரையில் உவப்பு நீர் கரைந்தது.

பூமிநாதன் கண்களை விலக்கினான். விரிந்த விழிகள், ஊர்வசியை வெறிக்கப் பார்த்தன. அப்பார்வையில் பரிதாபம் கோலோச்சியது. நோக்கு இறங்கியது. கீழே கிடந்த அந்தத் தாலியையும் அந்தத் தூக்கமாத்திரைகளையும் அவன் கையிலெடுத்தான்! கண்ணீர் வெள்ளம் திரும்பவும் மடை திறந்தது. "ஊர்வசி! இந்தத் தாலியை உனக்கென்று கொண்டாந்திருக்கேன் நான். இந்த முடிவுக்கு பிராயச்சித்தத்துக்கு நீ சம்மதிச்சு எனக்கு வாழ்வு கொடு. உன்னோட முடிவு என்னைக் கடைத்தேற்றும் இல்லைன்னா, இதோ, இந்தத் தூக்க மாத்திரைகள் எனக்கு நல்ல முடிவு காட்டக் காத்திருக்கும்!..." என்று தேம்பலானான் அவன்.

ஊர்வசி எழுந்து நின்றாள். "தூக்கமாத்திரைகள் எல்லாத்தையும் இப்படி என்கிட்டே கொடுங்க, மிஸ்டர் பூமிநாதன்!" என்றாள் அவள். நா தழுதழுத்தது.

அச்சம் கொழிக்க அவற்றை அவளிடம் நீட்டினான் பூமிநாதன்!

"பூமிநாதன்! எழுந்திருங்க. எழுந்திருச்சுச் சாப்பிடுங்க!...." என்று அன்பு தோய்த்து வேண்டினாள் ஊர்வசி. கண்ணீரும் புன்னகையும் கூடின.

பூமிநாதன் எழுந்து தன் இலையைக் கணித்து உட்கார்ந்தான். மந்திரத்துக்கு கட்டுப்பட்ட பாவனை!

"வாங்க அத்தான்; வந்து நீங்களும் சாப்பிடுங்க!"

அம்பலத்தரசனும் சாப்பிடத் தயாரானான். நீர்மணிகள் சிதறின.

அம்பலத்தரசனையும் ஊர்வசியையும் புதிய கண்ணோட்டத்தோடு பார்வையிட்டான் பூமிநாதன். அவன் கண்கள் சுட்டனவோ?...

இரு விருந்தினர்களும் உணவு கொண்டனர்.

இருவருக்கும் மத்தியில், தாம்பூலத் தட்டை வைத்தாள் ஊர்வசி.

அம்பலத்தரசன் தாம்பூலம் தரிக்கத் தொடங்கினான்.

"ஊம், நீங்களும் வெற்றிலை போட்டுக்கங்க. விருந்து சாப்பிட்டவங்க, வெற்றிலை போட்டுக்கிறதுதான் நம் பண்பாடுங்க பூமிநாதன்!" என்றாள் ஊர்வசி. விநயமான பேச்சு.

இப்போது பூமிநாதனின் உதடுகள் சிவந்திருந்தது.

சரி, இனி நீங்க புறப்படவேண்டிய வேளை வந்திட்டுது, கிளம்புங்க, மிஸ்டர் பூமிநாதன்!..."

ஊர்வசி ஆணையிட்டாள்.

அவள் ஆணைக்கென்று இப்படியொரு தனி மகிமையா?... பூமிநாதன் பேய்பற்றியவன் போல தலைதெறிக்க ஓடத் தலைப்பட்டான்!...

பூமிநாதனின் அந்தப் பாவப்பட்ட தாலி, விதியாகச் சிரிக்கிறதா?....

"ஊர்வசி...."

நேசம் தேம்பியது.

"மகளே!..."

பாசம் கதறியது.

நெற்றிப் பொட்டு, அன்புக் காட்டிப் புன்னகை பூத்துக் கொண்டிருந்தது!..

கண்ணீர்ப் பொட்டுகள், அன்பு கூட்டிச் சிதறிக் கொண்டிருந்தன.

அதே நேரத்தில்:

ஸ்ரீ தண்டு மாரியம்மன் சந்நிதியில் பார்வையாளர் கும்பல் கூடியது.

உச்சி வெயில் எரிந்தது.

மண்ணில் சாய்ந்து கிடந்தான் பூமிநாதன். அவனுக்கு வாயிலும் மூக்கிலும் ரத்தம் கொப்புளித்துக் கொண்டிருந்தது!..

ஆம்; வினை சிரித்த வேளையல்லவா அது?...

வாழிய செந்தமிழ்.

●●●

பூவை எஸ். ஆறுமுகம் — இந்தப் பெயர் தமிழ்நாட்டில் நாற்பது ஆண்டு காலமாக — தமிழ் மக்களிடையே நின்று நிலைத்து விட்ட பெயர்.

பூவை — சிறந்த நாவலாசிரியர். சிறுகதை எழுத்தாளர். கவிஞர். நாடகாசிரியர். பக்திப் பாடல்களை எழுதுவதில் வல்லவர்.

அவர் படைப்புகளில் தனிச் சிறப்பு, அவற்றில் கிராமிய மணங் கமழும். கிராம மாந்தர்தம் பேச்சு வழக்கு மிளிரும். பாத்திரங் களும் கிராம மண்ணுக்கேற்பவே விளங்குவர்.

பூவை - சிறந்த பத்திரிகை யாளர். அவர் ‘பொன்னி’ மாத இதழ் மூலம் அறிமுகமானவர். அதன்பிறகு ‘உமா’ இதழிலும் அவர் பணி தொடர்ந்தது.

எழுபத்திரண்டு வயதிலும் சுறுசுறுப்பாய் இயங்கும் பூவை யின் ‘நீ சிரித்த வேளை’ சிறந்த படைப்பு.